

AZ EGY SZERe

Magunkban MAGunkkal a MaGuruval

AZ EGY SZERe

Magunkban MAGunkkal a MaGuruval

2022-'23

Tatalomjegyzék

Tatalomjegyzék.....	3
Élő Szó.....	4
1. A Születetlen bizonyosága.....	5
2. KI VAGYOK ÉN?.....	11
3. Boldogság.....	16
4. Kapu az Életbe.....	19
5. Ó-PUSZTA-SZER*.....	23
6. Isten az elmében.....	26
7. Túl az Óperencián.....	29
8. A Szív fÉNye.....	32
9. Csend a Csendben.....	36
10. A SzatgÚRu fÉNsÉGes érintése.....	39
11. A LÉT teljessÉGe.....	43
12. „Te AZ vagy.”.....	46
13. Mind-EGY.....	50
14. <i>Tenni vagy nem tenni?</i> - Ez itt a kérdés.....	54
15. AZ EGY SZERe.....	57
16. EGYüttÉRzÉS.....	63
17. Film a vetítógépben.....	68
18. Fény és árnyék a TeljessÉGben.....	73
19. Isten védőügyvédje.....	77
20. A LÉT örökkéVALÓ dicsŐS-ÉGe.....	82
21. Szabadság és Szeretet.....	86
22. Halálugrás a VALÓdi Életbe.....	90
23. A szűk ösvény.....	94
A nem-kettősség lÉNyEGe.....	100
ÉN VAGYOK.....	101
A VALÓ kincse.....	102
A kiadványról.....	103

Élő Szó

Kicsoda MaGuru?

Ha azt kérdezed „*Ki vagyok én?*” azt felelem, hogy a legjobb amit tehetsz, ha ezt a kérdést önmagadban önMAGunknak teszed fel. Kitartó, elmélyült figyelemként rájöhetsz arra, hogy a válasz ott van MAGodban, a mindenek alapját képező Csendben. ÖnMAGadat önMAGadban önMAGunkként felismerve, véget ér minden keresésed.

Amikor önMAGunk önMAGát önMAGadban önMAGunkként feltárja, s te EGYetlen VALÓ figyelemként ÉN-VALÓnkban MeGszilárdulsz, akkor elérted a MaGszabadulást. A IÉNyEGét e könyvnek nem a szavak hordozzák, pusztán utalnak rá. A IÉNyEG te MAGod VAGY minden szón, jelképen és KÉPzeleten túl. Igaz, múlhatatlan, születetlen, EGY-SZERŰ VALÓd mindennél jobban vágyva el kell feledkezz arról az önmagadról, akinek MAGod eddig képzelted, hitted.

Ahol megszűnünk létezni énként, ott felragyog EGYetlen VALÓ IÉNyEGünk: mindMAGunkban, mindMAGunkként. *Kicsoda MaGuru?* Ha nem csak értelemmel, de megtisztult Szívvel is képes vagy olvasni, érezni e sorok VALÓdi IÉNyEGét akkor felismerted, hogy *te MAGod VAGY AZ*, EGYetlen, születetlen és halhatatlan LÉLEK, mely az ÖrökkéVALÓ *figyelem* Mind-ÉN-KIben. Áldott az örökké Éber LÉT, ki a szüntelen LÉT álmában, önMAGában s önMAGunkként újra felismeri ezt.

1. A Születetlen bizonyosága

Kérdező: Mindnyájan megszülettünk, mindnyájan meghalunk egyszer. A spiritualitás csak egy hit, hit egy az életben semmilyen bizonyossággal nem rendelkező elméletben, hogy az embernek lelke van, s ez a lélek túlélheti a testet. Mivel több ez a hit bárminél is, és miben segíthetne engem? Az elkerülhetetlent senki sem úszhatja meg, hisz aminek kezdete van annak vége is van, szükségszerűen, nemde? Mit tehetnék hát bármit is, nem-e pusztán önámítás ez az egész, a szent iratok, a guruk tömege, mely látszólag senkit semmitől sem szabadít meg, legfeljebb csak illuzórikusan és időlegesen. Mi haszna a rengeteg összeolvasott könyvnek, ha a káosz csak egyre növekszik a világban, s ez a káosz engem is teljesen elnyel? Miben lehetnék biztos egyáltalán, mintsem abban, hogy megszülettem s egy napon meghalok? E két pont között feszül az emberi létezés tragédiája, s ez a léthelyzet készlet cselekvésre bennünket, de hogy ezentúl létezik-e bármilyen bizonyosság, arról senkinek semmi bizonyítéka sincsen. Mit tudsz mondani nekem erre?

MaGuru.: Túl sok kérdés egyszerre, mégis egyetlen-egy gyökérből ered, s ez a nemtudás világa, melyet tudásnak hiszel. Azt állítod, hogy csak abban lehetsz bizonyos, hogy megszülettél s egy napon meg fogsz halni. Biztos vagy abban, hogy alaposan megvizsgáltad-e ezt a kérdést, vagy csak elhiszed azt, amit a világban valóságnak látsz, s ebből arra következtetsz, hogy mindez rád is érvényes?

Kérdező: Elnézést, de már maga ez a kérdés is akkora örültségnek hangzik, hogy azt sem tudom, kínomban sírjak-e vagy nevessek. Jól értem-e, hogy azt állítod, az csak egy megfigyelés eredménye, hogy azt gondolom, megszülettem és meg fogok halni? De hisz mindenki azért van ezen a bolygón, mert megszületett, és nyilvánvaló, hogy nem él örökké, hisz számtalan halált láttam már életemben, és nem egy gyermek születését is megfigyelhettem. Orvos vagyok egy klinikán, s a diplomámat sem kaphattam volna meg, ha mindezt kétségbe vonom. Méghogy a születés és a halál megfigyelés kérdése, de hisz rám hogyan volna ez érvényes?

MaGuru: Rendben, akkor maradjunk a tiszta logikánál, ne bonyolódjunk bele egyáltalán semmilyen elméletbe, vagy elképzelésbe sem. Lenne két kérdésem, az első: emlékszel-e arra hogy megszülettél, vagyis tapasztalatból tudod-e hogy megszülettél, a második kérdés pedig az, hogy mi a tapasztalatod a halálról? Ezen két gyökérférfés azért lenne lényeges, mert ebből következően azt is megkérdezném tőled, hogy mit mondhatsz el a saját halálodról, mint bizonyosság, akár csak születéseddel kapcsolatban? Mi a te bizonyosságod ezekkel kapcsolatban?

Kérdező: Azt, hogy örült vagy, nem tanító vagy mester. Hogy lehet egyáltalán ilyen kérdéseket feltenni ép elmével bárkinek is?

MaGuru: Nem baj, ha örülnek képzelsz ezen kérdések alapján, de ha kívánod akkor leegyszerűsítem. Azt állítod, hogy a születésed és halálod illetőleg rendelkezel csak minden kétséget kizáró bizonyossággal, így van-e?

Kérdező: Természetesen, micsoda kérdés ez! Látok embereket nap mint nap megszületni a kórházban ahol dolgozom, és ugyanígy távozni is az életből. Ez az én bizonyosságom, ami a megfigyeléseim eredménye, de ehhez nem kell orvosnak lennie senkinek sem.

MaGuru: Megértem, hogy a megfigyelésed, melyeket másokkal kapcsolatban tettél magadra is vonatkoztatod, és az ebből levont logikai dedukciót „bizonyosságnak” veszed önmagaddal kapcsolatban. De hogyan lehetsz bizonyos ezen konklúzió mindennél érvényesebb voltával kapcsolatban, ha nem emlékszel arra, hogy megszülettél, hiszen ezt csak másokkal kapcsolatban

figyelted meg, illetve a szüleid és a rokonaid mondták neked? Továbbá nem tudsz semmi személyes tapasztalatot elmondani a saját állítólagosan majd a jövőben bekövetkező halálloddal kapcsolatban sem, csak a másokkal kapcsolatos megfigyeléseid fogadod el automatikus érvényűnek önmagad személyével kapcsolatban? Hogy nevezheted tehát bizonyosságnak azt, önmagadra vonatkozóan, amit pusztán másokkal kapcsolatban figyelhettél meg?

Kérdező: Húha, ez aztán a körmönfont érvelés. Tehát azt akarod mondani ezzel, hogy én kivétel lennék a születés alól, és ezek szerint úgy kellene itt és most létezniem, hogy nem születtem meg, és dacára annak, hogy másodpercenként ezrek halnak meg, talán én lennék az egyedüli kivétel a természet törvényei alól? Ez nagyon veszélyes és már elnézést, elmeháborodott érvelésnek tűnik a szememben. De el kell ismernem, hogy egy biztos, *tényleg nem emlékszem arra, hogy megszülettem, és a saját halálomról sem tudok még semmit sem elmondani*, tekintettel arra, hogy még élek. De ez alól ki lenne kivétel? Van-e bárki aki kivétel ez alól?

MaGuru: Mit számít hogy másokról mit hiszünk vagy sem ebben a tekintetben. Maradjunk a személyes megtapasztalás talaján. Elismerted, hogy nem emlékszel a születésedre, a halálodról pedig nem tudsz érdemben nyilatkozni, csak megfigyeléseidből levont következtetéseitek lehetnek erre vonatkozóan. Így nincs bizonyosságod arról, hogy megszülettél, és arról sem hogy meg fogsz halni, csak következtetsz minderre. Ez elég logikus-e így? Elfogadható-e ennek a logikája, még akkor is ha az elméd tiltakozik ellene?

Kérdező: Végül is igen, *a logikát következetesen alkalmazva tényleg nem rendelkezem bizonyossággal arról hogy megszülettem, pusztán csak megfigyelésem által tűnik mindennél logikusabbnak az, hogy ahhoz, hogy létezzen, meg kellett egyszer én is szülnem*, amint kivétel nélkül – legalábbis úgy vélem – minden embertársam is így érkezett ebbe a létezésbe. De ami a kérdést illeti, ez valóban nem az emlékezésen alapszik, hanem egy megfigyelésből levont következtetésen. Tehát el kell ismerjem, hogy szigorúan véve, nem nevezhetem bizonyosságnak ezt, ami személyes megtapasztaláson alapul. Ugyanis tényleg nem emlékszem arra, hogy megszülettem volna, de hát más sem emlékszik rá, így elég logikusnak tűnik, hogy nem kell emlékezni arra, hogy megszülettem ahhoz, hogy létezhessem.

MaGuru: Most jutottunk el a leglényegesebb részhez. Újabb feltételezést tettél. Azt mondtad „*más sem emlékszik rá, így elég logikusnak tűnik, hogy nem kell emlékezni arra, hogy megszülettem ahhoz, hogy létezhessem.*” Eme sok feltételezés után végre kimondtad a lényegét, ami nem feltételezés, és ez az: létezem. Vizsgáljuk meg tehát a létezésed magát, hiszen ez az egyedüli bizonyosság amivel létezhetsz, minden más valójában ehhez tapad hozzá, még hozzá egy az elmédben lévő megfigyelések, tapasztalatok, következtetések által létrejött, bonyolult logikai rendszerben. Ezt elfogadhatónak tartod-e?

Kérdező: Végül is igen, tény és való, hogy tudom hogy létezem, erről nem kellett még senkit sem megkérdezniem. Ezt érzem, tudom, tapasztalom, nincs szükségem arra, hogy mások világosítsanak fel róla. De ebből miért következne az, hogy nem születtem volna meg, ahhoz, hogy létezem, vagy, hogy én lennék az, a sok milliárd eddig élt ember közül, aki majd sohasem hal meg? Eléggé merész ezen logikai pályák egymáshoz való kötése az én elmém számára. Bevallom, az őrültség határát súrolja mindez szerintem.

MaGuru: Igen, az elme-én, az emberi ego-én számára ez valóban az őrültség határát súrolja. Azonban mi van, ha azt nevezzük őrültségnek, hogy olyan dologban vagyunk bizonyosak, olyan dologra építjük megkérdőjelezhetetlen módon az emberi létezésünket, melyről tiszta logikai

következetesség fényében megbizonyosodhatunk, hogy nem bizonyosság, pusztán csak észszerűnek, talán a legészszerűbbnek, illetve mindennél észszerűbbnek tűnő következtetések?

Kérdező: Jó, legyen, ez elfogadható, de minden tapasztalati tény ezt támasztja alá! Hisz látom, hogy emberek születnek és halnak meg, hogyan gondolhatnám azt, hogy ez alól én lennék a kivétel? Talán a szüleim, a rokonaim hazudtak nekem? Talán a születési papírjaim csak becsapásként, valamiféle ízetlen tréfaként készítették volna el a számomra, hogy minél hitelesebb legyen az, hogy megszülettem? Ne haragudj, de már maga ez egy örület. Belátom, nem emlékszem ezzel kapcsolatban semmire, de hát ez a természetes, hogy egy újszülött nem rendelkezik emlékekkel. Ebből azonban arra a következtetésre jutni, hogy nem születtem volna meg, enyhén szólva örülség. Úgy vélem, hogy amit másokkal kapcsolatban megfigyeltem, az rám is érvényes. Ez a leglogikusabb, nem az, hogy nem. Mi értelme lenne kétségbe vonni mindezt? Ez az emberi logika legészszerűbb fonala, amit követni lehet.

MaGuru: A VALÓság nem mindig észszerű, emberi szempontok szerint, de önMAGában véve teljesen EGYsÉGes, koherens, azaz EGYbefüggő, megbonthatatlan logika tartja EGYben, és bár erre csak utalni lehet az emberi létezésen belül, de az emberi logika következetes, mindennemű kondicionáltságot elutasító alkalmazása nélkül is elvezethet minket ahhoz a ponthoz, hogy beláthassuk, csak mindennél logikusabbnak tartott következtetéseink vannak a születésünkről, bizonyosságunk azonban nincs, amint a halálra is vonatkoztatható mindez. Tehát mi marad akkor, ha elvetjük mindazt, amit „bizonyosságnak” hittünk eddig, megfigyeléseinkre alapozva?

Kérdező: Ha ezt elfogadom, *csak annyi marad, hogy létezem*. Végül is csak ebben lehetek bizonyos, a fenti, általad vázolt logikát követve. Kétségtelen, bármennyire örülségnek is tűnik, de ha igazságos akarok lenni önmagammal szemben, tényleg csak ennyi marad, amibe kapaszkodhatok. Vagyok, létezem. Nincs emlékem arról, hogy megszülettem, bár minden kétséget kizáró módon elfogadom saját születésem ténynek, s az emberi világban ez tűnik a legkézenfekvőbbnek. De végül is csak azért gondolkozhatom el ezen is, mert létezem, vagyok, s ez nem következtetés. Ez a legközvetlenebb tapasztalat, amit megragadhatok. Rendben, de mi következik ebből? Miért következne ebből az, hogy nem születtem volna meg, vagy nem fogok meghalni, pusztán csak azért, mert ezekről megfigyelésből származó következtetéseim vannak csak, és nem személyes megtapasztalásom? Egyáltalán mire jó ez az egész abszurd logikai játék, a számomra megkérdőjelezhetetlennek tűnő valóság természetét illetőleg?

MaGuru: A te valóságod csak azért létezik megdönthetetlen igazságodként, mert figyelmesen sohasem vizsgáltad meg mindennek a Forrását. Nem tetted fel a kérdést magadnak, hogy **ki az, aki azt képzeli hogy megszületett? Ki az, aki azt képzeli, hogy meg fog halni?** Nem vizsgáltad meg alaposan sem a születés, sem a halál kérdéskörét az EGYetlenEGY bizonyosság fÉNyében, hogy VAGY, LÉTezel. Mert a fentiek alapján magad ismerted be, hogy ha az általam elővezetett vizsgálódás logikáját következetesen alkalmazod saját személyedre, akkor végül is csak egy bizonyosságod van, mely nem az elméd működéséből származik. *Azt ugyanis hogy létezőnk, elsősorban nem tudjuk, hanem érezzük.* Előbb érzi mindenki azt, hogy VAN, LÉTezik, s csak később jelenik meg az a személy, az a személyiség, amely tudatában lesz saját létezésének. Azonban ez a személy a létezéshez kapcsolódik hozzá, ez a személy az elme által jön létre, és ez a személy az, akinek megjelenik később a születés és a halál kérdése, fogalomköre. Később – bár minden kétséget kizáró tapasztalata, bizonyossága nincs önmagával kapcsolatban – mindennél szilárdabban hiszi azt, hogy megszületett, és meg is fog halni. Ez azért mindennél fontosabb, mert eme két hit – mely valójában egy, és ez a mulandóság hite – határozza meg a létezésünket, és eme hitnek van alávetve ezután minden cselekedetünk.

Így jelenik meg a kezdetben lappangó halálfélelem, mely később egyre meghatározóbbá lesz minden cselekedetünk mozgatórugójaként, túlélési ösztönként hivatkozva erre. De ugyan már, az életet ki éli túl, mindenki meghal a fenti hit szerint, nemde? Ez a te hited. Erről magad nyilatkoztál. Tehát nem az az abszurd, hogy egy megkövesedett hitrendszer határozza meg a VAGYok, a LÉTezésed állapotát, ahelyett hogy ezt akárcsak az elfogulatlan, érzelemmentes és kondicionálatlan logika, a tiszta ész FÉNyénél akár csak egyszer is megvizsgáltad volna életedben? *Így hogy elhitted hogy halandó vagy, belekerültél a létezés kényszerítő kerekének elme-világába, egó-valóságába, mely az elmúlás hite által kényszerít téged az életedben való cselekvésre, hogy a szenvedést élvezetekre cseréld, az elkerülhetetlen pusztulást pedig minél inkább elodázd.* Ez a meztelen valóság, a te következtetéseidből ez ered, ez a kényszer, amit nevezhetünk sorsnak, szanszárának, vagy annak aminek tetszik, de a lényegen nem változtathat. Saját hited az, ami kényszerít téged, s eme hit nevében haladsz előre az időben, életed két bizonytalan pont közé kifeszítve, melyet születésnek és halálnak hiszel.

Kérdező: Azt hiszem kezdem érteni, miről is beszélsz. De miben segíthetne ez nekem, ha felismerném is, hogy amiről beszélsz, bár első ránézésre tényleg a legnagyobb örültségnek tűnik, de jobban megvizsgálva egy bizonyos: *amit eddig hittem nem nevezhető bizonyosságnak, pusztán tapasztalati következtetésnek, vagy hitnek.* Ettől nem fogok meghalni, netán örökké fogok élni? Vagy hogyan szüntethetné meg mindez az én szenvedéseimet? Bár kezdem érezni, hogy az amiről beszélsz nagyon mély igazság, mely nem is annyira az emberi elmében, mintsem az emberi szívben van elrejtve, de akárhogy is nézem, egyrészt ijesztő, másrészt elfogadhatatlan ennek belső lényege. Mi értelme hát foglalkoznom ezzel?

MaGuru: *Felmerült-e valaha benned mindennél komolyabban annak a vágya, hogy szabad legyél?* Mindentől független, de nem emberi elképzelések szerint, mert az amit az emberi elme szabadságnak képzel, az minden formában a rabság egy-egy újabb színe, fejezete. Lehet, hogy vonzóbb az azt megelőző színnél, de ha jobban megvizsgálod, látni fogod, hogy „rabság újratöltve.”

Kérdező: Az igazat megvallva, igen, ifjú, lázadó éveimben nagyon is vágytam a szabadságra. Így utólag visszanezve pedig több szélsőséges dolgot ki is próbáltam, a szabadulás eszközének véelve. Azonban mivel rádöbbsentem, hogy nem vezettem az áhított szabadsághoz el, egyre csalódottabb lettem, majd arra a következtetésre jutottam, hogy olyan, hogy „szabadság” ezen a bolygón nincsen. Csak a függőség fokozatai, amit emberek szabadságnak hisznek. Sokan a pénzben keresik a megszabadulás forrását, némelyek a világ teljes elvetésében, mások izmusokban, karrierben, hatalomban, világjobbító ötletekben, vallásokban, spiritualitásban, és még ki tudja miben. Azonban igazán szabad embereket alig látni, mindenki mintha megállna félúton, a rabság egy kellemesebb fokozatát szabadságnak képzelve. Vannak akik aztán teljesen kiábrándulnak mindenből, és többé nem is foglalkoznak ezzel.

MaGuru: Látod, milyen könnyű a saját elme-életünket, az egó-énünk tapasztalatait általánosítani, majd eme általánosításba beleragadni? *Te nem tudtál a saját emberi elképzeléseid szerint „szabad lenni”, s ebből arra a következtetésre jutottál, hogy márpedig szabadság nem is létezik ezen a bolygón.* Rendben, elfogadom ezt, de gondold újra át, igazságos-e, következetes-e ez a logika, amelynek érvelését önmagadra majd a világra alkalmaztad?

Kérdező: Tény, hogy ez elfogult logika, leginkább megkeseredettségéből, azaz érzelmi befolyásoltságából, keserű tapasztalatból fakad. Így nem ésszerű a következtetés. De mi is akkor a szabadság, létezik, elérhető-e, és hogyan érhetnék el?

MaGuru: Lám, az alvó oroszlán horkantott egyet :) Az a legnagyobb akadálya annak, hogy ezt a kérdést pártatlanul megvizsgálhassuk, hogy meg akarod határozni a szabadságot. A szabadság azért szabatlan, mert nem lehet korlátok közé zárni, elképzelések tárgyává tenni. *A szabadság teljesen mentes minden emberi fogalomtól, ezért is tökéletes.* Nem részszerű, leginkább olyannyira EGYszerű, hogy teljességgel elképzelhetetlen, az elme által megragadhatatlan. Feltevődik akkor a kérdés: hogyan érhetnék el olyasvalamit, amit nem ismerhetünk meg?

Kérdező: Pontosan ez az, ez a kérdés fogalmazódott meg az imént bennem is!

MaGuru: A szabadság üresség. Mentess minden fogalomtól, s bár nem található az elme fogalmain belül, mégis minden tapasztalás, tapasztalat és tapasztaló léttel. Úgy konkrét, hogy nem konkrét, bár a legkonkrétabban: TE MAGod VAGY! Érezted-e valaha azt a mérhetetlen szabadságot, ami mint érzés, mindennél mélyebb érzésként jelent számodra meg, amikor önmagad semmihez sem kötötted, amikor önmagad *semminek és senkinek sem* képzelted? **Amikor „csak úgy” voltál.** Csak úgy, minden látszólagos „külső és belső” októl szabadon, minden gondolatától mentesen LÉTeztél? Tapasztaltad-e már valaha a tiszta VAGYOk érzését, az elmédétől nem beárnyékoltan? Bizonyosan! Mert *minden pillanatában létezésed alapjaként tapasztalod ezt*, de az amit elme-énnek, gondolkodásnak, emlékezésnek, emberi egónak nevezel állandóan rátelepszik erre. Ez a LÉT tiszta érzése, mely akkor is VAN, ha a személy, a gondolatokkal, az emlékekkel, a cselekvéssel és bármi mással való azonosulás nincs az elmédben jelen. Ekkor mindennél intenzívebben, erősebben, áthatóbban ragyog ez az érzés, ez az abszolút FÉNy, a LÉNy-EG, ami minden létező elidegeníthetetlen lényege, EGYetlen igaz, múlhatatlan, nem született és soha el nem pusztuló ÉNje. EZ VAGY TE. Szabadság, tisztaság, béke, mérhetetlen együttérzés, hála és szeretet önMAGad VALÓja iránt. EZ A VAGYOK, és minden általa(d) létezhet.

Kérdező: De ez nem csak egy újabb, tetszetősebb elmélet, az én régi tapasztalati, mondjuk úgy elmevilágom helyett? Nem egy újabb önámítás, hipnózis amit az elme hoz létre, hogy önön rabságát szabadságnak képzelje? Nem-e ugyanúgy meg fogok halni akkor is, ha ezt képzelem?

MaGuru: Nagyon lényeges kérdést tettél most, valójában önMAGodnak fel. Ennek te kell utánajárjál, én csak a saját tapasztalatomat önthetem szavakba, melynek lényegét szavak által soha sem lennék képes átadni. Azonban ha csendben maradsz és figyelsz, a Csend és a Figyelem, egymásban EGYesülve elvezet majd téged is a bizonyossághoz, ahhoz a mindenek felett álló bizonyossághoz, melyet immár nem az elme hoz majd létre, az elme csupán tükrözheti majd azt az elmén túli bizonyosságot, ami a gondolkodás számára örökké rejtve marad. Bár, amint a beszélgetésünk során már láthattad, a tiszta ÉSZ, a logika már önmagában is képes lenne annak a tárgyi elménk, a profán gondolkodás által létrejött és abszolutizált tapasztalati valóságnak a megkérdőjelezésére és leleplezésére, mely évmilliók óta uralkodik minden, a *májá valóságába* gabalyodott lelken, mindaddig, míg az élet halálos álmából fel nem ébred. Az elme ugyan nem képes elvezetni a bizonyossághoz, de paradox módon magában hordozza a hamisság világának észszerű megkérdőjelezhetőségének a logikai mátrixát.

Kérdező: A tolvaj leleplezné a tolvajt, a bűvész a bűvészt? Ez valahogy nem logikus a számomra. Ám a fentieket végiggondolva tényleg lehetséges. De ki is a valódi leleplező, és kit is leleplez le?

MaGuru: Amikor megismered VALÓ MAGod, és nem pusztán arról képzelegsz, amit eddig önmagadnak hittél, mindez teljes világosságában feltárul előtted. Ez lesz AZ EGYetlen bizonyosság, s minden mást álomszerűnek fogsz látni, amit addig elméd által valóságnak képzelteél. S hogy ki is az, aki képzeli VALÓjában mindezt? EZ MAGod a LÉT, a ki vagy mindennemű

azonosulástól mentesen, ami az elmében jön létre. EZ MAGod a tiszta, kondicionálatlan, semmihez sem hozzákötődő, teljesen és tökéletesen szabad FIGYELEM. Hívják ezt Tiszta Tudatnak, Létnak, LÉLEKnek, fÉNynek, de túl VAN, s MAGodként túl VAGY a fogalmak világán. Bár minden megnyilvánult és megnyilvánulatlan valóság teljessége, mégis láthatatlan az elme világának. Ezért van az, hogy VALÓ MAGod az elmével, az elmében, a képzeletben sohasem láthatod meg. Mert TE MAGod, mint ŐS, minden okot és okozatot meghaladó, ám azok Forrásaként VALÓ LÉNy-EG, nem a KÉPzelet által VAGY, hanem attól függetlenül, az örök időtlenség. *Az üresség teljessége, s a teljesség üressége. A VAGYOK.* De minél többet beszélek erről, annál távolabb kerülünk tőle a fogalmak segítségével. *A legEGyszerűbb tehát, hogy ne képzelj semmit sem el önMAGadról, a Szabadságról az elmével. CSAK LEGYÉL. AZ A KI öröktől fogva VAGY, az időtlensÉGben.* Ez olyan nehéz lenne?

Kérdező: Kezdem érezni amit mondasz. Egyre inkább érzem, és önmagamként érzem amit mondasz. Nagyon különös ez, mintha egy mindennél valóságosabb, mindennél közvetlenebb érzés lenne mindez, amiről beszélsz. Nem kell elképzelnem, valóban nem. Különös, mert ha visszaemlékszem a gyermekkorom zsenge éveire, *sokszor csak úgy voltam, csak úgy léteztem, gondolatoktól mentesen, s valami hihetetlen, megmagyarázhatatlan intenzitású és mélységű öröm, leginkább oktalan boldogság töltött olyankor el.* Most, hogy szavaid megnyitották belső szememet, egy pillantás alatt, mintha súlyos hályog esett volna a szememről le. Látom a szavaid fényét, de leginkább érzem, mindennél tisztábban, mindennél fényesebben, önmagam lényegeként mindezt. Oly egyszerű ez, és mégis, olyan hihetetlen. *Azt érzem, hogy mindörökké ebben az érzésben, ebben a tiszta tudatban, ebben a parttalan boldogságban szeretnék csak lenni. Csak lenni, csak LÉT lenni... nem gondolni semmivel.* Mondd, lehetséges-e ez?

MaGuru: Ha ez nem lenne lehetséges öröktől fogva, semmi más sem jelenhetne meg az elmében. Most, hogy „visszaemlékeztél” VALÓ MAGodra ebben az áldott pillanatban, mely nem más mint a te örök időtlenséged, mely teljesen tiszta az egó-képzet minden árnyékától, immár semmi sincs, amit tudnod kellene. Csak maradj meg minél többet, minden elvárás mentesen ebben a VAGYokban. EZ VAGY TE. ***Ez a te örök, születetlen és halhatatlan lényeged!*** Túl mindenben, amit az elme megragadhat, megismerhet, mégis Forrásaként minden létezésnek, minden világnak, minden megjelenésnek, ami ezen tiszta, makulátlan vetítívászonon, ami A LÉT MAGunk, megjelenhet. Olyan nehéz hát ez? Csak LÉGY A KI VAGY, s hagyd, hogy a dolgok maguktól történjenek. *Ez a nagy titok, amihez végül minden létező önMAGát felismerve juthat el. Ehhez azonban tényleg meg kell halni, hogy újra megszülethess. De ki is hal meg?* AZ aki sohasem született. Ez a varázslat lényege. A halál és a születés is pusztán csak KÉPzet, mely semmivé foszlik VALÓ MAGunk önMAGunkként való „újrafelismerésében”. Menj hát, mire lenne még szükséged? Ne vesztegesd az időt a szavaimra!

Kérdező: Olyan hihetetlen mindez, ma úgy jöttem hozzád, hogy majd jól összezavarlak a szkeptikus kérdéseimmel, mert az igazat megvallva, tudom, hogy mi a tanításod lényege. Azonban ez az elmémnek teljes örültségnek tűnt mindaddig. Most azonban valami varázslat történt, mert nem csak az elmém lett legyőzve úgy, hogy nem is harcoltál velem, de legbelül felragyoghatott az a fÉNy, az a világosság, az a boldogság, amit már réges-rég elfeledtem, s úgy hittem ez csak gyerekkori képzelgés. Most láthattam meg, hogy éppenséggel ez az elmevilág, amit felnőttként felépítettem, *a szerep, amit megkérdőjelezhetetlenül magamra vettem s megszilárdítottam, ez az illúzió.* Ez nem én vagyok, pusztán az én elmém műve, amivel évtizedek óta azonosnak képzeltem magam. Köszönöm mindezt! Elmondhatatlan hála van a szívemben!

MaGuru: EGY-ÉN-MAGunknak köszönd ezt, aki ezen személy által megjelent, hogy önMAGodra emlékeztessen! Ki az aki eme egónak képzeletben MAGát? Az örök MAG, a Tiszta Tudat, a LÉLEK.

Minél több nevet adunk önMAGunk megnevezhetetlen LÉNy-Egének, csak attól zavarosabb lesz minden. Mert megpróbáljuk elKÉPzelni az elKÉPzelhetetlent. Holott „csak lenni kellene”. Csak LÉTként, szabadon, mint a cseppek az óceánban. Az Óceán vagy, aki MAGad egyetlenegy cseppnek képzelte, holott nem is a cseppek összessége, nem is a cseppek hiánya, hanem az EGYetlen VÍZ TEN-MAGad, a VALÓ ami él és élte. Áldott vagy, ki MAGod a tiszta, örökkévaló LÉT aki újra felismerte ezt!

2. KI VAGYOK ÉN?

GyógySZER a szanszára kígyójának mérgére

Kérdező.: Azt mondd, az igazság olyan egyszerű, hogy kimondhatatlan. Ehhez képest rengeteg vallás, spirituális út, megmondóember, mester és világjobbító fordult meg ezen a bolygón, és millióféleképpen mondták el, írták le, vésték kőbe, festették meg, zenélték el, emeltek templomokat, szentélyeket és még ki tudja felsorolni mit, mindezt azért, hogy kinyilvánítsák. Azt érzem, hogy évtizedek óta keresem az igazságot, néha már azt hittem, el is értem, de mindig kiderült, hogy kicsúszott a kezeimből, akár egy délibáb a sivatagban, amikor közelébe értem, mindig elpárolgott előlem. Rengeteg könyvet elolvastam, elmerültem a vallásokban, majd „spirituálissá” avanszáltam, mesterek, guruk tanításait próbáltam követni, de most úgy érzem, mindhiába, mert mintha minden kicsúszott volna a lábaim alól, amit eddig biztos talajnak hittem. Megmondom őszintén, kiábrándítónak tartom ezt az egész spiritualizálást, és mindazon törekvéseket, amelyekbe abban a reménybe menekülünk, hogy majd az igazság birtokosaivá válva, végre megmondhatjuk a tutit másoknak, végre a szent Grállal a kezünkben tündökölhethetünk, akár az istenek.

Elegem lett ebből az egész labirintusból, ebből a ragacsos „spirituális” pókhálóból, melybe minél jobban belegabalyodsz, annál inkább csak megkötöz téged, pedig mindenki a maga csodamódszereit reklámozva azzal kecsegtet, hogy majd megismered önmagad, hogy majd tudatos teremtő leszel, és a felemelkedett tudatok közé fogsz tartozni, csak még ezt és azt tedd meg, így és úgy meditálj, ekként és akként állj fejre, és akkor majd eljön a nagy Kánaán, a megvilágosodás, a felébredés és már itt a Földön bekerülsz a Mennybe. Valahogy egyszerre nevetséges, dühítő és kiábrándító ez az egész amin keresztülmentem, mintha csak egy mézesmadzag után futottam volna egész életemben, ami nem vezetett máshova, mintsem a teljes kiábránduláshoz, egy fájdalmas felismeréshez, hogy minden hiábavaló, amiért így vagy úgy de törekszik az ember, legyen az anyagi vagy spirituális, szellemi vagy lelki értelemben. Elegem van mindemből, de azt gondoltam, teszek még egy próbát, és eljövök hozzád, hátha tudsz valamit mondani nekem minderről, amit röviden vázolni igyekeztem, bár őszintén szólva már ennek sem sok értelmét látom.

MaGuru.: Hosszasan ül a csendben, tekintetét a kérdezőre szegezve, aki kezdetben kényelmetlenül fészkelődik az ülőhelyén, majd később lassan átadja magát a helyzetnek. Ekkor, hosszas hallgatás után megtörve a csendet, így szól: *Valójában mi ösztönzött arra, hogy keress, és mi is az amit kerestél, keresel?*

Kérdező: Összetett probléma ez a számomra. Mindig is éreztem, hogy az életben nem található meg az a fajta szabadság, amire vágytam már kicsiny gyermekkoromtól fogva. A társadalmi struktúrák, a neveltetés, az oktatás, a kondicionálás ezernyi formája mind-mind kerítéseket vontak a köré az egyed köré, aki ebben a testben megszületett, majd lassan tudatosította önmagában, hogy

ezen kényszerítő körülményektől valamiféle módon el kell menekülnie. *Az egész életem – így utólag visszatekintve – olyan volt, mintha egy végtelen hosszú előremenekülés lett volna.* Sohasem tudtam, hogy mi az, ami felé menekültem, csak azt éreztem, hogy abból ami van, mindenképpen menekülnöm kell, mert az sem lelkiileg sem szellemileg nem elégít ki engem, sokkal inkább tűnt értelmetlennek, kényszerítőnek és erőszakosnak, mintsem megnyugtatónak ez a helyzet. Amint megvizsgáltam az emberi társadalmunkat, egyre tudatosabbá vált a számomra, hogy ki kell menekülnöm belőle, természetesen cseberből vederbe kerültem, mert sem a vallások, sem a spiritualitás nem adta meg számomra a várva várt és vágyott szabadságot, ami a lázadásom gyökerében meghúzódó hajtóerőket táplálta bennem. Egyre jobban éreztem, hogy minél jobban, minél erőteljesebben próbálok kimenekülni ebből a szövevényből, amit emberi társadalomnak, létezésnek nevezünk, annál reménytelenebb módon belegabalyodok az egészbe.

Az anyagiak, a társadalmi pozícióm, a családom, a vallások, a spirituális bölcseségek, semmi de semmi nem volt képes betölteni ezt a mély, tátongó belső űrt, ami a szabadság olthatatlan vágyaként jelent meg bennem, s van immár egészen kicsi gyermekkorom óta jelen a tudatomban. Talán ez a legfontosabb amit meg kell fogalmaznom neked, hogy *a szabadság utáni vágy volt végül is az*, most már kristálytisztán látom, hogy megfogalmaztam magamnak és kimondtam neked, *ami mindvégig hajtott az utamon*, azonban egyre inkább azt tapasztaltam, hogy semmilyen vallás, spirituális és egyéb módszer, szellemi tradíció sem volt képes kielégíteni eme vágyamat, és végső soron elnyugtatni a lelkem. Ehelyett az évek során csak a frusztráltság nőtt bennem, az elkeseredettség, a magányérzet és a kiábrándultság, a csalódottság élménye, amely végül arra ösztönzött, hogy abbahagyjam a keresgélést a szellemi iskolák, a módszerek, a megmondóemberek és a guruk háza táján.

MaGuru.: Rendben, értem és átérzem mindazt, amiről beszélsz. Hajlandó vagy-e arra, hogy közösen megvizsgáljunk egy kérdést? Minekutána kívül már szinte minden követ megmozgattál a hőn áhított szabadság elérésének az érdekében, *biztos vagy-e abban, hogy az, amit szabadságnak nevezel, az a kívül vagy a belül kérdéskörén belül ragadható meg, vagy természeténél fogva túl van mindezen?*

Kérdező: Ezt hogy érted? De hiszen a kívül és a belül egymástól elválaszthatatlan ebben a tekintetben, ez határoz meg mindent a számomra létezésemben, és hiába gondolom azt, hogy már szabad vagyok, ha a külső világban a számomra nem tükröződik mindez.

MaGuru.: Pontosan erről van szó. Amit te a szabadság szó alatt értesz, *ami számodra a szabadság mint fogalom, az a kívül és a belül sajátos kettősségének a képzete.* Ezért óhatatlanul áldozatául esik a saját elmédnek, a saját tapasztalásaidnak és elképzeléseidnek, a saját vágyvilágodnak. Pontosan mit is értesz te a szabadság alatt? Meg tudod-e határozni mindezt?

Kérdező: Ez elgondolkodtató felvetés... Ezzel arra céloz, hogy pont *azáltal, hogy megpróbálom elképzelni a szabadságot olyannak amilyennek, ezáltal kondicionálom és a saját elmémbe zárom azt, akár egy gondolatot, egy képzetet?*

MaGuru.: Pontosan erről van szó, sőt, még ettől is többről. A szabadság – mint fogalom – pusztán csak egy szimbólum az elménkben, mely természeténél fogva a szimbólumok világán túlra mutat, minden szimbólum létezésének a forrására. *Az elme önön forrását sohasem ragadhatja meg, mivel az elme nem más, mint egy halom fogalom, képzet, gondolat, emlék, élmény, hajlam, tapasztalás, mely természeténél fogva a múlthoz kötődik.* **Bármilyen megjelenik az elménkben, az mindig csak a múlt lehet, mert ahhoz, hogy akár csak gondolati szinten is szemlélhessünk valamit, annak már eleve léteznie kell.** Az érzékeléshez érzéktárgyakra van szükség, így azoknak már eleve

létezniük kell, az érzékelés pedig – mint tudati aktus – szintén az elme tevékenysége által létezhet. *Az amit jövőnek képzelünk az is már az elmében létező képek összessége, így valójában a múlthoz tartozik.* Az elménk legnagyobb bűvésztükkje az, hogy a múltat és a jövőt egymástól különállónak tűnő valóság képzetével elbűvöl minket, és elhíteti velünk, hogy a jelenünk ennek a következménye, a jelen csak ezek által létezhet. Amikor azonban az elme által teremtett jelent szemléljük nem vagyunk tudatában annak, hogy ez az örök múlt, amibe bezárul a figyelem, az az örök figyelem, amely ezektől függetlenül és mindezen képzetekhez nem hozzátapadva is VAN, és eme figyelem tulajdonképpen az a makulátlanul tiszta és áttetsző, örökké ragyogó JELEN és VAGYok, mely teljesen és tökéletesen szabad az elme világától.

A spiritualitás nem egy ösvénye arról próbál meggyőzni bennünket, hogy a jelen az valamilyen kell legyen, és pusztán azért kell ezt vagy azt elérnünk az életünkben, hogy egy elme-mennyországba juthassunk el földi értelemben. Így természetesen milliányi módszer, út, megközelítés létezik és létezhet ebben a tekintetben, mely az életünk jobbá tételét célozza meg, azonban minden törekvés, cél és ennek eléréséhez szükséges módszer pusztán az elménkben és az elménk által létezhet, ráadásul ez az örök múlt, amit újra és újra elérni igyekszünk, többnyire magunkon kívülinek tételezve mindazt, amit megcélolni törekedünk. *A csapda tehát az, hogy nem vesszük szemügyre magának az elmének a természetét, melynek tudatosítása által ebből az ördögi körből kiszabadulhatnánk végre, de még ettől is fontosabb, hogy mindezen törekvéseink közben **nem vizsgáljuk meg, hogy a saját elménk tulajdonosa ki is valójában, amikor önmagunkat nem azonosítjuk a saját elménkkel, annak minden tartalmával egyetemben.***

Kérdező: Ha ez igaz, akkor még kiábrándítóbb a helyzetem, mintsem gondoltam volna. **Te azt állítod, hogy az elménk által valójában bele vagyunk zárva a folyamatos múltba, mindazt jelennek képzelve, és még a jövő képzei is mind ebbe a múltba vannak belezárva?** *De hisz akkor hogyan lehetnének a saját sorsunk alakítói, a saját szerencsénk kovácsai, akkor hogyan is szabadulhatnánk meg, és egyáltalán mi értelme lenne ennek az egész bohózatnak, amit földi létezésnek nevezünk?* Már ne haragudj meg, de ez egyenesen kiábrándító amit mondasz, és ettől még nyomorultabban kezdem érezni magam, mint annak előtte. Bár ha megpróbálok túltekinteni a saját fájdalomaimon, amit mondasz abban van egy láthatatlan belső fonál, melyhez már magam is közel jutottam egy időben, amikor az elmém természetét vizsgáltam. Azonban amikor közelébe jutottam az általad vázolt felismerésnek, elvettem mindezt, mert annyira borzalmasnak tűnt minden. Annyira lehangolóan és reménytelennek, mert így teljesen értelmetlennek tűnt az egész létezés és a saját létezésem.

MaGuru.: Az igazság önMAGunkként VALÓ felismerésére pontosan ezért juthatnak csak nagyon kevesek el. Sokak rendelkeznek, sőt, kivétel nélkül mindenki rendelkezik értelemmel ahhoz, hogy a fentiek logikáját önmagán belül végigvigye. Azonban a legnagyobb akadály nem az értelem, a vizsgálódás hiánya a végső, valódi megszabadulás tekintetében, hanem a *saját érzelmeink, a saját érzelmvilágunk*, amely a fenti gondolatokat megvizsgálva gerjed fel bennünk, és von az uralma alá bennünket. Ezek az érzelmek abból a következtetésből fakadnak, hogy az elmén belül abszolút értelem nincs a létnek, így a személyes létezésnek sem, pusztán csak az, amit az elménk, a saját vágyvilágunkkal karöltve a számunkra kijelölhet. Ha fény derül arra, hogy mindaz, amit eddig az abszolút értelmének gondoltuk a saját életünknek, esetleg mégsem abszolút, sőt, igazából sohasem volt és nem is lehet az, *pusztán csak egy olyan identitás, amivel azonosultunk, akkor az egész emberi létezésünk értelme kérdőjeleződik a számunkra meg.* Azonban ilyenkor, **hogy a szemÉJ, akinek MAGunkat KÉPzeljük elkerülje az összeomlást és a megsemmisülést, inkább elfordulunk a kőkemény logikai következtetés elfogadásától, örülségnek tartva mindazt, amit a tiszta értelem feltárhat a számunkra.** Így a szabadulásunk kulcsát újra behajítjuk a szanszára óceánjába, majd újabb és újabb kulcsokat igyekszünk találni ahhoz az ajtóhoz, amit saját elménk alkotott számunkra,

saját szabadulásunk megakadályozásának tekintetében. Én ezt nevezem igazi csapdának, amiből saját erőnkől úgy tűnik, sohasem keveredhetünk ki, ám mégis van lehetőség minderre, minden látszat ellenére. **Ez MAGunk az örökkéVALÓ, mindig JELEN-VALÓ kEGYelem**, amely végül megszabadít bennünket saját tévképzeteink és ebből fakadó érzéseink óceánjától, melyben fuldokolva nem vesszük észre, hogy pont azért nem válhatunk önMAGunkká, azaz a teljes és kondicionálatlan, meghatározhatatlan és szabatlan Szabadsággá, mert *ahelyett, hogy hagynánk elsülyedni azt, aminek magunkat képzeljük, újra és újra belekapaszkodunk ebbe az árnyék-énbe, ebbe a hamis egóba, ami így a szanszára óceánjának örökké megújuló gondolat-tutajain utaztat bennünket, s végső soron pedig nem kívül vagy belül létezik mindez, hanem a kívül és a belül képzetét is létrehozó, saját elménkben.*

Mi az elménket tehát nem arra használjuk, hogy rádöbbenjünk annak világteremtő, világértelmező így viszonylagos jellegére, hanem az elmén belül próbálunk létrehozni újabb és újabb kapaszkodókat, amelyeket elnevezünk „élet értelmének, az életünk értelmének, a lét és a létezés értelmének”, majd ragaszkodunk és kötődünk mindezekhez. Így észrevétlenül létrehozunk saját börtönünket a saját elménkkel és elménkben, majd a börtönből való szabadulást is az elmén belül keressük, az elme által felkínált összefüggérendszerben, utakban és módozatokban. Hát nem ez a legnagyobb képtelenség, ami csak létezhet? Micsoda ehhez képest az a kérdés, hogy mi az élet értelme, vagy mi a létezés, a saját létezésem értelme? Mert akármi is legyen a válasz, az csak önmagában az elmében lehet „abszolút” érvénnyel rendelkező, de az elme olyan, mint a futóhomok, semmi sem állhat meg rajta. Csak a sziklára épített erőd védheti meg lakóját a viharos időben, s ez a szikla, ez az örök és változatlan, sohasem született HÁZ AZ, amire sem fogalmak sem képek, sem szimbólumok nem érvényesek, mert csak mutatóujjként ráirányítják a figyelmet, de megmutatni AZt nem képesek. Saját ÉN-VALÓNk ez, minden lét és létezés elmén túli alapja, szubsztrátuma, mely nem található az elme korlátozó elképzeléseibe zárva. Még az, amit EGYetemes Elmének, Isten elméjének neveznek, még az sem foghatja fel, mert a Forrása mindennek ami a megnyilvánulatlan és a megnyilvánult lét és létezés teljességeként feltárulkozhat a megismerésben. Azonban az elmében elérhető megismerés örökké relatív, ezért valójában csak a tudás relatív illúziójával kecsegtethet.

Az értelem valójában akkor teszi a legnagyobb szolgálatot, amikor a vizsgálódás folyamatában elvezet bennünket arra a felismerésre, hogy kell léteznie valaminek, ami az értelem Forrása is EGYben, de pont emiatt az értelem által nem vizsgálható meg, az értelem számára mindörökké láthatatlan. A Szem nem láthatja a szemet, csak tükör által homályosan, azonban a Szem MAGunk a LÁTÁS, mely nem valaminek és valakinek a megismerését jelenti, mert ez a relatív megismerés az érzékelés, az elme által eleve a LÁTÁS által létezhet. *Amikor a látó a látott és a látás hármassága a kettősségek világában újra tudatossá válik önMAGunk Forrására, majd végül ebben a tudatosságban feloldódik ez a hármasság és ez a kettősség is, akkor mi és ki marad? Ki vagyok én? Mi vagyok én, ha nem marad semmi és senki sem aminek addig önMAGamat képzeltem, amivel addig önMAGomként AZonosultam?*

Kérdező: Kemény szavak ezek, és nagyon lemeztelenítőek. Utam során magam is eljutottam az önkutatás nyílegyenes ösvényéhez, de csak most látom, hogy érzelmeim megakadályoztak abban, hogy valóban elmerülhessek ebben a megszabadító kérdésben: **ki vagyok én?** Hiszen minél inkább kutatom saját MAGam Forrását, annál világosabbá válhat a számomra, hogy nem találok mást, csak az elmét, pontosabban a saját elmémet, egy identitást amivel önMAGam azonosítom, és amibe kapaszkodom. *Ez a létezés olyannyira természetemmé vált, hogy közben elfeledkeztem valódi, mindezek létezését is lehetővé tévő, ám mindezt meghaladó, mindettől teljesen szabad VALÓmról, aki MAGunk, s az elménk Forrása is EGYben.* Valójában annyira EGY-SZERŰ ez a felismerés, hogy talán pont ezért is gondoltam éveken keresztül azt, hogy nem lehet ez a végső válasz, mert a végső

igazság bizonyosan nagyon bonyolult, és rengeteg tanulás és tanulmányozás, út és módszer, tudás és bölcsesség vezethet csak el a fel- és megismerésére.

MaGuru.: Pont ez a csapda, amibe a legtöbbünk belesétál, még hozzá a legbuzgóbb törekvéssel. Az elménk elhitei velünk, hogy az eleve általa létrejövő problémákra majd elhozza nekünk, az újabb és újabb problémák megalkotása által a megszabadulást. Azonban az elménk végtelen szövevényét képes elénk tárni, létrehozni az úgynevezett „megismerésnek”, és a „megvilágosodásnak”. **Az igazság az, hogy ameddig az elme-kígyónk halálos marására az általa felkínált, átcímkezett mérgeket keressük és fogyasztjuk, addig örökké rabjai maradunk saját elme-valóságunknak.** Ellenmérget keresünk, melyet ugyanazon kígyó mérgéből állítunk elő, azonban nem vesszük észre, hogy ezáltal ugyanúgy benne maradunk a kígyónk csapdájában. Ez ugyanis mind az elménk birodalmában való vég nélküli bolyongást jelenti, újabb és újabb gyógyszerek, orvosságok és elixírek keresését, azok gyökeres elvetése helyett. Valójában **a legdurvább felismerés az, amikor felismerjük, hogy pont annak kell elpusztulnia, ami önmaga farkába harapva önmagát mérgezte meg, és ez az „én ez a test, én ez az elme, és az én ez az egyéni, egyedi, individuális létező vagyok” képzelet.** **Ha ez meghal, nem marad más, csak a LÉT, TUDAT és BOLDOGSÁG, önMAGunk sohasem született, örökkéVALÓ IÉNy-EGe! EZ VAGY TE, és pont azért nem találsz meg, mert keresed.** Amikor meghalsz majd a keresés képzetének is, amikor elengeded egyszer s mindörökké azt a tévképzeted, hogy te egy elszigetelt, egyéni, halandó individuum vagy, akkor nem marad más, akkor nem maradnak más-ok, akkor mindent és mindenkit önMAGadként fogsz újra felismerni. Akkor majd újra felfedezed, hogy mindaz, amitől rabnak képzelted önMAGad, az nem volt más mintsem a saját elméd önMAGad is megtévesztő képzelet, világa, nem más mint a te saját egó-éned, egy árnyék, ami az által a FÉNy által jöhetett létre, A KI a te VALÓ, igaz, teljes és abszolút MAGod, amelyből az egész világEGYetem kisarjadt, és ami csak és kizárólag benned és általad létezhet.

Így hozzád nem vezet semmilyen út, mert **te MAGod vagy minden lehetséges út, melyet önmagod álmvilágában bejárhatsz, és a hamis azonosulás által pedig valóságnak képzelhetsz.** Azonban AZ, akire és amire pusztán csak utalnak a szavak és a képzetek túl VAN mindezen, teljesen és tökéletesen SZABAD, már itt és most AZ, és soha semmi által sem lesz sem több sem kevesebb, szabadabb, teljesebb és tökéletesebb. Ez minden amit elmondhatok neked. Ha pedig bizonyosságra vágyasz azt ajánlom, az általam mondottakból semmit se fogadj el vakon, hanem vizsgálj meg mindent, de tedd azt az érzelmeidtől nem befolyásolva, pusztán csak a tiszta értelem és a teljesen és tökéletesen szabad LÉT érzésének a FÉNyében. **Ne próbáld pusztán csak értelemmel megérteni AZt aki mindig is VAGY, minden KÉPzettől mentesen, hanem hatolj önMAGadba önMAGadként önMAGaddal, a tiszta és EGYszerű érzéssel, A KI VAGY.** Amikor a megismerő és a megismerés eltűnik a megismerttel EGYütt, akkor csak ez a LÉT, TUDAT és BOLDOGSÁG marad, ami elmondhatatlan, megragadhatatlan és kifejezhetetlen. Ne próbáld megragadni, mert azon pillanatban elillan, ne próbáld megérteni, mert abban a pillanatban rajtad kívüli megértésként tűnik majd fel, s nem úgy, mint önMAGad, mint igaz VALÓd EGYetlen, az elme és az elméd általi megismerés számára elérhetetlen, ám minden elme-világban tükröződő, megjelenő IÉNy-EGe. EGYszerűen csak maradj Csendben, és a CSEND önMAGában feltárja majd önMAGadként önMAGát, a LÉT TUDATának örök BOLDOGSÁGaként.

Kérdező: Milyen egyszerű mindaz amit mondasz, és most már egyre jobban értem és érzem a lényegét. **Saját szabadságomnak sohasem volt más akadálya, mintsem az elme-énem, a saját elmém által teremtett világ, melyben megjelent számomra a rabság képzelet, majd a sürgető vágy, hogy ettől a rabságtól megszabadulva újra elnyerjem azt, amit sohasem veszíthetünk el.**

MaGuru.: Börtönt építünk mindannyian magunknak, a magunk akaratából, és a magunk vágyai szerint alászállunk benne. Ezt hívjuk világnak és valóságnak, s közben elfeledkezünk arról, hogy –

szemÉJfeletti értelemben – mindennek mi MAGunk vagyunk a létrehozója és a létben tartója IS EGY-BENN. Ha ezt felismertük, mit kellene még tennünk? Nem elegendő-e, ha egyszerűen csak hagyjuk a valótlanságot akként létezni, ami annak elmebéli természete?

Kérdező: Amilyen egyszerű ez, annyira lehetetlennek tűnik mindez az elménknek, még akkor is, ha a tiszta ész és logika feltárhatja számunkra mindezt. Azonban az értés valóban nem elég, éreznünk kell az igazságot önMAGunkról saját csontjainkban, zsigereinkben, s végső soron önMAGunkként, az elménk számára megragadhatatlan Lét Forrásaként.

MaGuru: Van-e ennél EGYszerűbb? *Csak légy AZ, A KI VAGY, minden toldaléktól mentesen,* amit saját elméd hozott létre számtalan színes ruhaként, melybe képzelettel azonosulva, fensÉGes meztelÉNsÉGed szégyellve burkolóztál bele, a májád fátylába révedve. A Csend a Belső gÚRu, s AZ örökké ÉN-ÖN-MAGunkként ragyog. Az elménk, a nagy hitetők sem létezhetne eme fÉNy nélkül, mert eme ÉN az EGY és EGYetlen, amit és akit a szavak és fogalmak, a gondolatok és elképzelések sohasem zárhatnak börtönbe.

3. Boldogság

ÉN-VALÓnk természetén túli örök természete

Kérdező: Mondd el nekem, mi az amit boldogságnak nevezhetünk? Az emberek annyiféleképpen akarnak boldogok lenni, és olyan sokféleképpen képzelik el a boldogságot, hogy teljesen összezavarodtam. Azt látom, hogy minél jobban hajszoljuk a boldogságot, annál távolabbra kerül tőlünk. Miben található tartós boldogság, mert bármi amit elértem az életemben, és úgy éreztem boldoggá tesz, előbb utóbb megszokottá, hétköznapivá majd unalmassá vált, és azon kaptam magam, hogy újabb és újabb boldogságforrások keresésébe kezdtem. Valahogy sohasem értem el semmiben sem a tartós boldogságot amire vágytam, és igazából egyre inkább érzem azt, hogy ez nem is lehetséges.

MaGuru: A boldogságnak nincs neve. *A boldogság MAGod vagy, minden toldaléktól és elképzeléstől mentesen.* Megpróbáltad-e már azt, amit boldogságként keresel az Alanyként, és nem az elméd tárgyaiként önMAGad változatlan, minden viszonylagosságtól mentes, állandó és mindenütt jelenVALÓ szubsztrátumaként felfedezni?

Kérdező: Nem, és őszintén szólva nem teljesen értem, miről beszélsz. A boldogság az én megtapasztalásomban mulandó, és rajtam kívülinek tűnő megfoghatatlan valami, amiből mindig újabb és újabb adag szükséges. Teljesen elképzelhetetlen számomra hogy saját *magam* lehetne a tartós boldogság alanya, hiszen a boldogsághoz mindig elme-tárgyakra van szükségem, ráadásul ezek igen mülékonyak, hamar elhasználódnak, a bennük lévő öröm pedig hamar elenyészik, ezért van szükség újabb és újabb, még intenzívebb, még izgalmasabb örömforrásokra, mert a tartós boldogság valahogy elérhetetlennek tűnik ezek megszerzése által.

MaGuru: Álljunk meg egy pillanatra! Te azért nem találsz a tartós boldogság valódi forrását, mert amint elmondtad, *a boldogságot az örömforrásokban keresed,* és az öröm következményeképpen tapasztalod, olyan valaminek, aminek előfeltétele az öröm-tárgyaknak a megszerzése, kiélvezése. Így a boldogság semmiképp sem lehet tartós, végképp nem olyan valami, ami nem öröm-tárgyakat

feltételez, legyenek ezek bármilyen jellegűek is. *Az Alany számára a boldogság tárgyiasul a tudaton belül, tudati objektumok által válik megszerezhetővé, így áldozatává válik a cselekvésnek, a megszerzésre, a birtoklásra és az élvezetre irányuló törekvéseidnek.* Ami pedig talán még ennél is fontosabb, hogy **a boldogság az öröm által kondicionált tudati objektumként jelenik meg, vagyis tárgyiasul az elmében, így semmiképp sem egy az Alannal, aki MAGod vagy, s aki tiszta alanyiségében magad a tiszta, kezdet és vég nélkül VALÓ Boldogság.** A valódi Boldogság nem egy állapot ami megcélozható, elérhető, megszerezhető és ideig óráig fenntartható az elmében, az elme által. *A Boldogság azért láthatatlan az elme, a vágyvilágunk minden törekvése ellenére is, mivel egész egyszerűen bármi, ami tárgyiasulhat, és tárgyiasul is az elménkben, az pusztán legideálisabb esetben is a Boldogság, azaz önMAGunk, ÉN-VALÓNk örömforrásokként, tudati objektumokként megragadható tükröződése.* Délibábok ezek, melyek azonmód elillannak előlünk, mihelyst úgy tűnik, hogy elértük őket.

Kérdő: Már hogy lehetnék én magam a tartós, örökkévaló Boldogság, mikor pont ennek a hiánya miatt szenvedek, és menekülök újabb és újabb örömök keresésébe? Nem ellentmondásos-e mindez? *Hogyan ragadhatnám-e meg önMAGam Boldogságként, ha még sohasem éreztem ezt a boldogságot önMAGamként jelenvalónak, amikor nem volt jelen valamiféle öröm és öröm-tárgy, élvezet érzése?* Egész egyszerűen a boldogság és a boldogság tárgyai, ezek élvezete nem szétválaszthatóak a számomra, leginkább teljességgel elképzelhetetlen ezek különálló értelmezése.

MaGuru: Vegyünk egy példát. Ha egy ízt élvezel, ami örömet okoz neked, valójában az íz és az annak tulajdonított élvezet okoz-e örömet, vagy pusztán csak az eleve MAGodban lévő, MAGodként létező Boldogság az, ami megelevenít mindennemű örömet és élvezetet, függetlenül annak a számodra „objektívként” megjelenő tudati aktusától? Még egyszerűbben fogalmazva, *létezhet-e bármimű öröm és/vagy élvezet, ha annak Forrása, azaz az örömrre való képesség, nem létezik-e önMAGunkban, önMAGunkként eleve?*

Kérdő: Hogyan létezhetne bármimű öröm vagy élvezet a tudatban megjelenő öröm vagy élvezet-tárgyaktól függetlenül?

MaGuru: Volt-e már olyan megtapasztalásod, hogy amikor a gondolataid elcsillapodtak egyszerűen csak azt érezted, valamiféle „indokolatlan”, oktalan boldogság kerít a hatalmába téged?

Kérdő: Igen, tapasztaltam már ilyet, de nem volt tartós. Ahogy jött úgy ment.

MaGuru: Most ne a tapasztalásod tünékenységére koncentráljunk először ennek a vizsgálata során, hanem annak oktalanságára, mert a kulcsa a rejtélynek itt van elrejtve. *Azt állítod tehát, saját tapasztalatodra alapozva, hogy létezik olyan boldogság-tapasztalás, amelynek nincs tárgya?*

Kérdő: Így még nem gondoltam sohasem végig mindezt, de azt kell mondjam, hogy igen, magam is átéltem ilyet. Leginkább gyermekkoromban volt többször ilyen megtapasztalásom, amikor időnként minden látszólagos külső és belső októl függetlenül azt éreztem, hogy határtalan boldogság tölt el. *Mintha csak a saját létezésemnek örültem volna. Olyan érzés volt ez, mintha feloldódnál a napfényben, egyfajta önmagától létező ragyogást tapasztaltam egész lényemben, mely rávetült mindenre, és minden létezőt felfényesített.*

MaGuru: Remek, pont erre szerettem volna választ kapni tőled. Az általad elmondottak azt jelzik, hogy gyermekként spontán átélted önMAGad létezésének kondicionálatlan örömét. Az öröm és a boldogság ezen a ponton nem válik külön, mivel nincs Alany és tárgy jelen. **Amikor még csak Alany sincs, csak Boldogság, de nem mint fogalom, hanem mint a saját létezésed, akkor a Lét, a**

Tudat és a Boldogság teljesen spontán módon van jelen, úgy mint saját MAGunk, a tiszta Lét, a tiszta tudat kondicionálatlan ragyogása. Ez a Boldogság, melynek nincs sem kezdete sem vége, nincs idő és tér által korlátozva, ezért „oktalan”, teljes és tökéletes. Múlhatatlan, örökkéVALÓ, és végső soron mindennemű képzettől mentesen VAN, ami az elménkben jelenhet meg. Ez vagy Te, a Születetlen VALÓ, az elképzelhetetlen teljesség. Azért nem vagy tudatos rá, mert ez nem egy állapot, hanem minden állapottól mentes üresség, teljes üresség, amit az elménk nem ragadhat meg. Ebben az áldott, szent ürességben nincs Alany sem tárgy, élvező sem élvezet, pusztán önMAGunk, az abszolút és megragadhatatlan JELEN. ÖnMAGától lévő, önMAGa által fÉNyoló, önMAGában teljes és tökéletes. Ezt a Boldogságot nincs aki tapasztalja, ez a Boldogság VAGY önMAGod, aki önMAGad Boldogságaként VAGY. Ehhez teljesen és tökéletesen üresnek kell lenni, mindennemű elmeműködéstől és elképzeléstől. **A Boldogság nem az elme által van,** azonban mindennemű öröm és élvezet ami az elménk világában tárgyiasul, az nem más, mintsem saját ÉN-VALÓnk, azaz a Boldogság tükröződése, megnyilvánulása és megjelenése.

Az öröm és az élvezet tulajdonképpen a Boldogságra való emlékezés, azonban az emlékezés csak az elmében lehetséges, így természetesen mindez mulandó, és újra és újra „el kell érnie” azt, az elménk prizmjája által, a májja világában Alannya és tárggyá „szétbomló” ÉN-VALÓnk. Azonban mivel az ÉN-VALÓnk igazából semmit és senkit sem kell elérnie, mindezen boldogságkeresés az elménk birodalmában pusztán illúzió-játék, a lilá maga, a kozmikus játék része, s ezért van az, hogy önMAGunk Boldogság-voltáról elfeledkezve, a tükröződések világába bonyolódva hajszoljuk a tartós boldogságot az örömök és az élvezetek kertjében, melyben azonban ott leselkedik ránk a fájdalom és a szenvedés kígyója, amint ez a kettősségek világának a természete. Így azt tapasztaljuk, hogy tartós Boldogság nincs, és mindaz amit boldogságnak képzelünk valójában csupán örömök, mulandó, tünékeny élvezetek összessége, illékony párlata csupán a Boldogságnak, mely a vágyaink tüztől hevítve jön létre, de amely párlat hamar elillan a fájdalmak és a szenvedések kelyhébe öntve.

Kérdő: Pontosan ezt tapasztalom magam is, és most már világos a számomra az is, hogy a Boldogság nem valahol, valami által létező valami, hanem saját lényünk alapvető „természete”. Ezért tapasztalhattam meg spontán módon, mindennemű erőfeszítésektől mentesen, ráadásul zsenge ifjú koromban, amikor az elmém még távol sem volt ezzel a tapasztalással és ezzel az identitással terhelve, mondhatjuk úgy is, hogy *időnként szinte teljesen üres volt*. Ez a megtapasztalás azért is égett úgy belém, mert tulajdonképpen – ha helyesen értelmezem az általad elmondottakat – saját ÉN-VALÓm tapasztalta meg saját ÉN-VALÓmat, **az én az ÉNben volt feloldódva**, tehát még helyesebben szólva: *„nem volt senki sem otthon”*, pusztán a VAGYOK teljesen üres, önMAGunkként ragyogó boldogsága.

MaGuru: Mindig az a legértékesebb felismerés amire MAGunkban MAGunk által juthatunk el, amikor a külső és belső gÚRuként MAG-JELENŐ ÉN-VALÓnk végül hazavezet minket, a saját elménk forrásához, mely végső soron örökké láthatatlan az elménknek. *Minden lény a múlhatatlan boldogság megszerzésére törekszik, s minden cselekedete gyökerében, erre a boldogságra irányuló olthatatlan törekvés húzódik meg.* De a Boldogság túl van minden láthatóságon, mert bár EZ AZ anyagtalan fÉNy, mely által minden tündökölni, mégsem kell semmit sem tennünk ahhoz, hogy nyilvánvalóvá válhasson. Igazából csak mindennemű elmeműködésnek, mindennemű képzelgésnek kell leállnia ahhoz, hogy a Napnál világosabbá válhasson önMAGunk örök, természetesen túli természete: a Boldogság. **A Boldogság a Nap, mely akkor is ragyog, ha sötét felhők borítják az eget.** A Nap az ÉN-VALÓ, a felhők pedig az elkülönültségünk forrásaként jelenlévő elménk, annak mindennemű tartalmával egyetemben. Van-e egyszerűbb eme igazságnál, amit tapasztalva feltárul önMAGunk igaz, örökkévaló boldogság-természete?

4. Kapu az Életbe

Kérdező: Mi a halál?

MaGuru: *Kapu az Életbe. Meghalsz annak az árnyék-énnek, aminek annak előtte önmagad képzelted, hogy végre szabaddá válva létezhess és élhess.*

Kérdező: Halottak napján rengeteg embertársam ellátogat a sírokhoz a temetőben. Ez hitük megnyilvánulása, tisztában vagyok ezzel, hisz nincs minden kultúrában és vallásban ilyen jellegű halottkultusz, mint ami a kereszténység által elterjedt a világ jelentős részén. Vannak helyek, ahol az embereket elhamvasztják, és nem kapnak semmilyen „nyughelyet”, hanem a hamvaikat szélnek eresztik, a porból vétetett test igen gyorsan visszatér a négy elembe.

MaGuru: Minden vallás, minden kultusz és hit a tudatosság megnyilvánulása, így azt a megértést tükrözi, amivel rendelkezünk és rendelkezhetünk saját szellemi törekvéseink eredményeképpen. Azonban lényegtelen, hogy milyen halottkultusz van jelen egy adott kultúrában, spirituális és vallási megközelítés eredményeképpen, ami ettől sokkal lényegesebb, hogy megszabadítja-e a szenvedőt az ő hite vagy felismerése a halál nyomasztó árnyékától, mely a földi létbe vetül.

Kérdező: Azt tapasztalom, hogy a vallásos emberek is ugyanúgy szenvednek, pusztán szenvedésük enyhítésére létezik egy jövőbe helyezett ígéret. Azonban az utolsó ítélettől való félelem sokak számára beárnyékolja a feltámadásba vetett hitet is, így azt tapasztalom, hogy ezen embertársaim is kötve vannak. Kassák Lajos egyik versében ezt írta a vallással kapcsolatban, hogy *„Az ember félni kezd hogy ne kelljen félnie.”* és ennek a beteljesedését látom sok emberen. Ez nem csak a keresztényekre jellemző, mert a legtöbbször nem csak a halál pusztító ténye tart sakkban szellemileg és lelkiileg, hanem a szenvedés, és a lassú pusztulás rémképei, melyek sokaknál elkerülhetetlen végzetként be is teljesednek. Mit gondolsz minderről, mennyiben változtathatom meg az életem, ha elhiszem azt, hogy igaz valóként magam vagyok a Születetlen, mert bár az elmémben magam is eljuthattam mindezen felismerésekhez, valahogy – ha őszinte vagyok önmagamhoz – azt érzem, hogy a szenvedéstől és a haláltól való félelem mégsem párolgott el belőlem.

MaGuru: Nem párologhat el mindaddig, míg meg nem halsz ennek az én-képzetnek, a hamis-egónak, amely – bár már rálátást kaphattál ennek a természetére sok tekintetben – mégis túszként tart téged, saját elmébörtönödben. Az elméd összes felismerése sem tehet szabaddá téged mert az igazság az, hogy **csak az ismerheti a megszabadító halált, aki ember-magát már átadta neki, azaz meghalt a saját elme-énjének.** Ehhez az isteni KEGYelem elengedhetetlen feltétel, azonban ez a KEGYelem mindörökké jel-ÉN-VALÓ, csak oda kell tudnunk fordulni, VALÓ ÉN-MAGunkhoz, mindent letenni elébe, letenni magát az emberi életünket. *Erős vágy kell legyen benned, mindennél erősebb vágy aziránt, hogy letedd Isten kezébe az életed, hogy megkérdd Istent, hogy leborulj elébe, hogy könyörögj hozzá: Istenem, kérlek, könyörgök, vedd el az én életemet, mert ennél, amit életnek nevezek, immár a halál sokkal kívánatosabb. Kérlek Istenem, vedd vissza az én életemet, vagy tégy bármit, mert nem tudom már többé elviselni így a létezését. Ölj meg engem!*

Kérdező: Húúúha, ez amit mondasz egyszerűen hátborzongató, és félelmetes! A legtöbbször hallani sem szeretne ilyet, és ha hallaná is valakitől, borsódzó háttal azonnal elmenekülne, s többet a közeledbe sem jönne! Azonban a számomra mégsem teljesen idegen az amit mondasz, mert volt már, hogy a közelébe jutottam ennek az állapotnak, de valami mégsem engedte, hogy csak úgy

eldobjam magamtól az életemet. Az életet mindig is becses dolognak tartottam, egy isteni ajándéknak, mellyel nem dobálózhat csak úgy az ember.

MaGuru: Rendben, most te válaszolj nekem egy kérdésemre: *ki az aki a valódi ura annak, amit te életnek nevezel, vagyis ki birtokolja igazából azt a valamit, amit életnek nevezhetsz?*

Kérdező: Természetesen én magam, én rendelkezem az életemmel, Istentől kaptam ajándékba mindezt, hogy beteljesítsem a sorsomat, a vágyaimat, a küldetésem.

MaGuru: Ha valóban te vagy az életed birtokosa, akkor miért félsz attól, hogy elveszítheted azt? Talán mégsem te vagy az igazi ura, gazdája, létben tartója ennek? Feltetted már magadnak ezt a kérdést, hogy *„ki vagyok én, aki azt képzeli, hogy rendelkezik az életével?”*. Egyáltalán tudod-e mi az élet, ha nem tudod mi a halál, mert csak az élethez ragaszkodsz, a halált pedig elutasítod, s az élet végének képzeled?

Kérdező: Nem, nem tettem még fel ezt a kérdést önmagamnak sohasem, mert nem fordult meg eddig a fejemben mindez. Arra célzol, hogy valójában nem is én rendelkezem az életemmel, pusztán csak azt hiszem, mivel nem tudom, hogy mi is a halál valójában? De hát *miért kellene tudnom azt, hogy mi a halál ahhoz, hogy megérthessem mi is az élet?*

MaGuru: Legelső kérdésed ez volt: *mi a halál?* Hogyan válaszolhatnék neked erre hitelesen, mintsem *saját megtapasztalásom által*. Az, **aki itt van előtted, már meghalt ennek a személynek**. Amikor ez megtörtént ebben a testben, akkor láthattam meg, hogy minden, amit addig igaznak hittem, pusztán a halál világába vetett hit, a halál fájáról szakított ismeret, melyet *egó-énemként* mindaddig élőnek hittem. Ez a felismerés maga az élet, és ez a felismerés csak a halál által születhetett meg bennem. Az, amit a közfelfogásban testi halálnak nevezünk, arról nincs most az elmémben semmilyen tudatos megtapasztalásom, arról nem beszélhetek. Azonban ettől a haláltól már nincs aki féljen, mert az aki ettől félt, már meghalt, így újjászülethetett. *Ez pedig immár nem hit, nem filozófia, nem metafizikai kérdés, hanem mindennél mélyebb, valóságosabb megtapasztalás.*

Letettem az életem az ÉN-VALÓnk, Isten lábai elé, és Isten azzal ajándékozott meg, hogy feltámadhattam az elme-énem halálából, megszabadulhattam attól a korlátozó egó-én valóságtól, amelynek a tapasztalatait mindaddig valóságosnak, élőnek, igaznak hittem. Megláthattam, hogy nem a világ volt az én szabadságom akadálya, nem a világ korlátozott le azon világlátványra, amelyet külső korlátoknak hittem, vádolva így a világot és benne másokat saját nyomorúságomért, hanem a saját egó-énem, a saját elmém, azaz a tapasztalataim, a hiedelmeim, a másokról alkotott véleményeim, saját vágyvilágom kivetülései és ráfilmeződéseik egy hamis világot teremtettek bennem, egy olyan szemüveget, melyen keresztül megteltem szenvedéssel, idegenkedéssel, indulatokkal, gyűlölettel, csalódottsággal, keserőséggel, arroganciával, lenézéssel és még sorolhatnám hogy mivel: az élet és embertársaim iránt.

Mindeközben szilárdan hittem, hogy minden probléma a világban van, az emberek kicsinyességében, szűklátókörűségében, erőszakosságában, érzéketlenségében, az együttérzésük hiányában és ki tudja felsorolni még miben. **Ez a tudatállapot a „külső” körülményeket csak még elviselhetlenebbé tette a számomra, míg végül nem bírtam már tovább, és összeomlottam mint egy kártyavár, bár kitartóan küzdöttem ellene.** Ez a kitartó küzdelem azonban a saját hamis világom végjátéka volt csupán, saját, hamis, kígyóként ÉN-VALÓmra tekeredett, Lélek-MAGom fojtogató elme-életem, hamis képzeleim összessége, melyeket üdvözítőnek képzeltem. Bár rengeteg felismeréshez eljuthattam az elmém birodalmán belül, melyeket isteninek tartottam, és ma is

megállják a helyüket a maguk keretein belül, egyetlenegy elmémen belüli felismerés sem tudta tartósan elbékíteni a lelket, és megszabadítani engem a szenvedéseimtől. Egyre finomabb, egyre láthatatlanabb, egyre bújtatottabb módon de mindvégig ott volt bennem a világ és az embertársaim iránt érzett vádaskodás, mert az igazi ellenséget nem láttam meg, hogy nem kívül, hanem tényleg belül kell megtalálnom, a saját *egó-énem* korlátozó, részleges, féligazságokba és szemÉJes tapasztalásokba burkolózott valóságaként.

Kérdező: De hogyan juthattál el a saját erődből mindezekhez? Egyáltalán hogy ismerheti fel az ember azt, hogy a saját elme-énje áldozata, és hogyan gondolhatná azt, hogy a halálba kellene menekülnie ahhoz, hogy meghalva életre támadhasson? Bár lényegében tekintve ez áll minden hiteles szellemi tan gyökerében, a számomra mégis érthetetlen. Megvilágítanád nekem ezt még érthetőbben?

MaGuru: Tulajdonképpen semmi sem volt emberileg tudatos bennem ebben a tekintetben, mindezt csak utólag érthettem meg, hogy mi is történt akkor velem. Mert *a lényeg pontosan az, hogy mindez csak és kizárólag akkor történhet meg veled, ha az egó-éned, vagyis VALÓ ÉN-MAGod külső héja megtöretik, összetörik, így valamiféleképpen egyfajta „rés” keletkezik, ahol áthatolhat az igazság fÉNyé, és átjuthat az élet víZe.* Az egész sorsom arra determinálta az emberi személyem, hogy eljuthassak ehhez. Azt kell mondanom, hogy minekutána felismerhettem azt is, hogy „**nem én vagyok a cselekvő**” emberi, szemÉJes értelemben, ami az emberséggel történt, az MAGunk a kEGYelem, az ÉN-VALÓ akaratából történhetett. Természetesen úgy tűnik, hogy személyként rengeteg dolgot tettem, tapasztaltam, megértettem, felismerhettem életemben a saját „OKosságom” eredményeképpen, ám ma már tisztán és világosan látom, hogy itt pusztán az öröktől fogva létező isteni intelligencia szökkent szárba, egy adott emberi sors formájában, így ezt a személyt, semmilyen érdem sem érinti. De nem is terheli így! (Jóízű nevetés)

Kérdező: Kezd derengeni számomra a lényeg :) Arról beszélsz, hogy tulajdonképpen minden úgy volt előkészítve az életedben, hogy eljuthass oda, hogy egy adott ponton, minden értelemben véve meg akarj halni, és végül ezért könyörögtél az ÉN-VALÓnkhoz, Istenhez, hogy szabadítson meg az életed terhétől?

MaGuru: Pontosan, ez itt a leglényegesebb! Ha az életedben minden „rendben” megy, a te elképzeléseid szerint alakul, ugyan már miért is szeretnél meghalni annak az *egó-énnek*, aki élvezi mindezt? Meghalni csak akkor szeretnél, ha összeroskadtál az alatt a teher alatt, amit életnek nevezel, ám valójában nem más, mintsem a saját tévképzeteid súlyos halmaza, amit életnek és valóságnak hiszel. Teljesen természetes ugyanis, hogy minden testet öltés mögött valamiféle hajtóerő áll, és ez leginkább a szanszkáráink, a vágyaink, és a karmikus felhalmozódásaink által ragadhatóak meg, ám ezekre nem vagyunk tudatosak.

Azonban nem szükséges ezekben hinned, elég az is, ha a saját személyiséged gyökerében megtalálod azokat a hajlamokat, hajlandóságokat, vágyakat, amelyek a hajtóerejét képezik létezésednek, s amelyek mindaddig rejtve maradnak előttünk, amíg valamilyen okból kifolyólag, el nem kezdjük kutatni, kezdetben saját személyiségünket, majd később a személyiségünk Forrását. Többször volt már olyan régebben, hogy a külső körülményeket okolva, depresszióba süllyedtem, de ezen állapotokból mindig kikeveredtem, a belső erő segítségével. Sohasem akartam meghalni igazából annak előtte, míg a fentiek be nem következtek, mert mindig bíztam az életben, vagy egyszerűen csak a halál gondolata borzalmasabb volt, mint a tudatomban jelenlévő valóság látványa, amely a szenvedéseim okozója volt.

Egy másik lényeges dolog, amit el kell mondanom még ezzel kapcsolatban, hogy *sohasem foglalkoztatott az öngyilkosság gondolata, így amikor könyörgtem Istenhez, hogy szabadítson meg ettől az élettől, szüntesse azt meg, egyrészt nem öngyilkosságra gondoltam, hanem teljesen a kezébe helyeztem magát az életet is, lemondtam róla, annak a tudatában azonban, hogy legbelül már régen tudtam, mert megkaptam az erre vonatkozó megtapasztalást korábban: hogy lényegemet tekintve a halhatatlan Lélek, Tudatosság, a LÉT MAGam VAGYOK.* Ám még ezen felismerések sem tudtak megszabadítani a ragaszkodástól, a kötődéstől amely saját egó-énemhez kötött, s amely eltakarta előlem igaz, halhatatlan, születetlen ÉN-VALÓmat. Önmagában véve tehát hiába „érted meg” az elmédvel azt, hogy „ki vagyok én?” mert ez a megértés semmit sem ért, hiszen csak az elmén belül létezhet az elme számára.

Úgy keresed a szabadulást, hogy a tolvajjal akarod megfogatni a tolvajt, aki rendőrruhába öltözött, s azzal kábít téged, hogy a téged kifosztó rablót már bezárta egy cellába, így nem árthat már neked. Mindeközben a tolvaj, azaz a saját hitetőd, a saját ego-éned, az elme-éned továbbra is meglop téged, továbbra is hitet téged arról, hogy a probléma nem belül, hanem kívül keresendő, hogy a boldogtalanságod oka kívül található, társadalom, emberség, világ, valóság néven. Pedig elmédben már látod, hogy nem kívül van a probléma, csak éppen a saját valóságodat illetőleg nem változtat semmi lényegesen sem ezek felismertsége.

Na ez aztán a labirintus, a saját elméd elhitei veled, hogy telve vagy hatalmas felismerésekkel, s most már csak a világot kellene megváltanod, mert ez az egyedüli akadály a emberiség és ez által a saját boldogságod elérésének. Így *ravaszul elhiteded önMAGaddal, hogy az emberek megmentése, a társadalom jobbítása, azaz a külső világ megváltoztatása vezet majd el az üdvösséghez, és természetesen másoknak kellene mindehhez megválniuk a tévképzeteiktől, amelyek a világ problémáit okozzák, és nem saját magadnak!*

Kérdő: Kezdek egyre inkább magamra ismerni az általad ismertett történetben. Azt hiszem, hogy mindaz, amit most feltártál előttem, egyelőre még beláthatatlan következményekkel járhat a számomra, ha megvizsgálom és komolyan veszem a saját életemre nézve. Ezért egyszerre ijesztő mindez, de ugyanakkor érzem, hogy a valódi szabadság kulcsát rejti mindez, és kezdem érteni a Krisztus szavait is, amikor arról beszélt, hogy *aki ragaszkodik az ő életéhez, elveszíti azt, ám aki elveszíti azt az ÉNért, azaz az ÉN-VALÓnak felajánlja, leteszi azt Isten lába elé, az eljut a valódi életre.*

MaGuru: Pontosan ez az, ami mindaddig rejtve van előttünk, míg a legkisebb ragaszkodás is van bennünk saját *egó-én*ünk, saját elme-énünk irányába, amit mindaddig egyetlen valóságként ismerhetünk. A Krisztus, a belső gŰRunk által juthatunk csak el az Atyához, és ennek igazából csak egyetlen-egy feltétele van: elengedni, teljesen átadni az *egó-én*ünket, még pontosabban **megkérni Istent, hogy öljön meg minket!** Ölje meg azt az *egó-ént*, aki a saját tudatlanságunk szülötteként elválaszt minket ÉN-VALÓnk éltető *vízétől*, az élet *vízétől*, melyből ha iszunk, soha többé sem szomjazunk már meg. Csak ekkor tárhatja fel önMAGunkban önMAGukként önMAGát Isten-VALÓnk, az ÉN-VALÓnk, amikor mindennél erősebb a vágy, hogy meghaljunk végre saját börtönőrünknek, saját tolvajunknak és hitetőknek, annak a tévképzet-halmaznak, ami maga az individuális elme.

A mi hamis-egónk, amivel azonosulunk, s aminek ÉN-VALÓnkát, Istent hisszük. De mennyire dicsőséges az, hogy amikor igaz VALÓnkhoz könyörgünk, végső elkeseredettségünkben, és valóban, csalhatatlanul és mindennél jobban vágyunk a halálra, akkor megkapjuk a legnagyobb ajándékot, ÉN-VALÓnk önMAGunkként VALÓ felismerését, mely maga a megszabadulás, a MAGszabadulás. **Akik elveszítik életüket az EGYetlen ÉNért, Istenért, az ÉN-VALÓért, azok**

örök életet nyernek, azaz felismerik önMAGukban önMAGukként az EGYetlen Ént, Istent, ami és aki MAGunk az örök, kezdet és vég nélkül VALÓ LÉT, TUDAT és BOLDOGSÁG.

Ez EGY-ÉN-MAGunk tanúságtétele, melyet eme személyben (is) kinyilvánít a létezésben minden őszinte keresőnek, aki mindennél jobban vágyik a szabadságra és a megszabadulásra. A halál az az ajtó a létezésben, amely VALÓ, EGY-ÉN-MAGunkhoz visszavezet bennünket. Minden kEGYelem, minden dicsőség és érdem az ÉN-VALÓnkat illeti, így még a dicsekedés terhe sem marad eme személynek :) „Az ÉN terhe(m) könnyű, az ÉN igám (IGAzságom) édes.”

Kérdező: A halottak napján valójában az örökkéVALÓ életet kellene ünnepelnünk, nemde?

MaGuru: Fedezd fel, *ki vagy te*, akinek a létezés megnyilvánul az örökkéVALÓ életben? Akkor minden napod ünnepnap lesz, az örök LÉT, TUDAT és BOLDOGSÁG MAGunkból, MAGodban, MAGodként áradó fÉNy es EGünknek az ünnepe.

5. Ó-PUSZTA-SZER*

MAGunk SZER-tűzÉNEk örök fÉNye

Kérdező: Meg tudnád-e fogalmazni nekem, hogy mi is a szeretet és annak lényege?

MaGuru: Nem tudom szavakba önteni, pusztán utalhatok rá a fogalmak segítségével.

Kérdező: A mai világban annyian és annyiféleképpen beszélnek a szeretetről, hogy néha már úgy érzem émelygek, ha hallgatom ezeket. Többnyire mindenki csak beszél róla, de nem tapasztalom, hogy élne is azt, amiről beszél. Azonban találkoztam már olyan emberekkel, akik soha nem beszélnek róla, mégis érzem, hogy benne élnek. Hogyan látod mindezt?

MaGuru: A szeretet ellen elkövethető legnagyobb „merénylet” az, amikor elkezdünk beszélni róla, ennek fokozása pedig az, amikor másokon kérjük számon a szeretetet ahelyett, hogy önMAGunk LÉNy-EGeként felismerve EGY-SZERűen csak megállapodnánk benne. Ezt ne vádbeszédként értelmezd, pusztán próbáld meg érezni a szavak mögött álló, örök, születetlen, múlhatatlan VALÓt. Ne próbáld meghatározni a szeretetet, ne próbáld megérteni, ne próbáld fogalmak ketrecébe zárni, egyszerűen csak érezz rá az elméd csöndjében feltáruló szabadság és boldogság LÉNyEGekÉppen. Ha azt mondanám neked, hogy *a SZER, amely minden létezőt EGYetemesen „etet”, azaz MAGunk a minden létezőt részrehajlás nélkül tápláló erő*, akár a Nap fÉNye, mely egyaránt süt mindenkire érdemeinktől mentesen, akkor mennyivel lennének előbbre, a kérdésed megválaszolásának a tekintetében?

Kérdező: Sokáig egy érzelmként próbáltam megragadni azt, amire szeretetként hivatkozunk. Leginkább annak hiányát éreztem, az embertársaimtól várva hogy megkaphassam mindezt. Egyre csalódottabb lettem, mert azt tapasztaltam, hogy minél inkább kutatom, keresem másokban ezt, annál kevésbé érhetem el. Azt is megtapasztaltam, hogy minél inkább egy külső dologként tekintettem, annál inkább csak az elmémben létező gondolatként tudtam megragadni, és ez a

szereket-gondolat sohasem tudta kielégíteni a lelket, bármennyire is szépnek tűnt az az elmében.

MaGuru: Ez azért van, mert az, amire szeretetként hivatkozunk nem egy gondolat, egész egyszerűen nem található az elménken belül. Azonban mivel mindenben és mindenkiben tükröződik, így megnyilvánul az elménk világán belül, s ezért könnyen összetévesztjük ennek tükröképét a megragadhatatlan, az elménken és annak fogalmain túl VALÓ fÉNyessÉggel, mely önMAGától, önMAGában, önMAGunkként ragyog. Egy költői képpel úgy is utalhatnánk rá, hogy **a szeretet ÉN-VALÓnk örökké ragyogó fÉNy, mely által minden megnyilvánulás létezik, és megtapasztalhatóvá lesz a létezésben.** Azonban ezt semmiképp sem tekintsd meghatározásnak, pusztán metaforának, mely a VALÓ IÉNy-EGet sohasem ragadhatja meg. *Ha meg akarod találni a választ a kérdésedre a legegyszerűbb módja az, ha egyáltalán nem kezdesz semmit sem megragadni az elméd által az elmében.*

Tedd fel magadnak a kérdést, hogy „*ki vagyok én, aki a szeretet elme általi megértésére törekszik?*” majd egyszerűen csak maradj csöndben. Ne feledd, hogy bármilyen választ is kapnál a gondolkodás által az elmében, mindaz érvénytelen. *Az EGYetlen VALÓ, igaz, minden gondolat és gondolkodás torzító tükrétől mentes válasz a Csendben VAN.* Az EGYetlen válasz, az EGYetlen igazság MAGunk a Csend, minden gondolattól, elképzeléstől, emléktől, érzelmtől, múlttól és jövőtől mentes üressÉGe, mely az elménk által nem ragadható meg, ám a LÉT, saját MAGunk semmilyen képzethez sem kötődő, kondicionálatlan LÉT-ÉRZÉSként örökké jel-ÉN-VALÓ. Ez nem tévesztendő össze az *érzelmeink* állandóan hullámzó, kavargó, kiemelkedő és visszahulló tengerével. Az érzelmeink az elménk által léteznek, **a figyelem** saját elme-tartalmainkkal, emlékeinkkel, megtapasztalásainkkal, élményeinkkel való azonosulásának eredményeképpen. **A LÉT tiszta érzése akkor ragyog makulátlanul, ha nincs senki és semmi sem jelen, aki személyként tapasztalhatná ezt.** Mert a személy az maga az elme, és ez az elme ha jelen van, akkor mindent tárgyiasítani törekszik, még MAGunk IÉNyEGét is, saját ÉN-VALÓnkat.

Saját ÉN-VALÓnk tárgyiasításának „eredményeképpen” jelenik meg számunkra saját *egó-énünk*, saját elme-énünk, az a szem-ÉJ akivel és amivel azonosulunk az elkülönültség állandóan jelenlévő érzésében, és eme szemüvegen keresztül szemlélünk aztán mindent, ami eme elme és érzésvilágként a számunkra megjelenhet. Ezt meglátva teljesen világossá válik, még az elme számára is, hogy az, amit szeretetként kutatunk és keresünk megragadhatatlan az elme-énnek, mert pontosan az elme-énünk, az úgynevezett „*kis én*”, a szem-ÉJ az akadálya annak, hogy a saját MAGunk Forrásaként jel-ÉN-VALÓ SZERetet önMAGát, önMAGaként feltárhassa: önMAGunkként és önMAGunkban. Így tehát AZ a ki VALÓjában VAGY, mindörökké kívül reked az elméd világán, az értelem által pusztán csak tükröződik, mert a SZERetet AZ a fÉNy, amely az elménktől függetlenül örökké VAN, soha senki sem ejtheti foglyul, soha senki sem birtokolhatja, soha senki sem dicsekedhet vele, soha senki nem adhatja meg neked, soha senkinek nem adhatod át, mert Mind-ÉN-KI és Mind-ÉN EGYetlen, igaz, VALÓ IÉNy-EGe, melyet sem elveszíteni sem elérni nem lehet.

Pusztán az elme-énünk az, ami ennek belső, mindennél nyilvánvalóbb valóságát eltakarni képes előlünk. „*Ki vagyok én, akinek az egó-én világa megjelenik? Ki vagyok én, aki a szeretetet önMAGamtól elkülönülten, önMAGamon kívüli valóságként kutatom és keresem?* Csak maradj csöndben. Engedj el minden gondolatot és képzetet. Hagyd, hogy a figyelmed elmerüljön a csöndben és az ürességben. Ebben a Csendben és Ürességben – mely nem mentális, mely nem emocionális – önMAGunk IÉNy-EGe fel fog tárulkozni az EGYetlenEGY VALÓként, a Lét, Tudat és Boldogság EGYetlen igazságaként, mely túl van minden képzeleten. EZ VAGY TE, készen állsz arra, hogy fejest ugorj a semmibe?

Kérdező: Próbálom érteni a gondolataid, és valahol legbelül érzem, hogy a valóság tükröződik a szavaidban, de olyan elérhetetlennek tűnik a számomra mindez. Ilyenkor mélyen elszomorodok, mert az elmém már kezdi érteni a felfoghatatlant és megérthetlent, de a lelkem továbbra is szomjazik, és szenved a szeretettől való elkülönültség képzetében.

MaGuru: Magad mondtad ki a leglényegesebbet, hogy agárversenyen guminyulat kergetsz. Az *agár* te magad vagy, a *guminyúl* pedig saját ÉN-VALÓD, a SZERetet, melyet az elméd guminyúllá tárgyiasított a fogalmak, a képzetek versenypályájára dobva azt, a *zsinór* pedig amin a guminyulat húzzák az maga a keresés és megtalálás eszménye. ÉN-VALÓnk sohasem veszíthetjük el, így megtalálni sem lehetséges. Ha a keresés kényszerítő képzetét elengedjük, akkor nem marad más, csak a Csend, a tiszta önMAGunkként ragyogó üressÉG fÉNy és teljessÉGe. Eltűnik a kereső, a keresett és a keresés aktusa az elménk Forrásában, az örök kondicionálatlan, önMAGunkba olvadt figyelemben, az EGYetlen ÉNben. Igaz VALÓnk az EGYetlen fÉNy, mely felragyog mindÉNben.

Csak létezz, csak érezd a minden megnyilvánulás gyökerében lévő, örökkéVALÓ LÉTet önMAGadként. Felejtsd el azt is, amit itt hallottál, mert még ez is csak akadály lehet ennek a legbelső önMAGadra ébredésnek. *Amikor elengedsz minden tanítást, minden elméletet, minden képzetet, minden vágyat ami VALÓ önMAGad megértésére irányul, akkor ürességként teljesen szabad VAGY.* Te már most is AZ VAGY. Törekedj a Csendre és az Ürességre. A többit bízd ÉN-VALÓnkra az EGYetlen VALÓ és igaz, teljes ÉGre és gÚRura. **A SZERetet AZ, amikÉnt minden elkülönültség képzete feloldódik, s örökké világossá lesz, hogy te MAGod VAGY AZ a SZER, aki és ami önMAGát önMAGán kívül kereste.**

MAGjegyzés: Egy kis „rágógumi az elmének”: * Miután lejegyzésre kerültek a fentiek, egy cím jelent meg az elmémben: Ó-PUSZTA-SZER. Ma ez egy magyarországi helységnév, azonban hihetetlen belső tartalommal. Ha a fenti hármas bontásban megvizsgáljuk ennek szimbolikus jelentését, MAGdöbentő „titok” tárulkozik fel:

Az **Ó** – avagy **Ő** is lehet – azaz a legrégebb, a legŐsibb, magunk az Ó, az eredet, az ÓM-(AUM)ban is ez az Ó van benne, avagy túl az Ó-perencián, ez a kettősségek világában az AbsZÓlútmra utaló szimbólum, amiben minden és mindenki benne foglaltatik, így amelyből egyben mind-ÉN IS ered.

A **PUSZTA** szavunk is nagyon színes jelentéshalmazt foglal magában, jelen esetben a pusztát a mindentől lecupaszítottat, a kopárságot, a semmit, a **tiszta ürességet** szimbolizálja, azt a tiszta örökkévaló Csendet és ÜressÉGet, amely MAGunk az ÉN-VALÓ szimbóluma.

A **SZER** gyök jelentése a rend, szövetség, azaz a létezés örök rendje és önMAGunkban „önMAGunkkal kötött szövetség”, amelyben minden és mindenki, Mind-ÉN és Mind-ÉN-KI VAN, létezhet.

Az ÖrökkéVALÓ tiszta, azaz **PUSZTA(ÁN) SZER**. Így az Ópusztaszer szó jelentését nem szükséges tovább MAGyarázni, **aki érzi érti**, de legjobb elengedni minden értést, és elmerülni az örök, tiszta, kondicionálatlan érzésben, amely az öröktől fogva létező VALÓ, a SZER MAGunk, önMAGunkban és önMAGunkként LÉT-EZ-Ő IÉNyEGünk. **Ópusztaszer tehát – jelen címadó értelmezésben – nem egy hely, hanem egy jelkép, azaz az ÉN-VALÓnkkal, önMAGunkkal való EGYsÉG szimbóluma.**

6. Isten az elmében

Kérdező: Mit tudsz mondani nekem Istenről?

MaGuru: Semmit. Miért érdekel téged Isten, amikor nem tudod ki vagy valójában?

Kérdező: Meg kell ismerjem Istent ahhoz, hogy megtudhassam ki vagyok én valójában, mint teremtmény. Ez számomra a legfontosabb. Ezért olvasok szent könyveket, ezért tanulmányozom a vallásokat, ezért törekszem arra, hogy minél több tudásra tegyek szert minden tekintetben. Számomra elsődleges az istenkeresés, és Isten megismerése, mert úgy vélem, csak akkor tudhatom meg, ki vagyok valójában, ha megismerem a teremtőmet.

MaGuru: Kit és/vagy mit nevezel te Istennek?

Kérdező: Micsoda kérdés ez? Hogyhogy kit és mit nevezek Istennek? Hát mindenek Urát és Teremtőjét. Ilyen egyszerű ez a számomra. Azt nevezem Istennek, aki mindenek felett áll, akinek hatalma van minden és mindenki felett, és aki felett nincs hatalma senkinek és semminek.

MaGuru: Rendben, akkor lássuk, hogyan is szeretnéd megismerni azt, akit Istennek nevezel?

Kérdező: A Szentírások által és a teremtett világ megismerése által, mert hitem szerint, minden alkotás az ő Alkotójáról árulkodik. Ezért tanulmányozom a Bibliát, a vallásokat és a tudományt is, mert meggyőződésem, hogy minél több tudásra teszek szert, annál közelebb kerülhetek Istenhez, pontosabban az Ő megismeréséhez.

MaGuru: Milyen eszközeid állnak a rendelkezésedre a megismerést illetően?

Kérdező: Legfontosabb eszköznek az értelem tartom, úgy vélem, hogy mivel Isten a legnagyobb értelem, intelligencia, így az értelem által megismerhető, hiszen az ember is ennek az értelemnek a következtében létezik, így az értelem felismeri az értelemet, és képes saját Teremtője megismerésére. A kinyilatkoztatás ott van a szent könyvekben ugyanúgy, mint a teremtményekben, a természetben és magában az emberben.

MaGuru: Ha ezt így véled, miért kellene én neked bármit is mondjak Istenről? Arról az Istenről, akit magad határozta meg a saját elmédvel, és a saját elmédben lévő elképzeléseid alapján igyekszel megismerni? *Ez az Isten, elsősorban a te elmédbe zárva létezik, amiként a te elméd által létezik a megismerés maga, a megismerés mindennemű módjával, elképzelésével egyetemben.* Mi szükséged tehát arra, hogy arról az Istenről beszéljek neked, aki a számomra nem létezhet, abból az egyszerű okból kifolyólag, hogy ezt az Istent csak te ismerheted olyannak amilyen, a saját elméd, gondolkodásod és képzeleted által?

Kérdező: Úgy vélem, hogy te is tudhatsz olyan dolgokat Istenről, amelyeket esetlegesen én nem, és ezért fordultam hozzád. Azért, hogy segíts Isten megismerésében.

MaGuru: Ki kell ábrándítsalak, *senki sem tudhat nálad többet Istenről!*

Kérdező: Hogyan értsem mindezt? Már hogy lehetnék én az, aki minden tud Istenről?

MaGuru: Egy alapvető dolgot figyelmen kívül hagysz, így újra és újra a saját körkörös érvelésed csapdájában keringve keresed azt, amit tulajdonképpen te magad teremtettél meg. Az elméden belül

a gondolkodásod, a fogalomalkotásod és a képzeleted segítségével, saját vágyaidtól hajtva egy elképzelttel, meghatározásokkal rendelkezel Istenről, és ezeket igyekszel elérni, beteljesíteni ahhoz, hogy az általad kitűzött célt elérjed. Isten és minden hozzá kötődő fogalom és vágy csak a te elmédben létező valóság, amely mások számára úgy és akként, ahogyan és amiként a számodra létezik hogyan is létezhetne? Szent könyvekre hivatkozol, teremtésre és teremtményekre, a természet megismerésére, de elfeledted, hogy mindehhez alapvetően egy megismerőre van szükség, aki és ami te magad vagy, tehát *a megismerés csak olyan lehet, amilyen a megismerő, annak elméje*, és az abban lévő mindennemű tapasztalat és tapasztalás, gondolat, fogalom, képzet arról, amit megismerni szeretne.

Kérdező: Már hogyan lenne bezárva Isten az én elmémbe? Isten igenis teljesen függetlenül létezik az én elmémtől, bár az igaz, hogy az Ő megismerése az némileg korlátozva van az én elmém, az én elképzéléseim által, ezt be kell lássam.

MaGuru: Amikor kimondod az Isten szót, az nem más mint egy fogalom, melynek igaz, valós, magától értetődő belső magvát és tartalmát csak te ismerheted. A fogalmak a gondolkodás termékei, a gondolkodás pedig az elme képessége. Az elme a tudatban létezik, és **minden amire megismerésként hivatkozhatunk, az a tudat és az elme függvényében létezik és létezhet**. Nem muszáj ezt elhidd nekem, nem is várom el, amiként semmit sem várok el senkitől sem, hogy elhiggyen. Azonban vizsgálj meg magad, hogy az általam elmondottak valóság-e, és juss el magad annak a felismeréséhez, ami saját érzékelésed, megismerésed, gondolkodásod, fogalomalkotásod, és képzeleted gyökerét képezi, s ez nem más mint saját elméd, amelynek tudatában kell légy ahhoz, hogy felismerhesd, *minden ami érzékelés, megismerés, gondolkodás, fogalomalkotás és képzelet terméke, az elválaszthatatlanul belé van zárva abba a rejtélyes valamibe, amit elmének nevezhetünk*. Mivel minden ember alá van vetve saját tudatfunkcióinak, saját elmeműködésének a megismerés folyamatát tekintve, így *a megismerés mindig a megismerő elméjének a függvénye*. Hogyan lehetne tehát a megismerés valamiféle objektív dolog, amikor a megismerés és annak tárgya eleve megismerőt és megismerendő alanyt feltételez?

Kérdező: Ez elgondolkodtató, és úgy érzem, jelenleg meghaladja mindazt, amihez eddig eljutottam. Azonban számomra Isten valósága objektív, nem függ az én szubjektumomtól, egyébként én teremteném Istent, és nem Ő teremtett volna engem. Ezért számomra nincs jelentősége mindannak, amit a fentiekben elmondtál. Tehát mit tudsz mondani nekem Istenről?

MaGuru: Semmit sem. *A te tudatodba és elmédbe zárult Isten-KÉPzetről csak te tudsz elmondani bármit is*, ami azonban az én számomra nem lehet több, mint egy halom fogalom, képzet, elképzelés, amit te személyes tapasztalatnak nevezel. Azonban anélkül, hogy bármit is kétségbe vonnék azon tartalmakból, melyek a te elmédben és tudatodban léteznek, pusztán csak arra hívnám fel a figyelmedet, hogy **a tudatodtól független objektív Isten és istenség is pusztán a te alanyiságod, a te szubjektív valóságod és létezésed következtében van, létezik, és olyan amilyen**. Miért gondolod tehát továbbra is töretlenül, mindezeket figyelmen kívül hagyva, hogy én, vagy bárki más rendelkezhet olyan kinyilatkoztatással erről az isten-KÉPről és isten-KÉPzetről, amelynek tulajdonképpen *te magad vagy a teremtője és a létben tartója is egyben?*

Kérdező: De hát Isten nem az én elmém és képzeletem teremtménye! Hogyan lehetne az, mikor én teljesen magam felett létező hatalomként érzem és tudom a létezését? Számtalanszor tapasztaltam ezt a jelenléte az életemben, hogyan állíthatod hát azt, hogy Isten az én elmém és képzeletem teremtménye, amikor én vagyok és magad is Isten teremtménye vagy?

MaGuru: Tulajdonképpen csak te tudhatsz arról az Istenről, akiről most nyilatkoztál, akként amiként az a te megtapasztalásodban, gondolataidban, érzéseidben, képzeletedben létezik. Miért kellene tehát én erről az Istenről bármit is mondjak Neked? Te arról az Istenről szeretnél hallani és megerősítést szerezni mások által, aki végső soron csak a te tudatodban létezik akként, amiként. Ha ezt meglátod, megvilágosodik a számodra, hogy *nincs olyan, hogy objektív isten, nincs olyan, hogy objektív igazság, nincs olyan hogy objektív valóság, mivel az individuális elme mindent a maga képére formál. Az ember az Istent a saját képmására teremti.* Ez egy hívőnek a leggyalázatosabb káromlása az általa tisztelt és imádott Istennek, azonban ez is csak a saját elméjében és elméje által megjelenő gondolat, semmi más. **Az amit és akit valójában Istennek nevezhetünk, az nem található az elme által megteremtett és megismerhető tudattartalmak birodalmában.** Az érzékelés, a megismerés, a gondolkodás, a fogalomalkotás és a képzelet mind-mind az elme által és az elmében megjelenő tudatfunkciók összessége. Ezeket nem kell elhinni, nem kell elfogadni, de vizsgálat tárgyává lehet tenni, és végül el lehet jutni eme valóság felismerésére.

Isten megismerésének egyetlen akadálya van, és ez nem más mint a megismerés maga, ami mint tudatfunkció, örökké belé van zárva az elmébe, azaz a te személyes elmédbe, minden létező személyes elméjébe, akiben ez a gondolat megjelenik. *Amennyiben tehát Isten és az Ő világa a személyes elménk megismerésébe van zárva, a megismerés maga csak olyan lehet, amit az elmét birtokló személy megtapasztalhat, megismerhet. Isten megismerése tehát nem más, mint a saját tudatod és elméd megismerése, amit te objektív aktusnak képzelsz.* De ki az, aki Isten megismerését egy objektív „valaminek” képzeli? Ki az, akinek megjelenik Isten, mint fogalom és mint tudati, elméleti tapasztalati valóság? **Ki az akinek megjelenik az elméjében az objektív és a szubjektív valóság képzete?** Az objektív és a szubjektív valóság nem ugyanannak a megfigyelőnek jelenik-e meg, az ő saját, azaz teljesen szubjektív, alanyi elméjében?

Kérdező: Csalódott vagyok. Látom, hogy nem tudsz semmit sem mondani nekem Istenről, ellenben annál többet az én elmém és tudatom természetével kapcsolatban. Ez annyira megdöbbentő is egyben, hogy hirtelen nem is tudok mit kezdeni mindezzel.

MaGuru: Az elménk konkrét válaszokat vár, konkrétan hitt kérdésekre. Azonban amikor megvizsgáljuk azok tudati aspektusait megláthatjuk, hogy mindaz, ami számunkra konkrét, belső tartalmát illetően *csak bennünk létezik olyan módon, amiként mi tapasztaljuk és átéljük azt.* Tehát érthető, és nagyon is kézenfekvő, hogy te minél több dolgot szeretnél tudni Istenről, és ezért emberektől várod a választ, vagy a segítséget. Azonban az az Isten, akiről te kérdezősködsz benned van, és a te elmédben tükröződik az Ő léte. **Így nem objektív, csak a saját elméd által képzeld és hiszed objektívnek.** Ha képes vagy elengedni mindennemű előfeltevést Istenről, a valóságról és a világról és megvizsgálni a saját elméd természetét, akkor egy teljesen új látványa tárulhat fel számodra a létnek.

Ameddig azonban ragaszkodsz az olyan „objektívnek” hitt fogalmakhoz, mint Isten, teremtés, világ és valóság, addig csak ugyanazon körön belül bővítheted a végtelenségig az ismereteidet, melyek végső soron sohasem fognak téged önmaguk fölé emelni, mivel erre képtelenek. Amikor elindulsz annak a megismerésére, hogy **„ki is az én gondolataim elgondolója?”** akkor magának a gondolkodásnak a Forrását kutatod, mely kutatás kivezethet téged a gondolatok és képzetek végtelen labirintusából, melyet ráadásul a saját elméd teremtett meg. Akkor majd megkapod a választ arról is, hogy ki és mi is valójában Isten, de legvégül a választ nem az elméd fogja majd feltárni számodra, hanem a saját létezésed gyökerét képező, örök, tiszta, kondicionálatlan LÉT érzése. **A szemlélőnek és szemléltnek mennie kell, a kérdezőnek és a kérdésnek fel kell oldódnia az annak forrását képező elmében, majd az elme is el kell merüljön a mi VALÓ Forrásunkban: a Csendben és az Ürességben.**

Kérdező: Ez olyan buddhista magyarázkodásnak tűnik a számomra, legalábbis keresztény gyökerekkel tekintve.

MaGuru: A Buddha mindenkinél erőteljesebben mutatott rá a tudat ilyenemű természetére, s erről a *saját tapasztalataim sem mutatnak mást*, azonban ez számomra nem a buddhista tézisek átvételének a következménye. De a Krisztus is szólt ezekről, ám szavai rejtve maradtak a teologikus és vallási magyarázatok évezredes tengerében. Amiről szóltam neked, az a legbensőbb felismeréseim *szavakban tükrözhető, de lényegüket tekintve nem átadható szűrete*. Nem kell elhinned a hallottakat, nyugodtan kételkedhetsz is bennük, vagy akár el is vetheted mindezt. Tégy belátásod szerint. De ha a te sorsod a mindennél őszintébb, megalkuvásoktól mentes, becsületes kutatása az önMAGad személyeden túli természetének, akkor végül bizonyosan megkapod majd a választ, az Istennel kapcsolatos kérdésekre. Legyen erőd elfogadni is ezeket, mert a válaszok nem biztos, hogy az égő-éned számára kedvezőek lesznek.

Az egónk képtelen az igazság elfogadására, ezért ha az Igazság önMAGunkként felfedi MAGát MAGunkban, minden hamisság(unk)nak mennie kell. Meg kell halnunk a saját elménk világának és képzeleteinek ahhoz, hogy önMAGunk elmén(ken) túli VALÓja, önMAGunkként önMAGát „újra felismerhesse”. **A Csend azért tökéletes, mert nincs szüksége sem elmére, sem fogalmakra a saját létezéséhez és arra, hogy mindezt nyilvánvalóvá tegye bennünk, önMAGunkként. Te MAGod vagy EZ a Csend.** Senki sem akadályozhat meg ennek a felismerésében.

7. Túl az Óperencián

Kérdező: Metafizikai tanítások arról beszélnek, hogy *Isten nem egy tudati objektum*. Sokat elmélkedtem ezen, és arra a következtetésre jutottam, hogy ha Isten nem egy tudati objektum, akkor végső soron nem is ismerhető meg. Ez azonban elég riasztóan hangzik, mert akkor ez azt is jelenti, hogy az emberi elme, ami az emberi tudatosság teremtője, sohasem juthat el Isten megismerésére. Ez a logikai következtetés igencsak lehangoló a számomra, mert akkor ez azt is jelentheti, hogy mindennemű törekvés Isten megismerésére hiábavaló, és csak az illúzióvilág része. Annak az illúzióvilágnak a foglya, amelyet az elménk teremt meg és tart életben. Mi a meglátásod ebben a számomra létfontosságú kérdésben? Van-e lehetőség Isten megismerésére, és ha van, miként lehetséges?

MaGuru: Az elme megteremti, a saját magunk számára létrehozza Isten fogalmát, KÉPzetét az elmében, majd kijelenti róla, hogy Isten nem egy tudati objektum, ami az elmén belül található. Így – implicite módon – kijelenti, hogy Isten nem megismerhető, bár a metafizika jelentős része Isten megismerését teszi önmaga központi kérdésévé. Az úgynevezett spirituális utak pedig ennek az Istennek a megismerését célozzák meg, a Jóga pedig végső soron az Istennel való teljes EGYesülést, az Istenbe való „visszatérést”, teljes feloldódást. Ha megvizsgáljuk mindezt, a logika számára feloldhatatlan ellentmondással szembesülhetünk. Ez az, amit lényegében magad fedeztél fel, és ennek következtében jutottál el ahhoz a mentális és lelki állapothoz, ami egyszerre tartalmazza a reményvesztettséget, a kiábrándultságot és a bizalom teljes megrendülését magában Istenben és az ő megismerhetőségében. Azonban nem szabad belesüllyednünk saját mentális és emocionális ingoványunkba, amit ennek kapcsán láthatunk magunkban meg.

A tiszta intuíció és a mindennemű romlottságtól mentes értelem által eljuthatunk eme feloldhatatlan kérdés tisztázására is. Ehhez azonban *az intuíció, a tiszta érzés és a ráció, a tiszta értelem kétélű kardjára van szükségünk*, ami mindig ott van a kezünkben, azonban többnyire nem tudjuk mire való, és ha használjuk is, csak azért tesszük azt többnyire, hogy másokkal hadakozzunk, és másokban sebeket ejtsünk vele. Ez a probléma amit felvetettél maga a szellemi értelembe vett gordiuszi csomó, amit nem kibontani kell, hanem átvágni a ráérzés és a tiszta értelem kétélű, ragyogó, borotvaéles és MAGasztos pengéjével. A vágás nyomán nem újabb megosztódás jön létre, hanem megszűnik a kettősséget okozó KÉTely. *Ez a vágás, nem újabb darabokra osztja a világot, hanem megsemmisíti mindazon képzeteket, melyek az elménkben, MAGunkat EGY-ÉN-MAGunktól elválasztja, az elme, pontosabban a saját elménk illúzióteremtő erejével.* Mert ezt a képletes csomót nem megfejteni kell az elmével az elménkben, hanem felismerni azt, hogy a **gondolkodás** maga minden emberi **gond** forrása és szülőatyja, így olyan ez, mintha a fellobbant olajat egy újabb kanna olajjal próbálnánk meg eloltani.

A gondolkodás az elmébe van zárva, és a legtisztább formáját tekintve is – amely mentes mindennemű érzelmi befolyásoltságtól – pusztán csak annak felismeréséhez vezethet el bennünket, hogy maga a gondolkodás egy eleve önmagába és önmagunkba zárt végtelen tudati folyamat, mely önmagát gerjeszti még akkor is, amikor látszólag az önmaga által létrehozott problémákra újabb és újabb megoldásokat keres, természetesen minden újabb megoldással újabb és újabb potenciális problémák csíráit hozva létre, melyek előbb vagy utóbb megfelelő körülmények között majd szába szökkennek. **A gondolkodás nem képes az általa létrehozott problémák forrásának, magának a gondolkodásnak a felszámolására és megszüntetésére.** Ezért van szükségünk arra, hogy a megérzés és a tiszta ész kétélű kardjával magát a problémák gyökerét szüntessük meg, hogy ilyen módon megsemmisítsük a problémákhoz való kötődését a LÉLEKNEK, mert *végző soron nem az elmét kell megölnünk, felszámoljuk az elme által, hanem a LÉLEK azonosulását, kötődését az elme mindennemű problémagyártó folyamatával, ösztönös működésével.*

Kérdező: *Ez azt jelenti, hogy az elmém csak az általa teremtett Istenképet érheti el is ismerheti meg, vagy azt is, hogy az elme egyáltalán nem alkalmas Isten megismerésére?* Mi akkor az EGYetemes elme, amire a szent írások és különféle hagyományok úgy hivatkoznak, mint Isten, a világEGYetem elméje?

MaGuru: Itt egy fontos kérdést kell tisztáznunk. Valójában csak az elme létezik, és ez is csak egy fogalom, ha így kimondom, semmi több. *Isten elméje és az úgynevezett egyéni, individuális elmék világa minden látszat ellenére EGY.* Az önMAGunktól való elkülönültség, azaz saját individuális elménk valósága tulajdonképpen az EGYetemes elmében van, az EGYetemes elmében jön létre, és ez a rejtélyes erő, mely az ÉN-VALÓban VAN és EGYetemes elmeként nyilvánul meg, valójában nem különbözik egymástól. *A varázslat ezért megfejthetetlen, mert az individuális elme próbálja megfejteni saját Forrását, ami igazából nem az EGYetemes elme, mert azzal minden látszat ellenére az individuális elme EGY, hanem MAGunk az ÉN-VALÓ, az EGYetemes elme EGYetlen, VALÓ „tulajdonosa”, azaz létbentartója, abszolút Ura.*

Az elme nem ismerheti tehát meg saját Forrását, mert az elme – akár EGYetemes akár individuális módusában közelítjük azt meg – a maga tiszta, tökéletesen szennyeztelen állapotában pusztán csak egy makulátlan tükör, egy fehér vetítővászon, amiben az ÉN-VALÓ tükröződik, amin az ÉN-VALÓban lévő minden tudattartalom kivetülhet. Ez a tükröződés, ez a tükör IS MAGunk az ÉN-VALÓ, amint minden megelevenedett kép ezen a képzeletbeli mozivászonon IS MAGunk az ÉN-VALÓ megnyilvánulása. Azonban sem a tükröződések, sem a kivetülések összességének megismerése által nem juthatunk el az ÉN-VALÓ megismerésére az elme által, mivel az ÉN-VALÓ Teljessége az elme által felfoghatatlan, megismerhetetlen. **Még az EGYetemes elme, amit Isten**

elménének neveznek sem KÉPes az ÉN-VALÓ, a Teljesség, az Abszolútum megismerésére, mivel a tükör nem lehet megismerője annak a végtelen sok aspektusnak, ami benne tükröződhet, így pusztán a tükrözője, a megjelenítője, akár a tiszta mozivászon – mint a tiszta tudat jelképe – a film képeinek.

Kérdező: *De létezik-e akkor a megismerésnek más módja és módozata, ha a fentiekből következően az elménk csak egy önmaga által készített „faragott képet”, istenképet, isten KÉPzetet ismerhet csak meg, ami semmiképp sem valós és teljes, s mivel nem valós és teljes ezért végső soron bármilyen is legyen, abszolút értelemben érvénytelen? Mert bár a fentiekből az következik, hogy a tiszta tudatban nem tükröződhet más mint az ÉN-VALÓ teljessége, az elme által ez a teljesség természetsszerűleg részlegessé válik, végtelen sok tükröződésként.*

MaGuru: *Ha megismerjük és megértjük az elme világán belüli valóságteremtő működést, akkor rálátást kapunk magára az elménkre, így az EGYetemes elme valóságteremtő és megismerő, értelmező működésére is. Nem elvont, hanem közvetlen módon, a tapasztalásban és az intuícióban, ami a figyelemben jelenik meg. Mivel a figyelem MAGa, MAGunk az ÉN-VALÓ, az Abszolútum, így végső soron két lehetőség áll fenn. Az első, ha a figyelem azonosul a számára, benne, azaz bennünk MAGunkban megjelenő tükörvilággal, kivetüléssel, azaz az elme, az elménk világával, akkor ez megelevenedik bennünk, és valósággá válik a számunkra a tudatunkban, az elménkben és a LÉLEKben. Mivel az egyéninek mondott, individuális lélek (dzsiva) azonos az EGYetemes LÉLEKKEL (Átman) ezért tulajdonképpen a kettő között – IÉNYEGünket tekintve – semmi különbözőség sincs.*

Mindennemű kettősség, különbözőség és elkülönültség megtapasztalhatóságának lehetőségét az elménk hozza létre, de végső soron a LÉLEK, ami MAGunk a figyelem AZ, ami és aki által ez az illúzió életre kel, megelevenedik és MAGunban, MAGunk által és MAGunk számára valósággá teremtődik. **A FIGYELEM a LÉLEK VIZE, amely megöntözi az elme gondolatait, képeit, képzeiteit, ama mentális csírákat, melyek aztán eme erő, eme éltető víz, eme fÉNY által szárba szökkennek, és létrehozzák a világot és a valóságot.** A VilágEGYetem is eme erő által létezik és létezhet, Isten és minden létező, minden megismerhető tudattartalom a LÉLEK fÉNYe, víZe, TÜZe és Szele, levegője, LÉLEKzése által VAN, létezik és létezhet. Ezért *a valódi megismerés nem az, ha Istent akarjuk megismerni, mert Isten világa az EGYetemes elmében végtelen, így Istennek is végtelen sok aspektusa és attribútuma, neve és formája ismerhető meg, az elmén belül az elmében.*

A valódi megismerés mentes mindennemű megismeréstől. A valódi „megismerés” nem az elmében és az elme által történik meg, ezért nem kötődik az elménkhez, és annak bármilyen funkciójához, képességéhez, cselekvéséhez. **A valódi MAGismerés akkor következik be, amikor a MAGismerő és a megismerés feloldódik, eltűnik a MAG-ISMERŐben. Hasonló ez ahhoz, amikor a hullám ráébred, hogy lényegét tekintve mindig is VÍZ, az volt és mindig is az lesz, s ezért semmit sem kell tennie.** A hullám pusztán csak a VÍZ FORMÁJA, amint az elme világa, a formák és nevek birodalma nem más, mint hullámok az EGY és EGYetlen, EGYedül VALÓ, azaz ÉN-VALÓnk örökké változatlan Óceánjának hullámokként való megnyilvánulása, tükröződése, önMAGunk által, önMAGunkban és önMAGunk MAG-nyilvánulásaként: mindenként és mindenkiként, mind-ÉN-kÉNT és Mind-ÉN-KI-kÉNT.

A VÍZnek teljesen mindEGY, hogy páráként, folyékony vagy szilárd állapotban VAN, s eképpen milyen formát ölt MAGára fel, milyen formát és nevet elevenít meg, a különbözőség és a formák sokfélesége pusztán az elme, az elménk, az EGYetemes elme világában tapasztalható meg. Abban természetesen ez maga a világ és valóság, az EGY és EGYetlen VALÓ Tapasztalónak: a figyelemkÉNT jelenlévő örök, születetlen, kezdet és vég nélkül VALÓ LÉLEKNEK. EZ A LÉLEK,

ez az abszolút, minden individualitástól független ám mégis minden individualitás forrását jelentő VALÓ, figyelem, LÉLEK VAGY TE.

A valódi megismerés semminek és senkinek a megismerését sem jelenti, pusztán önMAGadra ébredését annak a LÉLEKNEK, a Születetlen VALÓnak, aki végső soron örökké éber. Te, az örök ÉbersÉG VAGY az egész világEGYetem teremtője és létben tartója. Minden és mindenki benned van, s **Te vagy jel-ÉN** mindenben és mindenki. A TeljessÉG VAGY, aki és ami szavak, képek, fogalmak, gondolatok által megfoghatatlan, pontosan azért mert csak ez **az ÜressÉG AZ, aki és ami a TeljessÉGet MAGában hordozhatja. Csak abba fér el a TeljessÉG ami és aki teljesen üres, teljesen mentes mindennemű kötődéstől, ragaszkodástól, birtoklástól, ami az elme tárgyaira irányulhat.** S mire másra is irányulhatna bárminemű és jellegű ragaszkodás és kötődés, mintsem az elme világára, és az elme világában megjelenő képzetekre?

A létezés maga az elme, az elménk világa, a világ és a valóság maga az elme és az elménk világa és valósága, és amikor ennek az EGYetemességének a felismeréséhez eljutunk, még akkor sem haladható meg mindez az elménk által az elménkben, pusztán csak **Istennek nevezzük ezt a legmagasabb rendű erőt, az EGYetemes elménken belül.** Ám **Isten az ÉN-VALÓ helytartója, szolgálja az elmében,** az EGYetemes és az individuális, azaz szemÉJes elmében, amint minden létező ilyen módon Isten megnyilvánulása. **Az ember szolgálja Istent, Isten szolgálja az ÉN-VALÓt, a Teljességet, az Abszolútum azonban teljesen és tökéletesen szabad, kondicionálatlan, nem szolgálja senkinek és semminek, mert Ő MAGa minden és mindenki, aki Istenként és VilágEGYetemenként, a teremtmények és a természet világaként megjelenhet.** De végső soron mindez EGY, EZ VAGY TE szemÉJfeletti Abszolút VALÓként, TeljessÉGként, pusztán a gondolkodás által, az elmében aprózódik szét, bomlik mindez részekre, és aztán ezen szilánkokat igyekszik az elménk újból összerakni a magunk számára, saját elménkben, azt remélve, hogy majd eljuthatunk a végső igazság, a végső valóság, Isten megismerésére.

Ha megismered VALÓ igaz MAGadat, többé nem fogsz vágyani Isten megismerésére. Visszajutsz az abszolút közÉP-PONTba, amely az elme számára megragadhatatlan, ám mindennél VALÓsabb. **Ez a Tiszta Tudat, az elméhez nem kötődő Figyelem, ez VAGY TE, MAGod a LÉLEK, akit senki és semmi sem láthat, mert EZ A LÁTÓja mindennek és mindenkinek, ami általa és benne megelevenedhet és létezhet.** Ez az EGYetlenEGY LÁTÓ VAGY TE, aki nem személyes és nem személytelen, aki nem Alany és nem tárgy, mindkettő és egyik sem. A szavak és a fogalmak nem férhetnek a közelébe, mert önMAGában, önMAGa által EGY és oszthatatlan, bár Forrása minden létezésnek és létezőnek, ami a kettősségek, az elme világában tapasztalható meg. EZ VAGY TE, az elképzelhetetlen, ám örökké JELEN-VALÓ LÉT, TUDAT és BOLDOGSÁG, önMAGától fÉNyuló TeljessÉGe. Nem kell hogy elkÉPzeld önMAGad az elméddel az elmédben, csak **légy jelen, tiszta, makulátlan, kondicionálatlan figyelemként, Lélekként, LÉTként, a VAGYOK semmihez sem kapcsolódó örök érzésében.**

8. A Szív fÉNyé

Kérdező: Mi az Önvaló? Annyi mindent olvastam és hallottam már mindenféle guruktól, mesterektől az Önvalóról, hogy egyre kevésbé értem, mit is jelöl ez a szó. A legnagyobb problémám az, hogy egyre inkább azt érzem, nem találok olyan embert, aki képes megmutatni nekem, a saját megtapasztalásából fakadóan, hogy mi is az, amit Önvalónak neveznek. Felkerestem már pár

népszerű mestert és gurut életemben, de valahogy egyikük társaságában sem éreztem semmi különlegeset, semmi bensőségeset. Egyik sem tudott megvilágosítani engem az Önvaló természetével kapcsolatban.

MaGuru: Miért akarsz *tudni*, hogy mi az Önvaló?

Kérdő: A mesterek, guruk, és a hagyomány szerint ha felismerjük saját Önvalónkat, akkor elérjük a megszabadulást. Szabad akarok lenni, és úgy érzem, ez az utolsó akadály, amelyen túl kell jutnom ahhoz, hogy szabad legyek.

MaGuru: Két akadályt is emelsz saját megszabadulásod útjába. Az egyik az, hogy meg akarsz ismerni az Önvalót, a másik az, hogy a szabadság elérésének feltételt szabsz, az Önvaló megismerését és elérését. Ez aztán az ördögi kör, amit a saját elméd hoz létre. Tudatában vagy-e annak, hogy az Önvaló túl van mindezen, és így ezen feltételek beteljesülése semmit sem jelent, mivel ezen feltételek elengedése lehet az út, mely az igazságnak, a saját létezésed alapjának, MAGadnak a LÉTnek a felismeréséhez vezethet?

Kérdő: Azt akarsz mondani, hogy az Önvalót nem lehet megismerni? De akkor miért beszélnek annyit róla a spirituális irodalomban, a szent könyvekben? Egyre kevésbé értem ezt az egészet, összezavarsz a szavaiddal engem.

MaGuru: *Ki az aki meg akarja ismerni az Önvalót?*

Kérdő: Hát én magam. Ki más akarná ezt?

MaGuru: Az álarc a színész arcán hogyan ismerhetné meg a színészt, aki azt magára öltötte?

Kérdő: Ezt hogy érted? De hiszen én nem egy álarc vagyok, hanem a kereső, egy valódi, eleven, gondolatokkal és érzésekkel rendelkező ember. Én az ember, keresem a saját Forrásomat és ezt a Forrást nevezem én Önvalónak. Miért ne ismerhetném ezt meg? Mi köze ennek ahhoz, hogy ki vagyok én? Nem mindegy?

MaGuru: MAGvizsgáltad-e valaha azt, hogy mi az amit te embernek, megismerőnek, keresőnek nevezel?

Kérdő: Miért tettem volna ezt? Számomra elegendő az, hogy meg akarom találni ennek a Forrását. Miért kellene mindehhez megismernem az embert, a megismerőt és a keresőt? Miben lenne ez a segítségemre?

MaGuru: Amikor éjjel álomba merülsz, álmodban létrehozol egy álmvilágot, melyet valóságosnak hiszel. Álmodban alászálsz ebbe, de nem tudod, hogy azt a személyt, amiként álmodban megjelenik te magad álmodtad olyannak amilyen. Tehát álmodban létrehozol egy álarcot, ha úgy tetszik egy „avatárt” a saját képmásodra teremtve, majd azonosulsz ezzel. Természetesen ez az egész „folyamat” egy megragadhatatlan pillanat műve, álmodban valójában nem teremtessz semmit sem, egyszerűen csak megjelenik benned az álom, az álomban pedig az az álmvilág, amelyben alászálsz, és amelyben minden név és forma, létező a te álmodó-teremtő elméd szülötte. Tegyük fel, hogy alászálsz egy ilyen álomban, és ebben azt álmodod, hogy keresed Istent, az Önvalót, azaz a világ(od) teremtőjét. Azonban a saját álmvilágodnak te MAGod VAGY a Teremtője, senki más nem felelős mindazért, ami álmodban megjelenik benned.

A Nap, a Hold, a csillagok, az egész VilágEGYetem, a tárgyak és az élőlények mind egyetlen pillanat alatt jelennek meg benned, az elmédben. Azonban álmodban elfeledkezel minderről, így azt álmodod, hogy meg akarod találni a létezés Forrását, s ezt Önvalónak, Istennek, Átmannak, Léleknek stb. nevezed. De valójában nem-e az a legnagyobb problémád, hogy elfeledkeztél arról, ki vagy te VALÓjában? Nem-e az a legnagyobb gondod, a legnagyobb akadály a keresésnek, hogy megismerhesd az igazságot, hogy elfeledkeztél arról, hogy TE MAGod VAGY az egész álomvilágod teremtője, amelyet valóságosnak hiszel? Álmodban tehát elkezdted a kutatást, de magát az álmot, és az álmodban megjelenő világot és valóságot kutató, mert pont a legkézenfekvőbb dolgról feledkeztél meg, hogy te álmodod ezt az egészet, amiben a keresést is végzed, s ebben az álomban, valójában önMAGadat, azaz az Álmodót keresed, csak ezt önMAGadtól elkülönült valóságnak, létezőnek KÉPzeled, és Önvalónak, Istennek stb. nevezed.

Nem tudod tehát, mert elfeledkeztél róla, hogy „*ki vagyok én?*”, azaz hogy ki vagy te VALÓjában, csak azt tudod, aminek a saját álmodban önMAGodat KÉPzeled. Így tehát azt hiszed, hogy az az álomalak, az az álarc, az az avatár vagy, akit álmodban önMAGadra öltve, önMAGodnak KÉPzelsz. Ezért bármilyen mentális felismeréshez is juthatsz álmodban el, amit önMAGadra vonatkoztatasz, az végső soron érvénytelen, mert az Álarc, azaz az Álmodott önmagát egy önmagában önMAGától elkülönült, önállóan létező entitásnak hiszi, aki úgy gondolja, hogy saját Forrása önMAGán kívül található, ezért meg kell azt ismerje. A valóság azonban az, hogy az Álarc sohasem ismerheti meg a Színészt, mert az Álarc pusztán csak akkor és azért él, rendelkezik látszólagosan különálló létezéssel, amikor a Színész MAGára ölti azt, MAG-ELEVEN-íti azt önMAGában.

A fentiekből források az a végtelenül egyszerű következtetés, hogy az *Önvaló* „*felismerése*” akkor lehetséges, ha az Álmodó egész EGYszerűen felébred saját álmából, és rádöbben arra, hogy *Ő MAGa az álom Teremtője, aki saját álmában önMAGát kereste*. Ekkor az egész álomvilág eltűnik az álmodójában, megszűnik a Álmodó és az álmodott elkülönültsége, és nem marad semmi más csak az, aki mindig is volt, van és lesz, az Önvaló, aki minden LÉT teljessége, és minden létezés Forrása is EGYben. Te vagy ez a SZÍN-ÉSZ, Te vagy EZ az örökké éber Álmodó, semmitől és senkitől sem elkülönülten.

Kérdező: Ez elgondolkodtató analógia, de hogyan lehetnék én, ez a személy az egész VilágEGYetem teremtője? Pont ez a problémám, hogy úgy érzem, mindez rajtam kívül van, és a világ és a valóság java részére semmiféle ráhatásom sincsen, vagy ha van is, csak nagyon minimális mértékben.

MaGuru: Hát nem-e ugyanezt érzed álmodban is? Álmodban nem egy tőled elkülönült világ és valóság jelenik a számodra meg? Nem-e az elmédben VAN mindez, nem-e a te tudatod által létezhet mindez, a LÉLEK figyelme által, A KI VAGY megelevenítve?

Kérdező: De igen, végül is kísérteties a hasonlóság, a megfelelés mindebben.

MaGuru: A probléma az, hogy ameddig ragaszkodunk az „*én ez az álarc, én ez a személy, én ez az elme és test vagyok*” képzetéhez, mindaddig létezik a tőlünk elkülönült világ és valóság képze. Így létezik a tőlünk elkülönült, különálló, magunktól függetlenül létező Forrás képze, amit meg kell ismernünk, el kell érünk. Így megjelenik a vágy a keresésre, és ez a keresés végtelen sok formában nyilvánulhat meg. Azonban az a paradox helyzet áll fenn, hogy mivel teljesen elfeledkeztünk arról a Köz-ÉP-PONTról, aki MAGunk VAGYunk, MAGunk a VAGYOK, a tiszta, makulátlan LÉT, aki és ami által az egész létezés, benne pedig az elme, az egó-ének világa is létezhet, ezért nincs hogy megtaláljuk önMAGunkat önMAGunkként, ameddig rá nem ébredünk arra az EGYszerű, ám végtelenül felszabadító és egyedül megszabadító VALÓra, hogy TE VAGY

AZ ÁLMODÓja, a Teremtője a világnak, amelyben önMAGadat Istenként, Teremtőként, Abszolútumként keresed.

Kérdező: Igen, ezt egyre jobban értem és érzem, hogy mi is a lényege az analógiának, amivel utalni szeretnél az Önvalóra. *Azonban ha mindenki a saját világa teremtője, létben-tartója, azaz Istene, akkor végtelen sok Isten, Önvaló lehetséges, és ez nyilvánvalóan végtelen konfliktusok forrása kellene legyen.* Azonban a VilágEGYetemet nem én, vagy a szomszédom teremtette, ebben bizonyos vagyok. Tehát ebben a szolipszisztikus magyarázatban ez a legkényesebb pont, ami miatt nem tudom elfogadni, amit mondasz nekem.

MaGuru: Megértelek, és a logikai problémát is átlátom, ami nagyon is lényeges és magyarázatot követel. *A gondod az, hogy ragaszkodsz ahhoz a személyhez, aminek önMAGadként önMAGadat képzeled, és így az elkülönültség szempontjából látod az egészet.* Azonban *nincs olyan hogy „az én Önvalóm”, azaz nincs annyi egymástól elkülönült Önvaló, amint azt az egó-ének illúzióvilága láttatja a Szemlélővel.* Az igazság az, hogy **csak EGYetlen egy ÉN-VALÓ VAN, s ez az EGY VALÓ, ez az EGYetlen Teremtő, Álmodó ölti magára az egó-éneket.** Amint álmodban TE VAGY az EGYetlen VALÓ Álmodó, és minden álomalak tebenned és teáltalad létezik és létezhet, ám az álomalakok hogyan is ismerhetnék mindezt fel?

Kérdező: Tehát ez azt jelenti, hogy csak az EGY-ÉN, az EGYetlen Önvaló létezik, ami és aki teljesen személytelen, és nem az egó-ének rendelkeznek egymástól elkülönült Önvalókkal, hanem az EGYetlenEGY Önvaló rendelkezik, látszólag egymástól elkülönült egó-énekekkel?

MaGuru: Itt a vége! Ez a LÉNy-EG, amit önMAGadban önMAGadként ha felismersz, akkor megszabadultál. A valódi felébredés nem az elmében jön létre, hiszen az elme világát is létrehozó EGYetlen VALÓ AZ, A KI VAGY, s aki valójában úgy álmodja a világok végtelen sokaságát, hogy örökkön örökké éber. A valódi önMAGunkra ébredés a Szívben, a Lélekben VAN, s te ez az örök éberség VAGY, most és mindörökké. Ezt hiába is képzelned el, mert az elme által megragadhatatlan, elképzelhetetlen. **A VAGYOK, a LÉT örök VALÓja, érzése, a Tiszta Tudat üdvös üressége, mely MAGában, MAGodban, MAGunkban hordozza a TeljessÉget, nem található az elmében.** Mindaz ami azonban az elmében tükröződik, valójában nem más, mintsem MAGad, MAGunk az Önvaló. *Az álomban mi más jelenhet meg, mintsem az álmodóban lévő tudattartalmak összessége? A teremtmény csak a teremtőről, az álom csak az álmodóról árulkodhat.*

Kérdező: Tehát ezek szerint nincs semmi másra szükségem, csak hogy felismerjem azt, hogy **„ki vagyok én valójában?”** *Hogy ki vagyok én, aki ezt a világot álmodja, aki ennek az embernek hiszi magát, a saját álmába bezárulva, a saját álmában foglyul ejtve?*

MaGuru: VALÓ önMAGadat sohasem veszítheted el, most is AZ VAGY, így nem is találhatod sohasem meg az elméddel. **Engedd meg önMAGadnak, hogy „csak” létezz.** Semmihez és senkihez sem kötődő, tiszta, ragyogó, áttetsző, kondicionálatlan LÉTKént. A többi MAGától feltárulkozik, önMAGadban, önMAGadként. **A LÉT, A TUDAT és a BOLDOGSÁG TeljessÉGe VAGY,** ezt nem kell elhinned, csak engedd át MAGad ennek az EGYetlen VALÓnak, a LÉT tiszta, nem elméd által létező, örök, elpusztíthatatlan érzésének. **Ez az erő, ez az értelem, ez a SZERetet az, amely a Szív fÉNyének lámpásaként pedig önMAGában, önMAGához, önMAGadként „hazavezet”.**

9. Csend a Csendben

Kérdező: Azt mondják a bölcsek, hogy *meg kell ölnünk a hamis éünket ahhoz, hogy a valódi ÉNünk lehessünk*. Bevallom őszintén, nem teljesen értem ezt a tanítást, legfőképpen az homályos a számomra, hogy hogyan kellene megölnöm a „hamis éneket”. Nem tudom, létezik-e valamilyen hathatós spirituális technika, amit használhatnék erre. Tudnál-e segíteni nekem?

MaGuru: (Hosszasan ül a csendben, mintha nem is hallotta volna meg a kérdést. A kérdező arcán feszült türelmetlenség és kíváncsiság tükröződik.) *Mit nevezel te hamis-énnek?*

Kérdező: Igazából nem tudnám megfogalmazni, de talán az egóm jelöli ez a fogalom leginkább. *Szeretnék egó-nélkülivé válni*, mert úgy tapasztalom, a testem és az elmém jelenti a legnagyobb gondot a számomra, aminek „mennie kellene”, s akkor úgy gondolom nem maradna más, csak az Önvaló. Lehet nem jól gondolom mindezt, de nagyon foglalkoztat, hogy milyen módszerrel, gyakorlással, spirituális technikával lehetne elérni ezt a vágyamat.

MaGuru: Abszurd dologra vágysz, s ezért eme vágyad nem teljesülhet be.

Kérdező: Miért lenne ez a vágyam abszurd, és elérhetetlen? A spirituális utak rendre erről beszélnek, és különböző módszereket tanítanak az embereknek, amivel elérhetik ezt. Tudsz-e ilyen módszereket ajánlani, vagy esetleg megnevezni, a szerinted leghatékonyabb utat?

MaGuru: (Hosszasan ül a csendben, majd megszólal.) Miből jutottál arra a következtetésre, hogy az Önvaló elérésére léteznek utak, módszerek és „spirituális technikák”? Sajnálom, hogy ezt kell mondjam, de az Önvaló nem olyasvalami, amihez bármiféle út vezet, és bármiféle módszerrel, „spirituális technikával” elérni lehetne, és/vagy kellene. *Az Önvaló nem egy cél, így nem érheted el. Nem egy probléma, amit megoldanod kellene, így nincs semmilyen ösvény és módszer a amivel eljuthatsz hozzá.*

Nem létezik semmiféle „spirituális technika” ami által a hamis-énedet megsemmisíteni lehetne, mert mindaddig, amíg az Önvaló egy gondolat, egy tudati objektum, egy KÉPzet az elmédben, amiről azt gondolod, hogy a gondolat ösvényén elérheted, addig az elmédben létező problémára keresel, szintén az elmében, az elme által létező ösvényeket, módszereket, „technikákat”. Ez a gondolkodás a mai, technika és technológia központú korszellem spirituális vadhajtsága, amely megfertőzte az ősi tanítások egyes, ma „divatos” ágazatait, és a legtöbben készpénzként kezelik ezen téziseket, anélkül, hogy a probléma mögé tekintenének, elmélyednének ennek szellemi és lelki dimenzióit illetően.

Kérdező: De sok guru ígéri azt, hogy egy bizonyos ösvényt követve, az ember eljuthat a tudatossága kiterjesztéséhez, és végül a felébredéshez. Ezért gondolom azt, hogy léteznek utak, módszerek, spirituális technikák, melyek segíthetnek a révbeérésben.

MaGuru: *Ha el akarod érni az Önvalót, hagyj fel mindennemű út, módszer és technika keresésével. Nem ezeket kell megismerned, hanem feltenned MAGadnak a kérdést az elmédben, hogy „ki vagyok én, akinek ezek a gondolatok megjelennek?”, „ki vagyok én, aki azt képzelem, hogy az Önvaló eléréséhez utak, módszerek „spirituális technikák” szükségesek?”. Vagy még egyszerűbben, csak tedd fel a kérdést, hogy „ki vagyok én, aki meg szeretné ölni a hamis-éneket?”. Ez amit most ajánlok neked, nem egy út, nem egy módszer és nem egy „spirituális technika”. Ez a figyelem mindennél erőteljesebb ráirányítása, saját egó-éned Forrására. Ez az, amit ősi tanok önkutatásnak*

neveznek, és emiatt sokan azt gondolják, ez egy technika, amit ha megtanulnak, majd révbe juthatnak vele.

A jó hír az, hogy itt semmire sincs szükséged, csak teljes összpontosításra, magának a figyelemnek a Forrására, azaz VALÓ ÖnMAGadra. Fel kell tárulkozzon benned, hogy ki és mi is az az „én” amihez minden más hozzákötődik, aminek a felbukkanása által megjelenik a tudatodban a test, az elme, a világ és a valóság képzete. Bár a kutatás az elmén belül zajlik, az elméden belül nem fogsz választ kapni erre a kérdésre, mert ha az elme bármilyen választ is adjon, a „*ki vagyok én?*” kérdésre, az természeténél fogva csak az elmén belül bírhat bárminemű érvényességgel. Azonban az önkutatás lényege az, hogy az elmében felkutatjuk az elme Forrását, és ehhez nem teszünk mást, mint **a figyelmet ráirányítjuk magára a figyelem Forrására**, akárcsak amikor a moziban ülve a vetítógépből kiáramló fény útját követnénk visszafelé, a vetítógép lencsén is túl oda, ahol a tiszta, makulátlan, ragyogó fÉNy felragyog az éterben.

Ez a fehér fÉNy MAGunk a figyelem, nevezik ezt LÉLEKnek, Átmannak s még ki tudja minek, ez az, amit megragadni lehetetlen, mégis eme fÉNy által vetülnek ki az elmében, a Tiszta Tudat fehér vetítővásznára a KÉPek, melyek a filmszalagon találhatóak. A fenti analógiában a tiszta fehér fÉNy az Önvaló, a mozivászon a Tiszta Tudat, a filmszalag pedig az elme, annak minden lehetséges KÉPzetével egyetemben. *Amikor önkutatást végzel, akkor magához a fÉNyhez, annak abszolút Forrásához törekszel vissza*, ám hogy elérhesd ezt, végül a figyelemnek ki kell ürülnie mindennemű kötődéstől, meg kell tisztulnia mindennemű azonosulástól a saját elméd tartalmait illetőleg. Akkor a figyelem újra EGYesül saját Forrásával a – nem fizikai, elmebéli, egó természetű – fÉNnyel (EGY-ÉNnel), és megszűnik mindennemű elkülönültség, mindennemű azonosulás, ami az elme világában található, s aminek addig MAGadat képzelted.

A „ki vagyok én?” kérdésre tehát nincs válasz az elmében, és bármilyen válasz is érkezen, figyelmen kívül kell hagynod azt. Ez nem egy mantra, ez nem egy módszer, mégis kívülről annak tűnhet. Az elménk ugyanis szeretne mindent megérteni, és a saját megértésünk szerint birtokolni azt, tudásnak, módszernek, útnak, technikának nevezve. Tény, hogy az önkutatás nem való mindenkinek, de az a tudat, az a lélek aki vonzalmat érez iránta, az már bizonyosan eljutott arra a szellemi és lelki érettségre, hogy a Belső gÚRu vezetése által, az önkutatás ösvényén révbe érhessen.

Kérdő: De hát mire való akkor a sok ösvény, módszer és technika? A legtöbb ember akit ismerek, és a spiritualitás felé elkötelezett, mind valamilyen utat jár, valamilyen módszert, technikát követ, gyakorol, és ettől várja a célba érését.

MaGuru: Minden ember személyiségéből, sorsából fakadóan azzal kerül kapcsolatba szellemi és lelki téren, amire megérett. Akinek spirituális utakat, iskolákat, módszereket kell követnie, az nem tehet mást ebben az értelemben, mintsem hogy beteljesíti a sorsát ezekben. Azonban előbb-utóbb mindenki eljut majd arra a felismerésre, hogy a VALÓnkra való igaz ráébredés, a megszabadulás nem érhető el ezekkel. Azon egyszerű oknál fogva sem, hogy nem az ember, azaz a színész arcán hordott álarc ébred rá saját istenségére, illetve minden istenség Forrását képező VALÓjára, hanem az EGYetlen VALÓ, az ÉN-VALÓnk, az EGYetlen VALÓ Szín-ÉSZ AZ, aki minden emberi sorsban, minden emberi történetben „önMAGára ébred”.

Tehát a valódi cselekvő minden szemÉJiségben MAGunk az Önvaló vagy ÉN-VALÓ. *Az emberi lény pusztán csak álarc az Önvaló fenséges „arcán”,* és bármennyire is képzeljük azt, hogy cselekedeteink emberi erő és akarat által vannak, legvégül mindnyájan látni fogjuk, hogy az

EGYetlen VALÓ az egész létezésben nem más, mintsem EGY-ÉN-MAGunk az Önvaló, amely egó-énünk EGYetlen Forrása, megnyilvánítója, létben tartója és megsemmisítője.

Kérdező: Ez teljesen értelmetlen a számomra, egyfajta predestináció újratöltve, némi fatalizmussal elegyítve. Ezek szerint minden mindegy, és nem is kell tennünk semmit sem, mert minden sorsszerűen meghatározott? De hisz az ember akkor nem más – ha elfogadom mindezt – mintsem egy akarat nélküli marionett, amit Isten mozgat, az ő kénye kedvére.

MaGuru: Ez is egy nézőpont, aminek a szemÉJed szempontjából megvan a maga megalapozottsága, és jogosultsága. Mégis azt kell mondanom, hogy a legvégső válasz a kérdéseidre nem mentális vagyis elmébéli, ezért nem relatív, nem nézetszerű, így nem is torzulhat az elme, az egó-ének nézőpontjain keresztül. *Amiket elmondtam neked, az elfogadhatatlan az individuális egó-énednek, az elmédnek, leginkább menekülésre, lázadásra készíti azt. Hiszen ez az egó-éned egyeduralmának, az „én vagyok a cselekvő” hatalmának a végét jelentené.*

Emlékezz a legelső kérdéssedre, melyben arról tudakozódtál, *miként ölhetnéd meg az egó-énedet?* Látod, már a gondolattól is elborzad ez az egó-én, már pusztán a lehetőség is halálra rémiszti, hogy *nem ő az igazi úr, hanem pusztán egy szerep, egy álarc a fenséges ÚR arcán. Az egó-énünk képtelen a legvégső igazság elfogadására, de nincs is szükségünk erre.* Ha felismered, hogy *„ki vagy te VALÓjában, akit megriaszt a saját egó-énje, a saját elméje?”* akkor a „problémád” MAGától MAGoldódik a számodra. Ekkor *felismered, hogy te valójában nem az álarc vagy, nem az az egó-én vagy, akinek eddig önMAGad képzelted, s amelyet megölni szerettél volna – abszurd módon a saját egó-éned – azaz az elméd segítségével, valamiféle utak, módszerek „spirituális technikák” segítségével.*

Kérdező: Valóban ennyire egyszerű lenne ez az egész? De akkor ez a sok út, módszer, spirituális technika mind-mind hiábavaló, értelmetlen? Nem-e örülség akkor ez az egész, a spirituális utak és a gyakorlás, a vallások, a teológia, a metafizika, a jóga és minden ami elérhető ezen a téren az elménk számára? Egyszerre lehangoló, riasztó, felháborító amit mondasz, és mégis, ott csillog mögötte az EGY-SZERÚ igazság ígérete. Mert mi van, ha mégis van valami abban, amit mondasz? Mi van, ha a látszatok végtelen szövevénye mögött, ez az EGYetlen, EGYszerű és lényegében kimondhatatlan igazság húzódik meg, amit szemléltetni igyekeztél a fentiekben?

MaGuru: Lényegében MAGadnak tetted fel a kérdéseket, és a válasz is MAGodban VAN „elrejtve.” *Ha megvan benned a kellő komolyság, a töretlen szándék önMAGad felismerésére, akkor tudnod kell, ez MAGunknak az örökké éber Önvalónak az „önMAGára ébredésének” a története, amit te önMAGadon kívüli erőnek képzelsz jelenleg.*

Ezért fontos, hogy ha meghallottuk az igazságot a külső Mestertől, a Tanítótól, akkor ne érzük be ennyivel. Az igazság meghallása arra ösztönöz bennünket, hogy először az elménkkel eltöprengjünk rajta, alaposan átengedjük magunkon mindezt. Az igazság szavakban tükröződő, ám LELKÜNK legmélyében visszhangzó IÉNy-EGe fogja átmosni, megtisztítani az elménket, és meg fog semmisíteni minden hamisságot, minden piszkot és szemetet ami az elménk, a tudatunk tükrére, vetítívásznára rakódott és így meghamisította a világról, a valóságról, a másokról és magunkról alkotható képet.

Legvégül az Önvaló feltárja ÖnMAGát önMAGunkban: önMAGunkként. Ez túl van minden képzeleten, ez nem az elmében megy végbe, az elmében pusztán az elme előkészítése folyik, annak minden hamisságának az elpusztítására, **a belső Mester, a belső gÚRu kEGYelme, szent érintése, odaadó SZERetete által.** A belső gÚRu MAGunk, MAGod az EGYetlen ÉN-VALÓ, ezt nevezik a

vallások Istennek, de a maguk képzeletre formálva. Azonban az ÉN-VALÓ túl van minden képzeten, gondolaton, bár általa létezhet minden és mindenki, mégsem függ senkitől és semmitől. A LÉT időtlen, tiszta, makulátlan MAGva mindez, a szubsztrátuma minden létezésnek, életnek és a kettősségek világában tapasztalható jelenségnek. EZ VAGY TE, amit és akit nem kell elképzelned.

Ez a szemÉjtelen LÉT, a Tiszta Tudat és Boldogság, mely önMAGától fÉNyuló, önMAGában ragyogó. Szavak ide nem érhetnek el, de minden szó, minden IGE benne VAN, s mindez MAGod VAGY a LÉT tiszta, békés, boldog, önMAGában Teljes érzésében. **Az elmében az Önvaló teljessége csak a Csendként lehet jelen**, ezért az elme szintjén semmi sem mondható önMAGunkról el. Ezt magadnak kell felfedezned, ám MAGod az, aki mindezen végigvezet. **Amikor az egó-én meghal, akkor valójában a LÉLEK hal meg, saját tévképzeleteinek.** Ekkor nem marad más, csak a VAGYOK, a LÉT tiszta érzése, s **ez vagy** minden létezés Forrásaként, minden elme-valóság Forrásaként TE MAGod.

Kérdező: *Ki vagyok én?*

MaGuru: (Mosolyogva ül Csendként a Csendben, szeméit szeretetteljesen szegezve a Kérdezőre.)

10. A SzatgÚRu fÉNsÉGes érintése

Kérdező: Azt hallottam, hogy valódi Énünk felismeréséhez a leghatékonyabb módszer az, ha csendben maradunk. Ez alatt azt értem, hogy megpróbálunk minden képzettől mentesen létezni, nem ragaszkodni semmilyen mentális képhez, mintázathoz, gondolathoz és érzelemhez, ami megjelenik számunkra. A gyakorlatban azonban azt tapasztaltam, hogy az elmém teljesen kiszámíthatatlanul csapong össze-vissza, és a leginkább akkor, amikor megpróbálok csendben maradni. Amikor végre leülhetek valahol a fizikai csendben, az elmémben akkor a legerősebbek a gondolatok és az érzelmek hullámai, mintha minden erőfeszítésem, ami a Csend megtalálására irányul, ilyenkor megsokszorozott erővel fordulna ellenem. Mondd meg őszintén nekem, mit kellene tennem ahhoz, hogy eljuthassak a belső békéhez és csendhez?

MaGuru: A Csend túl EGYszerű az elmének ahhoz, hogy felfoghassa és megérthesse. Az elme csak azt képes megismerni, felfogni, megérteni ami van, ami a nevek és a formák világaként létezik a tudaton belül. Azonban az ürességet, a „Semmit Sem” természeténél fogva KÉPtelen megismerni, felfogni és megérteni. Az elmén belül, még az is, amit semminek nevezünk, a valamihez, a mindenhez képest nyer értelmet, még akkor is, ha megismerhetetlen. ÖnMAGunk legbelső lÉNy-EGe azonban túl van még a semmi és a minden kettősségén is. Ez a „**Semmi SEM**” paradoxona által tükrözhető a fogalmi gondolkodás tudati terében.

Az ÉN-VALÓ az az abszolút, középpont nélküli közÉP-PONT, ami tér és idő mentes, ezért nem ragadható meg a tér, a kiterjedés fogalmai által, amiként az idő, a történés, a cselekvés, az emlékezés, a gondolkodás és a képzelet folyamatai által sem. Ezt azért fontos felismernünk, mert ezzel párhuzamosan megérthetjük azt, hogy az elme miért nem hatolhat be saját Forrásába, így miért képtelen annak fel- és megismerésére a gondolkodás, a képzelet, az emlékezés mentális eszközeivel. **Az ÉN-VALÓ nem valami vagy valaki, akit és amit valaki vagy valami megismerhetne.** Túl van a személyes és a személytelen fogalmain, mert mindezek még az elme

birodalmát KÉPezik, a képzelet által kivételülve az érzékelés, a gondolkodás, az emlékezés képességeiben megelevenedve.

*Az Abszolút Középpont teljesen és tökéletesen üres, de nem olyan értelemben üres, amint ennek az ürességnek bármilyen módon ellentéte lehetne, mondjuk egy üres korsó hasonlatával élve, mely akkor üres, ha nincs benne valami, például víz, ami színültig tölthetné, hogy az üresség állapotának ellentétéként immár semmi se férhessen bele. A **Tiszta Tudat üressége** a fogalmainkkal megragadhatatlan, sem személyes sem személytelen megismerő és megismerés által nem hatolhat senki és semmi sem belé.*

Kérdező: Ez tiszta és világos levezetés, de egy dolgot nem érthetek. Ha a Tiszta Tudat mentes mindentől és mindenkitől, amit a megismerés és a megismert kettőssége, sőt a megismerő, megismerés és megismert hármassága jelenthet, akkor ki maradhatna, aki kijelentene bármit is, bármilyen módon és értelemben véve az ÉN-VALÓ, azaz az Abszolút KözÉP-PONTra, általad a „Semmi Sem”-re vonatkozólag?

MaGuru: Ahol a szemÉJesség és a személytelenség is megszűnik létezni és megragadható valamiként lenni az elme számára, az MAGunk a „Semmi Sem”, ami a LÉT Örökké-VALÓ, makulátlan, önMAGunkban, önMAGunktól, önMAGunkként ragyogó, kristálytiszta érzése. A LÉT, Tudat és az üdvös Boldogság szavakon, fogalmakon, képeken, képzeleten túli örök, születetlen, elpusztíthatatlan, önMAGunktól fÉNyoló MAGva, az a „Semmi Sem” ami mentes mindennemű kettősségtől. Így nincs jelen a megfigyelő és a megfigyelt kettőssége sem, mint a személyesség és a személytelenség kettősségében. Az ÉN-VALÓ, az Abszolútum, MAGunk a Teljesség, ám ez a Teljesség csak a tökéletes, ellentétek, így kettősségektől mentes VALÓ ürességében, a „**Semmi SEM**”-ben tud maradéktalanul „beleférni”. Mindenek Látója így örökké láthatatlan marad az elme világának, amely azonban paradox módon semmi mást sem jeleníthet meg, semmi mást sem tükrözhet, semmi mást sem fejezhet ki, mintsem az ÉN-VALÓ makulátlan Ürességében lévő Teljességet. Ezért *minden és mindenki Forrása nem valami vagy valaki, nem személy és nem is személytelen, mindkettőt MAGában hordozza, de az elménk, a kettősség, a fogalmi gondolkodás legkifinomultabb, legéleteribb, legáttetszőbb, legMAGasztosabb működése által sem fogható fel- és meg.*

Kérdező: Az értelemmel az értelem Forrásáig juthatunk csak el, aminek a felismerésére magam is elérhettem, így kezdem belátni, miért nem juthatok el az elme, az elmém által az elmém Forrását képező Csendhez. A „Semmi SEM” ugyanis teljességgel elképzelhetetlen az elmémnek, még a semmit sem tudom elképzelni önmagában sem, pusztán csak mint valami konkrét hiányát, mint azt az űrt, azt a hiányt, amit előzőleg valami, egy tárgy, egy személy, egy képzet stb. töltött ki. Azonban ez a léthelyzet, egy ördögi körhöz hasonlatos, amelyre megoldás – a fentiek tükrében – úgy tűnik nem létezhet az elmén, az elmémen belül. Mondd hát, akkor **hogyan juthatnék el, a mindennél jobban áhított Békéhez és Csendhez, ha mindez nem megragadható az elmém számára a gondolat, a gondolkodás, a képzelet által?** Mert mindezek ellenére tisztán és világosan érzem MAGamban, hogy a Béke és a Csend létezik, és mindaddig nem lehetek nyugodt, amíg el nem nyerhetem mindezt.

MaGuru: Belső Gurunk (A Szatguru) ÉN-VALÓnk kEGYelméből minden lehetséges. Mivel az ÉN-VALÓnk és a kEGYelem EGY és ugyanAZ, ezért valójában csak egyet kell tennünk: **teljesen és véglegesen fel kell hagynunk az „én vagyok a cselekvő” képzetével.** Az, hogy eddig bármit is a személyünk tett, ugyanis az az illúzió, amely való önMAGunktól, ÉN-VALÓunktól történt elkülönülésünk eredményeképpen létezhet. Nincs MÁS CselekvŐ, csak és kizárólag az ÉN-VALÓ, az EGYetemes LÉLEK AZ, aki minden létezés, minden megnyilvánulás, minden cselekvés

személyes és személytelen aspektusát megeleveníteni és létben tartani képes. Az elkülönültség tudatállapotai is benne, általa és vele létezhetnek, bármilyen paradoxonnak is tűnjön ez, az elménk számára.

A legnagyobb MÁGus: ÉN-VALÓnk, és a legnagyobb varázslat az, hogy az EGYetlen ÉN-VALÓnk képes az önMAGától, azaz önMAGunktól való elkülönültség tudati mágiájának a megjelenítésére, megelevenítésére, és az elme, az egó-ének, az egymástól elkülönültnek tapasztalható létezők, a formák és nevek birodalmának a megteremtésére, fenntartására és megsemmisítésére. Ám ezek is pusztán csak szimbólumok, nem kell és nem is szabad elhinned őket. MAGodban fog feltárulkozni önMAGunk, azaz ÉN-VALÓnk által mindezek szavakon, fogalmakon, képzeleten túli „tudása”. **ÉN-VALÓnkra vonatkozóan nem létezik semmiféle tudás, ami az elmében és az elme által megismerhető lenne.** Az elme általi ismeretek ugyanis mind a kettősség relatív, azaz viszonylagos valóságára vonatkoznak és vonatkozhatnak.

AZ EGY és OSZTHATATLAN VALÓ nem ragadható meg az elme, a gondolkodás, a képzelet tudati funkciói által. Azonban ez az abszolút, múlhatatlan, születetlen, önMAGától fÉNyLŐ, ragyogó szubsztrátuma minden létezésnek, örökké jelenvaló a LÉT tiszta érzéseként minden létezőben, de nem valamihez vagy valakihez kötődően, hanem mint az az abszolút középpont, az az abszolút alap, amihez aztán hozzákötődhet a személyesség és a személytelenség, az egó-én, az elme, az érzékelés által tapasztalható valóság egésze.

Kérdező: *Hogyan nyerhető el a kEGYelem mindezek szavakon túli felismerésére? Mit kell még tennem, ha mindezeket megvizsgáltam, és igaznak, valósnak találtam, és elfogadtam az értelmemmel?*

MaGuru: A valódi Béke és Csend önMAGát önMAGunkban, önMAGunkként fedi fel mind-ÉN-KI-ben. **Az örökké éber Álmodó minden általa álmodott szereplőben és szereplőként újra és újra önMAGára ébred.** Tehet-e valamit az álarc a SZÍN-ÉSZ arcán, hogy amaz önmagára ébredhessen? Egyáltalán létezhet-e bármiféle öntudata az álarcnak, bármiféle cselekvőképessége, ami a Színésztől függetlenül öntudatára ébredhetne? Személyességünkben, VALÓ, EGYetlen, közŐS ÉN-MAGunktól való elkülönültségünk pusztán illúzió, mely bár valóságként tapasztalható meg, azonban eredendően olyan valami, aminek önmagától és önmagában nincs szilárd alapja, létezése. Ezt beláthatjuk az értelemmel, de ennek belátása is már MAGunk a kEGYelem. Hogy kiben és miként zajlik le mindez, az emberileg nem befolyásolható, mert nem emberi szinten jön létre mindez, hiszen amit emberi „színtnek” nevezhetünk, az pusztán csak a kifejeződése az „Isteni színjáték” végtelen, határtalan színeiként: AZ EGYetlen VALÓnkknak.

Így a fentiekből következően igazából *emberileg csak egyetlen dolgot kell tenned: felejtsd el mindörökre, hogy neked, mint személynek bármit is kellene tenned ahhoz, hogy önMAGAd felismerhesd Békeként és Csendként.* Ugyanis pont ennek a felismerőnek, pont ennek az „álarcnak”, pont ennek az elkülönült, illuzórikus emberi egó-ének kell „mennie” ahhoz, hogy végre önMAGAd önMAGadként „újra felismerhesd”. Azonban ha a fentieket megpróbálsd elhelyezni az egyéni elme, az egó-éned emberi képzeteiben, máris egy újabb, elérhetetlen képzetet hozol létre, így csak azt próbálhatod meg majd elérni, amitől eleve szabadulnod kellene. Ezért ördögi kör, ezért végeláthatatlan labirintus, örök csapda, börtön az elménknek, hogy az elménk által épített börtönből, az elménk által létrejött egó-énünk kiszabadíthasson bennünket.

„Ki vagyok én, aki a saját elméjének a foglyának képzelet magát? Ki vagyok én, aki el akarja érni a Békét és a Csendet?”

Kérdező: *Mondd, te hogyan kaptad meg a kEGYelmet, hogy mindezt önMAGunkként felismerhessed? Hinnem kell, hogy ez számomra is lehetséges. Mindennél jobban vágyom a megszabadulásra, mindennél jobban vágyom arra, hogy végleg elmerülhessek a Békében és a Csenben, ÉN-VALÓnk örök Boldogságának örökében!*

MaGuru: *Úgy, hogy életem, sorsom egy adott pontján mindennél jobban vágytam arra, hogy Isten megölje ezt a személyt, hogy Isten megszabadítson az emberi létezés immár elviselhetetlenül felfokozódó illúziójától, terhétől. Imádkoztam, könyörögtem Istenhez, a Belső gÚRuhoz, hogy öljön meg engem, bár akkor már felismerhettem, hogy a halhatatlan, születetlen, örökkéVALÓ LÉLEKkel EGY VALÓ VAGYOK. Mégis, az elkülönültség érzése, eme emberi személy számára immár elviselhetetlenné vált, sorsom megérlelt az életem során minderre.*

Ez egy hosszú folyamat kicsúcsosodása, betetőződése volt, és könyörgésem nem maradt meghallgatatlanul. **Megjelent a számomra mindennél valóságosabb valóságként Bhagavan, Isten, ÉN-VALÓnk, Srí Ramana Maharsiként MAGnyilvánítva önMAGát, önMAGunkat: ÉN-VALÓnkat.** Gurum tekintete és érintése elhozta a megszabadulást eme személynek, és ennek következményeként felismerhettem igaz, természetén túli természetünket: ÉN-VALÓnkat önMAGomként. *Srí Ramana Maharsi, ÉN-VALÓnként MAGunk az isteni érintés, s én EGGYÉ válhattam gÚRummal, aki MAGunk az Abszolútum, a Teljesség MAGnyilvánulása, személyességem világának. Ez a mindennél gyöngédebb, szeretetteljesebb, békésebb és boldogsággal teljes érintés, MAGunk a kEGYelem. Minden létező ebben a kEGYelemben létezik, él és mozog, minden elkülönültség látszatának ellenére.*

Van aki Krisztusnak nevezi, van aki Buddhának, van aki Krisnának, van aki Sívának, Bhagavannak, van aki Allahnak, Öreg Istennek, és ki tudná még megnevezni hogyan. Azonban minden látszat ellenére, minden az elme által keltett zavar, látszólagos ellentmondás, különbözőség ellenére, vagy azzal együtt is, pusztán EGYetlenEGY VALÓ VAN, és EZ VAGY TE. *Az az erő, az az értelem, az a bölcsesség, az a szeretet amely létrehozta a te személyed, aki létrehozott minden személyt és személytelenséget, a nevek és a formák világát, az nem különbözik és sohasem különbözött tőled. TE VAGY KRISZTUS, TE VAGY BUDDHA, TE VAGY BHAGAVAN, TE VAGY ISTEN!* Emberként önMAGunktól elkülönült valóságként tapasztalva önMAGod, önMAGunk EGYetlen VALÓnkat. Közötted és közöttem pusztán csak ez a test, ez az egó-én, ez a személyesség-képzet, amihez amnéziában szenvedő, ám örökkévaló LÉLEKként ragaszkodsz, jelent bárminemű különbözőséget és különbséget. Valójában csak a LÉT VAN, s TE EZ A LÉT VAGY, mindenben és mindenki, mind-ÉN-ben és mind-ÉN-KI-ben. ÉN-VALÓnk kEGYelméből, a sorsa szerint minden létező felismerheti ezt. Pontosabban nem a létezők ismerik fel, hanem A LÉT MAGunk, akinek és aminek valójában nincs szüksége semminek és senkinek a felismerésére.

TE MÁR ITT ÉS MOST SZABAD VAGY. Ne várj hát többé semmire és senkire. Engedd át ember-magod igaz VALÓnkak, EGY-ÉN-MAGunknak, és hagyd, hogy minden csak úgy történjen, amint annak történnie kell. Sem elősegíteni, sem megakadályozni nem tudod, hogy VALÓ Éned, önMAGad önMAGadként, önMAGunkban felfedje. Csak maradj csendben, és engedd, hogy a létezés folyója a LÉT örök Óceánjához vigyen. Emberi tudatként megszabadulni, a LÉT legcsodálatosabb játéka, a májá lálája, a kEGYelem, a Béke és a Boldogság MAGunk, mely szavakkal kifejezhetetlen.

Kérdező: Hosszasán ül a csendben láthatóan békével, boldogsággal és hálával telt, sugárzó arckifejezéssel, mintha csak egy szempillantás alatt feltárulkozott volna számára a IÉNyEG. Majd megindult hangon megszólal: Ma Isten önMAGamként tárta fel önMAGát a Szívemben. **Legyen**

áldott a SzatgÚRu, a Szív és az Értelem örök fÉNye, ki MAGunk a Lét, a Tudat, a Boldogság örök, békés üdvössége!

MaGuru: Szemeit mosolyogva, békét, csendet, üdvösséget árasztva szegezi a kérdezőre.

11. A LÉT teljessÉGe

Kérdező: Értelmetlennek látom ezt a földi küzdelmet. Korok jönnek és mennek, de az emberi természet semmit sem változik mindeközben. Sokan a vallásos hittől várják a megszabadulást, mások a technikában és a tudományban keresik azt. Mindeközben látszólag egyre távolabb kerülünk önmagunktól és egymástól. Mindent tudni akarunk az anyagnak nevezett valóságról, de semmit sem akarunk tudni valódi önmagunkról. S amit önismeretnek nevezünk manapság, az sem haladja meg az emberi psziché boncolgatását, az állati ösztönvilág mechanizmusainak a feltárását.

Az úgynevezett spiritualitás nagy része tudatosság-iparrá vált, csodamódszereket ígérő guruk lepték el a spirituális piacot, és anyagi módon képzelik el a megváltást, az úgynevezett „istenné válást”. Tudatos teremtésről beszélnek, felemelkedésről, hihetetlenül zagyva és zavaros, pszichológiai módszereket ajánlgatnak, amit a régmúlt korok spirituális hagyományából kiemelt, azok alapján összetákolt, átkeresztelt, minden eddiginél fejlettebb, jobb, újabb, hatékonyabb szellemi kreatúrákként igyekeznek eladni. Eljutottam arra a pontra, hogy kiábrándultam mindenből és mindenkiből, undorítótnak találok ahová züllött ez az egész úgynevezett „spiritualitás”, a csodatanokat és módszereket csillagászati összegekkéért áruló, önjelölt gurukkal, tanítókkal és mesterekkel egyetemben.

Elnézést a durva őszinteségért, de ha ilyen állapotomban rátekintek az emberi létezésre, nem csak elkésérítőnek, reménytelennek és kiábrándítótnak, de teljesen értelmetlennek találok az egészet. Ha ez az úgynevezett isteni intelligencia megnyilvánulása, legszívesebben lemondanék az egészeztől, ezzel az emberi testtel és tudattal együtt. Letennék mindent egy sarokba, és soha többé nem venném magamra mindezt. Mégis úgy gondoltam, eljövök hozzád, hátha tudsz nekem valamit mondani ezekre, ami túl van az előregyártott spirituális sablonokon és agyzsibbasztó tudatipari sztereotípiákon.

Tudsz-e biztatni valamivel a tekintetben, hogy merre indulhatnék tovább, hogy mi motiválhatna az élet kényszerítő mivoltán kívül a létezésre? Egyáltalán van-e értelme bármilyen cselekvésnek ezen a Földön, ha minden az enyészet martalékává lesz? Elnézésed kérem, tudom hogy teljesen depressziósnak tűnhet ez a kifakadásom, de legalább őszinte, ha nem is túl felemelő. Elfáradtam, elegendem lett ebből a civilizációs és spirituális vákuumból, amit magamban és magam körül érzékelek. Sokszor a halált értelmesebbnek és kívánatosabbnak találok, mint a jelenleg tapasztalható emberi létezést, és életet. Nem tudom van-e kiút ebből, és ha igen merre lehetséges?

MaGuru: Megértem, átérzem eme nézőpontot, amelyhez eljutottál. Ennek meglátását szeretnénk mindannyian elkerülni az életben, és csak az igazán elkötelezetten kereső, önmagukhoz a végletekig őszinte emberek láthatják meg a földi lét eme lehetséges olvasatát. Ez azonban annyira letaglózó, hogy többnyire a legtöbben mindent megteszünk annak érdekében, hogy nehogy eljussunk ide. Pedig az élet, a létezés önmagában vett értelmetlenségének a meglátása az a kritikus pont, ami a valódi, belső katarzisz előkészítője lehet. Amikor a fájdalom elviselhetetlen, akkor felfokozott mértéket ölt az ösztönzés, hogy véget vessünk annak, hogy megszabaduljunk tőle. Ez természetes, mivel a Lélek számára a szenvedés és az öröm kettőssége nem eredeti állapot, pusztán a tapasztalati

valóság részeként lehetséges tudati megjelenés, átélés. Készen állsz-e azonban arra, hogy ahelyett, hogy hosszas fejtegetésbe bonyolódjunk az úgynevezett valóság(od) természetével kapcsolatban, inkább átvágjuk ezt a gordiuszi csomót szellemi értelemben?

Kérdező: Nem bánom ha fájdalmas lesz, csak kérlek mutasd meg az alagút végén lévő fényt, ami ebből az állapotból kivezethet. Arra döbbsentem rá, hogy számomra a halál maga egyáltalán nem félelmetes, azonban a földi lét értelmetlensége, szenvedéssel teli, fájdalmas mivolta, minden örömeivel és élvezetével együtt elviselhetetlen. Azt látom, hogy az emberi boldogságkeresés, kimerül az élvezetek keresésében, mert az amit emberi boldogságnak nevezünk, nem egy tartós állapot, így hamar kiapad, és újabb és újabb élvezet-adagokra, élvezeti tárgyakra van szükségünk. Cselekvésünk rejtett, igen mélyen gyökerező vágya a boldogság elérésére irányul minden létezőben, azonban ezt igen változatosan képzeljük el, és vélhetően ezért létezik ez a rengeteg, egymással versengő törekvés ezek megvalósítására. Az már teljesen világos a számomra, hogy amit boldogságnak nevezhetek, az nem lehet valamiféle mulandó dolog, így annak nem lehet sem tárgya sem eszköze semmi sem az emberi létezésben. De ez még önmagában nem tesz boldoggá engem, inkább csak az elmémnek nyújt némi elégedettséget, mintsem boldogságot a lelkemnek.

MaGuru: A halál az élvezeteket idealizáló földi létezésben tabuvá lett. A magukat „spirituálisnak”, „tudatosnak” nevező, ám valójában *pszeudo-spirituális* szellemi utak egyenesen kerülnek a szembesülést mindezzel, többnyire a mulandó, természeténél fogva elkerülhetetlen pusztulásra ítélt emberi egó istenítését, istenivé, halhatatlanná tételét és/vagy válását, fejlődését, átalakítását, evolúcióját hirdetik. *Legyen mindenkinek a hite szerint.* Azonban ezek a törekvések csak még jobban beleragasztják a Lelket az „én a test, én az elme vagyok” tudatosságába.

Erre éreztél rá, erre ébredtél rá az általad elmondottak alapján, és ezért is van jelen benned a kiábrándultság, mert Lélekként ösztönösen érzed, hogy emberként bárhová is fejlődnél, bármivé is alakulnál át, még ha lehetséges lenne is az bármilyen módon úton, és mértékben, de mindezek ellenére a lényegi problémád nem oldódna meg. Azonban a KEGYelem által felismerted: nem ez a test, nem ez az elme, nem ez az egó-én vagy, így nem ez a te igaz, való, múlhatatlan természeted. *Ezért a betegséget az illúzió gyökerében kell felszámolni, nem pedig kezelni azt fájdalomcsillapítókkal, orvosságokkal, különféle módszerekkel és ígéretekkel, melyek ezen állapot további fenntartásához vezethetnek. Az „én a test, én az elme, én az elkülönült, egó-én vagyok” gondolata, tudata a betegség maga, és minden egyéb további betegség gyökere is egyben. Aki nem az ehhez való kötődést akarja elvágni a felismert igazság isteni, megszabadító pengéjével, az pusztán eme betegség további fenntartásában és meghosszabbításában érdekelt.*

Kérdező: Hogyan szabadulhatnék meg az elkülönültség állapotától?

MaGuru: Miért KÉPzeled azt, hogy van valaki, akinek meg kellene szabadulnia?

Kérdező: Mert fájdalmat érzek. Amíg jelen van ez a test és ez az elme, amelyhez bármilyen módon is kötődöm, addig a fájdalom számomra elkerülhetetlen, és az élvezetek ezen semmit sem segítenek. Ezért érzem, hogy meg kell szabadulnom ettől a tudatállapottól, és nem csak időlegesen, hanem egyszer és mindenkorra. Nem ezt nevezik a spirituális tanok felébredésnek, megszabadulásnak és üdvözülésnek?

MaGuru: Tedd fel magadnak a kérdést, hogy *„Ki vagyok én, aki tudatában van a test, az elme, a gondolkodás és a gondolatok, az egó-én, az emlékek és az emlékezés létezésének?”* Találd meg önmagadban, önmagadként AZt, aki/ami tudatos erre. Kutasd fel, hogy ki tudatos a tudatosság eme megnyilvánulására. De ne kövesd el azt a hibát, hogy újabb fogalmakat keress, hogy újabb képzeteket próbálj elérni, vagy magyarázatokat próbálj találni magára a tudatosságra, a létezésre, vagy az emberi létezés értelmére és természetére vonatkozóan. Mindezen lehetséges válaszok lehetnek bármilyen látványosak is, de csak egy ördögi körben tartanak benne, az elme, az elmélet,

a gondolat, a gondolkodás, az emlékezés önmagába forduló, önmagán belül létező viszonylagos összefüggéseiben.

Amikor azt mondom, kutasd fel a tudatosság forrását, egyszerűen csak ürítsd ki a figyelmed, mindennemű kötődéstől, mindennemű azonosulástól. **Légy MAGad a figyelem**, de próbáld meg ezt a tiszta figyelmet magára, MAGadra a figyelemre, a figyelem forrására irányítani. Tudom abszurdnak tűnhet mindez, olyasmi ez, mintha lenne egy zseblámpád, és a belőle kiáramló fényt megpróbálnád visszairányítani a fény keletkezési pontjához, forrásába. Azonban a LÉT nem egy tárgy, pusztán tárgyasulni képes figyelem, ami a tudaton belül képes elkülönült, objektívek képzelt, akként megtapasztalható világként megjeleníteni. Azonban a fenti analógiával élve, a fény forrása MAGod a figyelem, MAGod a tiszta, kondicionálatlan LÉT, ami semmihez és senkihez sem kötődik, nem valami vagy valaki által létezik, hanem önMAGában, önMAGa által, önMAGától teljes.

Kérdező: Egyszerűen csak engedjem el az „én a test, én az elme, én az egó-én vagyok” képzetét? Vonjam meg ettől a képzettől a figyelmet?

MaGuru: Így is megközelítheted. Az Aki VAGYOK, tudatos a tudatosság minden tartalmára, AZ MAGunk, MAGad a figyelem is EGYben. Így hát nem a testet, nem az elmét, nem az ego-énünket kell „felszámolnunk”, megsemmisítenünk, hanem az ezekhez való ragaszkodást és kötődést. Ismerd fel, hogy **ki az a figyelem**, akihez mindez hozzákötődik. *A test, az elme, az egó-én nem önálló, nem valódi, önmaguktól létező, önmagukra tudatos entitások*, ha azok lennének, nem lennének kitéve az állandó változásnak, viszonylagosságnak, és az elkerülhetetlen pusztulásnak. **„A VALÓ(di) nem hal meg, a valótlan sosem létezett”.**

Kérdező: A figyelem magunk az Örökkévaló LÉT?

MaGuru: Mi haszna az újabb fogalmaknak, az újabb megnevezéseknek? Tartsd szabadon a figyelmet, s akkor a figyelem is szabadon fog tartani téged.

Kérdező: Ez a megszabadulás lényege?

MaGuru: Valójában **„senki sincs rabságban, senki sem keres, senki sem végez gyakorlást, senki sem alszik akinek fel kellene ébrednie, és senki sincs aki megszabadulhatna”.** A LÉT, ÉN-VALÓnk az EGYetlen valóság, MAGunk a Senki Sem, aki mindenné és mindenkévé, Mind-ÉNNé és Mind-ÉN-KIVÉ válik a tudatban és az elmében. Ezt MAGodként kell felfedezned, MAGadban a figyelemben.

Kérdező: Ettől biztosan elmúlnak a fájdalmaim?

MaGuru: Ha például a hátfájásodra gondolsz, bizonyosan nem. Amikor tested valamilyen kezelésre, gyógyszerre szorul akkor sorsa szerint meg kell kapnia azt, vagy ha az elméd elcsendesülésre, akkor pedig hasonlóképpen használhatsz rá valamilyen módszert. Ám ez csak az illuzórikus egó-énünk kezelése a májá világában. Előbb utóbb a fizikai halálban mindenki megszabadul a testtől, és az emberi pszichéjétől, amit addig önmagának képzelt. De neked *az ezekkel való azonosulás okozza a problémát*, és nem ezek pusztán léte. Ne ragaszkodj, ne kötődj tovább semmilyen képzethez sem, s a szavakon túli VALÓság önMAGát fogja feltárni önMAGadként, tebenned. Ez a legegyszerűbb és leghatékonyabb gyógySZER, aminek beviteléhez mindennél nagyobb bátorság szükséges.

Kérdező: Kérlek add áldásod, hogy mindez sikerülhessen!

MaGuru: Nem adhatok olyasmit, amivel már eleve, „időtlen idők óta” rendelkezel. Menj, ne vesztegesd az időt, hiszen Te MAGod az áldott LÉT teljessége vagy, merülj hát el önMAGadban, önMAGadként ebben!

12. „Te AZ vagy.”

Kérdező: Sokan hiszik azt, hogy az *egyéni lélek*nek fejlődni kell, egyre tudatosabbá válni Istenben, és egy hosszú fejlődési folyamat eredményeként, végül visszatérni Istenbe, egyesülve Ővele. Ennek a spirituális evolúciónak mindenki alá van vetve, így a fejlődés a legfontosabb dolog, amiért itt vagyunk egy emberi testben. Én azonban kételkedem ebben, bár tiszteletben tartom azokat akik ebben hisznek, de én ezt a fejlődés elméletet egy mézes madzagnak tartom, mert ezek szerint a fejlődés lehetősége is végtelen, és ha az, akkor ugyan már mikor jön el az a pillanat, amikor egy egyéni lélek kiszabadulhat ebből a kényszerből, amit maga a fejlődés képzete jelent? Én a teljes szabadságra vágyom, a tökéletes béke elnyerésére, és valamiért nem vonz ez a lehetőség, ez a hit, ez a meggyőződés, amit ma oly sokan magukévá tettek. Mit gondolsz minderről?

MaGuru: Azok, akik hisznek az egyéni lélekben, általában az általad vázolt fejlődés lehetőségét is valóságosnak látják. Kétségtelen, hogy minden létező létezésében van egy látszólagos kibontakozási folyamata magának az egyednek, és ez tűnhet fejlődésnek, pedig „csak” az eleve létező potencialitások kibontakozása mindez. Természetesen én nem szándéksom vitatni senki hitét sem, de rá szeretnék világítani arra, hogy a fejlődés lehetősége, képzete, vagy konkrét tudati tapasztalása végső soron még mindig az elme világának a része, ami nem egy abszolút valami. Leginkább viszonylagos, és ezt a viszonylagos nézetet abszolutizálják bizonyos spirituális utak, elképzelések. Ez azonban még mindig a *tudatlanság* világának a része.

Amikor felismered, hogy az egyéni lélek (dzsívá) azonos az Átmannel, azaz a Világlélekkel, még egyszerűbben az EGYetemes LÉLEKkel, (Isten) akkor világossá válik, hogy a Lélek MAGa, MAGunk a tökéletesség, a teljesség, így **a Teljességnek hogyan lehetne bárhová, bármivé is fejlődni ha már önMAGában és önMAGától teljes?** A Teljesség hogyan válhatna „még teljesebbé” bármiféle fejlődéssel? Ezek relatív, evolucionista nézetek, melyek a legjobb esetben is pusztán a kettősség világában értelmezhetőek, viszonylagos dolgokra, történésekre, azonban az Abszolútumra, a LÉLEKre nem érvényesek. Ebből következik, hogy az ami bárhová is fejlődhet, bármivé evolválódhat, az nem teljes, és amit fejlődésnek és/vagy evolúciónak nevezhetünk, az a kettősség világában létező fogalom, lehetőség (*potencialitás*), mely fogalmak érvénytelenek és alkalmazhatatlanok az Abszolútumra.

Kérdező: Tehát azt állítod, hogy az egyéni lélek az pusztán illúzió, és a kettősség világának, a májának a része?

MaGuru: Tovább megyek, az amit az emberek egyéni léleknek hisznek, az valójában az emberi psziché, az ego-én, a tapasztalás, a gondolkodás, az emlékezés terméke, amelyet az EGY és EGYetlen EGYetemes LÉLEK, másként az Abszolútum „ölt magára”, elevenít meg. **Az egyéni lélek az elkülönültség, a kettősség illúziójában tűnik csak valóságosnak, de igazából nem létezik, mert örökké EGY az EGYetemes LÉLEKkel, az Átmannel, és attól soha sincs elkülönülve.** Az elme-én az, ami az elkülönültség látszatát adja, és ez nem más mint az emberi psziché, ami nem azonos a Lélekkel. Ezért az sem érvényes, amikor azt hiszem, hogy „én egy test vagyok, akinek van lelke”, amint az sem, hogy „én az egyéni lélek vagyok, akinek egyesülnie kell az Átmannel (a VilágLÉLEKkel, az EGYetemes Lélekkel, az Abszolútummal, a Teljességgel, nevezzük bárhogy is az ÉN-VALÓNkat, mert ezek csak szavak, fogalmak, megnevezések, melyek konvencionálisak).

A valóság az, hogy TE VAGY AZ ÁTMAN, A LÉLEK, aki képes számtalan emberi forma megnyilvánítására, „magára öltésére”, megelevenítésére és a Lélek a Lélektől soha sincs elkülönülve. **A LÉLEK AZ EGY és OSZTHATATLAN VALÓ, AZ VAGY TE,** és én is mint megnyilvánult személy pusztán LÉLEKként vagyok VALÓ. Azonban az elkülönültség, az

individualitás, az egyéniség, így az egyéni lélek is pusztán az elkülönültség világában megtapasztalható tapasztalás, és nem egy valódi entitás. *Csak a Brahman VAN, és LÉLEKként TE AZ VAGY. Csak a Teljesség VAN, és ÉN AZ VAGYOK. »Tat tvam aszi.«*

Kérdező: Ezek szerint én a kibontakozást, egy sors kirajzolódását, egy személy fejlődését képzeltem valamiféle evolúciónak, amit továbbvittem az egyéni lélekre is, ám te azt állítod, hogy egyéni lélek nincs is, csak mint az elme-valóságban lévő tapasztalás, elképzelés, ami ráadásul nem más, mint az emberi psziché?

MaGuru: Igen, a lényeg nagyon EGYszerű. Semmiféle vélt vagy valóságos fejlődéssel, evolúcióval nem kerülhetsz közelebb önMAGunk örökkéVALÓ, időtlen Teljességéhez, mivel már most, és mindörökké AZ VAGY. Csak azt teheted, hogy önMAGadba fordított figyelemmel felismered igaz, természetesen – így elmén túli – „természeted”. Akkor ez a fátyol, amit a fejlődés végeláthatatlan képzete és kényszere (vagy akár örömteli lehetősége) jelent számodra az elmédben, az szertefoszlik, akár a délibáb, amikor közletről vizsgáljuk azt meg.

Erre a felismerésre azonban MAGodban, MAGod által kell eljuss, így az én szavaim nem hiheted vakon el, nem csinálhatsz magadnak újabb dogmákat belőlük. A keGYelem, ami ÉN-VALÓD MAGod vagy, a Belső Mester által tudja, miként vezessen el téged a sorsod által mindehhez. De szilárdan hinned kell, hogy mindez lehetséges. Ne egy újabb elvben vagy dogmában higgy, ha még hitre van szükséged, hanem abban az abszolút Középpontban, az ÉN-VALÓban, ami által minden lehetséges, anélkül, hogy ember-magodnak kellene megteremtened mindezt. Csak add át magad ennek az erőnek, ennek az értelemnek, ennek a bölcsességnek, és AZ majd elvezet VALÓ, EGYetlen MAGod, önMAGadként való felismeréséhez.

Kérdező: De akkor egyáltalán mit szolgál a fejlődés, vagy a kibontakozás lehetősége egy emberi személyiség életében? Akkor csak üljek mint egy kőszobor, és várjam, hogy ön*magam* önMAGamként valamikor majd felismerem? Ez azt jelenti, hogy sok millió ember, aki rendszeresen gyakorol valamilyen úton, annak az erőfeszítései hiábavalóak? Ez azért nagyon nehezen elfogadható, amit mondasz nekem.

MaGuru: Nem kell semmit sem elfogadnod, mindenhez a MAGodban feltárulkozó felismerések fognak eljuttatni téged. Amikor felismered, hogy „*nem én vagyok a cselekvő*”, hanem mindenekben csak az EGYetlenEGY, akkor meglátod, hogy minden ami akár hasznosnak, akár hiábavalóságnak tűnik most az élet(ed)ben, az valójában eleve el van rendezve, és a létezésben minden sorsszerűen determinált MAGunkban, a létezés következményeképpen. Tehát minden cselekvés, aminek meg kell történnie végbemegy, és semmilyen cselekedet sem mehet végbe, csak az, ami eleve elrendeltetett. Ez azonban nem fatalizmus, hanem maga az isteni REND, amit persze egóként lehet vitatni, elfogadni, vagy akár elutasítani.

Teljesen mindegy azonban hogy mit hiszek, azt hogy én vagyok-e a sorsom kovácsa vagy sem, avagy kölcsönösen egy tőlem különálló Istennel, mert a végeredmény ugyanaz lesz. (Tudom ez vitatható, de az értelemmel belátható.) Pusztán utólag tűnhet úgy bármi is az elménkben, hogy lehetett volna másképpen is, hogy hibáztál, vagy tévedtél, vétkeztél valamilyen ügyben, azonban a helyzet az, hogy minden léthelyzet eleve a sors(od) mátrixába van beleágyazva. Ha elfogadod ezt a »*legyen meg a te akaratod*« szellemében, akkor a szabad akaratod átadtad Istennek, ha nem, elutasítod, vagy tagadod ezt, akkor azt hiheted, hogy részben vagy akár egészben a te erőfeszítéseid következtében történik minden az életedben. Ezért egy dolog a VALÓ felismerése, és egy másik dolog, hogy mit hiszünk felőle. Azonban a békéhez, önMAGunk önMAGunkként való

felismeréséhez nem juthatunk addig közel, amíg tévhiteink határoznak meg minket, a valóság természetével kapcsolatban.

Kérdező: Hogyan határoznád meg a *valóság természetét*? Ahány ember annyiféleképpen látja a világot és a valóságot, létezhet-e egyáltalán valamiféle abszolút kinyilatkoztatás ebben a tekintetben?

MaGuru: A kettősségek, az elme világában semmiféle abszolút kinyilatkoztatás nem érvényes, a valóság természetét illetően, ami kizárólagosságra törekszik. Mondhatod, hogy az általam szóltakra is érvényesek ezek, és az is csak egy személyes kinyilatkoztatás, hogy a dolgok előre el vannak rendezve, avagy létezik a sorsszerűség mátrixa, ami nem befolyásolható emberileg. Teljes mértékben igaz, hogy emberi fogalmakkal nem ragadható meg az, ami az Abszolútumra, ÉN-VALÓnkra vonatkozik, ám utalni mégis lehet rá a relatív világ fogalmaival. Semmit sem kell nekem elhinned, az eredendő igazsághoz nem lehet pusztán értelemmel eljutni, azt MAGunkban, MAGunkként, LÉLEKként kell „látnunk a lelki szemeinkkel”.

Magyarán *tiszta látásá* kel válnunk, és nem valami konkrét dolgok tudójává és látójává. Ez a kondicionálatlan látás pedig túl van az elme ítéletein, kategóriáin, értékrendjein, és minden viszonylagosságon. Látni annyi mint LÉTként lenni. Ítélet mentesen, szabadon, szeretettel telve minden létező irányában, ám ez teljes pártatlanságot jelent, nem újabb preferenciákat. Láss és ne ítélezz. Ebből következik, hogy a valóságnak nincs valamiféle abszolút, kizárólagos, az elme által megragadható olvasata, természete. A LÉT a természet világában is kifejeződik, MAGában hordozza azt, mégis pártatlan minden önMAGában, önnMAGából megnyilvánított és önMAGában hordozott létezővel.

Ez az, ami a kapcsolatokba, kötődésekbe, ragaszkodásokba, preferenciákba, értékítéletekbe bonyolódott elménk számára értelmetlen és elképzelhetetlen. Pedig az óceán vize soha nem lesz indulatos, vagy melankolikus amikor vad hullámok fejeződnek ki a felszínén, vagy andalítóan ringat minket egy kis lélekvesztőben. A víz, az Abszolút Lényeg bármit kifejezhet, bárminek teret adhat, mégsem azonos azzal, pusztán a létezés alapját biztosítja minden tapasztalásnak, minden létezőnek. A víz teljesen pártatlan, érzelem mentes akkor is, mikor életet ad, akkor is, amikor életet vesz el. ÉN-VALÓnk túl van az elménk világán, minden általa és benne lehetséges, ám semmiért sem vonható felelősségre, a kettősség világának fogalmaival megítélve bármilyen cselekedetért is, ami a jelenlétében és a jelenléte által megy és/vagy mehet végbe.

Kérdező: Ez az ami emberileg nehezen követhető. Mi emberek mindent megszemélyesítünk, avagy ellenkezőleg, személytelen valóságként fogjuk azt fel. Bármit is higgyünk, bármilyen módon is reagáljunk, az elménkben futó folyamatok, az ítélezés, a vonzás, a taszítás, az elfogadás és az idegenkedés ösztönei kormányoznak minket, az ettől még markánsabb ösztöneinket most nem is említve. Az istenhívó az általa kedvező dolgokat Istennek tulajdonítja, a kedvezőtleneket a Sátán tevékenységének, jó esetben elismeri, hogy a Sátán is végül is Isten céljainak az érdekében tevékenykedik a mi nemesedésünk ügyében, próbákat, megpróbáltatásokat hozva létre.

Egy agnosztikus azonban nem lát csak emberi tetteket, és emberi felelősséget, egy ateista-materialista pedig mindent a természet erőiből, az anyagból vezet le, hite teljesen az általa objektívnak nevezett világban és valóságban fejeződik ki. Az elmém számára az ÉN-VALÓ olyan, amilyennek elképzelem, bár már tudom, mindez nem érvényes, mert az ÉN-VALÓ – képletesen szólva – mindenek Láthatatlan Látója, az az erő és értelem, ami a tudaton belül az elme világaként jut kifejeződésre. De az általad elmondottakat végiggondolva, tulajdonképpen egyre elfogadhatóbb az intuícióm által, hogy mindezen dolgok mögött egy teljesen pártatlan, teljesen semleges „valami”,

(nevezzük LÉTnek, vagy ÉN-VALÓnak, Abszolútumnak) húzódik meg, ami bár a kettősségek világában – vallásos elképzeléssel – egy konkrét, ezerarcú, Cselekvő Istenségként nyilvánul meg, lényegét tekintve azonban teljesen felette áll mindennemű kötődésnek, elköteleződésnek.

Ha megfigyeljük a természet világát, mondhatjuk ugyan azt, hogy egy cunami felelős életek kioltásáért, házak, vagyonok pusztulásáért. De találhatunk-e abszolút okot, hogy miért jött az létre? Még ha ezernyi okos, tudományos magyarázatot is hozunk, egy természeti katasztrófa létrejötte olyan összetett folyamat, amit nem lehet egyetlen időpillanatra, okra leegyszerűsíteni. Így akár a természet működéséből is megérthetjük, hogy a valóság nem az, aminek képzeljük, hanem felette áll annak. Értem ez alatt azt, hogy *a dolgoknak nincs egy abszolút oka, bár paradox módon minden minden által determinálva van. Az abszolút Ok végső soron túl van minden okozaton, és önMAGában foglalt.*

Mondhatjuk, hogy maga a LÉT az oka mindennek, ám a LÉTnek önmagában nincs semmilyen oka semmire sem, pusztán végtelen lehetőségeket jelent, bármi megnyilvánulására, létrejöttére. Ha ehhez a teljesen pártatlan LÉT-megnyilvánuláshoz személyes érzelmeket, elképzeléseket kötök, akkor természetesen szükségem van egy személyes Istenre, vagy istenekre ahhoz, hogy a történeteket megmagyarázhassam, okok láncolatát hozva létre és végül felmerül az igény, hogy valakit minden okok abszolút forrásává tegyek, s ez lehet Isten, de lehet a természet is, gondoljunk csak azon embertársainkra, akik számára Isten, még fogalmi szinten sem opció semmiféle valóság magyarázatára sem.

MaGuru: Úgy látom, nem kérdéseid vannak immár, hanem felismeréseid. Az okokon túli „Végső OK”, végül teljes oktalanságként tárja fel önMAGát önMAGunkban, a LÉT abszolút pártatlan, békés, minden befolyástól, befolyásoltságtól, érzelemtől, érdektől mentes Forrásaként. Ez az, amit nem lehet megérteni, az örökösen okokat kutató emberi elménkkal. Amikor az elménk megadja magát saját Forrásának, azaz elmerül a Tiszta Tudatban, a makulátlan LÉTben, akkor MAGunkban a LÉT érzésében tisztán felragyog mindez, amiről szoltam. **A LÉT örök és elpusztíthatatlan, akár a LÉLEK.** Ez akkor tárulkozik fel, amikor elengedsz mindennemű azonosulást a testtel és az elmével, minden személyességgel és személytelenséggel, és nem próbálsz semmit sem elképzelni, valamilyennek látni, csak átadod magad a semmihez sem kötődő LÉTnek, minden létező elpusztíthatatlan lényegének.

A Lét, a Tudat és az üdvös Boldogság így önMAGától, önMAGában és önMAGadként ragyog, nem valami és valaki által, hanem mint szavakkal, gondolatokkal, képzelettel megragadhatatlan, ám azok Forrását jelentő IÉNY-EG. A VAN a VAGYokban és a VAGYok a VANban oldódik fel. **Mint csepp az Óceánban elveszíted minden elkülönültséged, hogy önön „óceánságod újra felismerhesd”.** Itt azonban nincs jelen személyes felismerő, amint személytelen felismerés sem, pusztán önMAGadként, jel-ÉN-LÉTként, tiszta, kondicionálatlan ragyogásként EGYetlen VALÓ MAGunk: az önMAGával azonos **figyelem.** Ez az abszolút béke, az abszolút boldogság, mely nem az elme, nem a tapasztalás, nem az emberi erőfeszítések terméke, hanem önMAGunkban VAN, és te EZ VAGY most és mindörökre. Aki VALÓban vagy, azt sohasem veszítheted el!

**„Mihelyt elméd túlhaladt a káprázatok ámításán,
bölcс közönnyel méred már majd a számtalan ellentmondást,
amivel a sok elmélet a tett útját magyarázza.”** Gítá, II. 52

13. Mind-EGY

Kérdező: Számos ezoterikus elképzelést, magyarázatot hallottam az évek során a hamis-egőről, de megmondom őszintén, ahány, annyiféleképpen próbálta meg elmagyarázni a lényegét. Teljesen összezavarodtam. Vannak akik azt mondják, hogy létezik az úgynevezett „felettes Én” (Önvaló) és az emberi egó-én ennek a lekorlátozódása, aztán vannak akik azt mondják, hogy az emberi egónak kell odáig fejlődnie, hogy „megistenüljön”, míg mások azt mondják, hogy az emberi egó egy illúzió, amit meg kell haladnunk, el kell pusztítanunk. Számtalan magyarázat, elképzelés van forgalomban ezoterikus és „spirituális” berkekben, és nem tudok kiigazodni ezeken. Elmagyaráznád nekem, hogy egyáltalán mi is az emberi egó, és mi is az az úgynevezett hamis én, és miért is hamis az? Ha ez az emberi egó én hamis, pusztán illuzórikus, akkor mégis hogyan létezhet, és mi is a szerepe ennek, mit lehet kezdeni vele, hogyan lehetne felszámolni ezt az illuzórikus állapotot? Kicsit sok kérdés belátom, de ellenállhatatlan késztetést éreztem magamban, hogy eljőjnek hozzád, és megosszam eme kérdéseim veled.

MaGuru: *A hamis én az a képzettömeg, aminek önMAGadat képzeled.* Egyből felmerül tehát a kérdés, „*ki vagyok én, aki a képzeletem, a tapasztalásaim, az emlékeim, az élményeim által született, képlékeny illúziótömeget szilárd valóságnak képzelem, s azonosulok vele személy, egyéniség, emberi egóképpen?*” Sokszor mondogatjuk azt, hogy én, hogy önmagam, hogy magam, de csak igen kevesek hajlandók megvizsgálni ezt az „én”-t, ezt az „önmagam”-at, ezt a MAGot, amely által, amely köré az elme által, a tudatban létrejön az emlékezés segítségével az emberi egó-én, az úgynevezett személyiség, az én-azonosság, másként szólva az identitás. Egy analógiát használva a magnak megkülönböztethetjük a héját, ez az emberi egó-én, az identitás, és megkülönböztethetjük a belsőt, magát a MAGot, amely a héjat viseli, és mindent magában foglal, amiből a növény kisarjadhat.

Természetesen itt most nem vitatjuk azt, hogy a héj szükséges-e vagy sem, hogy valós-e vagy sem, ebben az analógiában csak azt vizsgáljuk, hogy a héj elkülöníthető, megkülönböztethető a magtól, annak belső, a héj által eltakart tartalmától, attól a középponttól, amely a valódi potencialítások, információk, a MAGban MAGában foglalt lehetőségek, tartalmak hordozója. Ahhoz, hogy mindez csírába szökkenhessen, a héjnak el kell halnia, így a mag belső valósága kibontakozhat, növénné fejlődhet. Természetesen látszólag a mag belseje is elhal, de ez nem igaz, egyszerűen csak átalakul növénné, amely ugyanúgy magában hordozza a magot, és így az élet láncolata tovább folytatódik. Így rátekinthetünk úgy is a létezésre, hogy az élet maga, mindig egy központi MAGból ered, abban és abból bontakozik ki, fejlődik valamivé, majd ugyancsak maggá válik, hogy tovább ismétlődjön mindez. Mondhatjuk azt, hogy az újabb magok már másak, különböznek elődjeiktől, és ez igaz is bizonyos értelemben, azonban a valódi MAGság mindig ugyanaz, és változatlan minden esetben.

Egy mag úgynevezett **IÉNyEGi MAGsága** ugyanis nincs befolyásolva attól, hogy mivé fejlődik, mivé válik egy adott környezetben, bizonyos hatásoknak kitéve. **A MAGság azt jelenti, hogy van EGY köz-ŐS, minden élet és létezés alapját jelentő szubsztrátuma minden életnek, minden létezőnek, ami eleve önMAGában van foglalva, ami nem konkrét, hanem EGYetemes, de ami végtelen módon képes konkrétá válni egy adott létezőben, miközben ez a belső lényeg, ez a belső középpont örökké változatlan marad.** Így megérthetjük, hogy mi is az emberi egó, az úgynevezett emberi én, a személy, a személyesség, az individuum viszonya ahhoz az örökké változatlan MAGhoz, ami megnyilvánulásaiban végtelen változatosságra képes személyességgént (individualitásként), azonban belső IÉNy-EGét tekintve örökké változatlan marad, mert önMAGaként, önMAGa által Teljes, önMAGában hordozva minden lehetőségét annak, ami benne VAN és belőle MAG-nyilvánulhat mint személyesség, egyéniség, egyediség, jelleg, jellem.

Kérdő: Amikor kimondom ezt a szót, hogy *magam, önmagam*, akkor általában erre a külső héjra gondolunk, ezzel azonosulunk ezek szerint? Mert az általad mondottak alapján ez az, ami örökké változó, ami jön és megy, de ami mögött mindig ott található a változatlan lényeg, az a belső MAG, ami által mindez létezhet.

MaGuru: A nyelv, a logika magában hordozza mindezt, de általában nem vizsgáljuk meg és elsiklunk felette. Azonban végső soron a logika, a nyelv pusztán csak rámutathat minderre, mivel a kettősségek, *a viszonylagosságok világában semmi sem EGYÉrtelmű, hanem minden értelmezés kérdése*. Helyesebb lenne tehát inkább úgy fogalmaznunk, hogy a nyelvben **is** benne rejlik a VALÓ MAGunkra, azaz a Teljességre, az Abszolútumra történő rámutatás KÉPessége, de ez csak akkor válik nyilvánvalóvá, ha az emberi tudatosságunk megnyílik ennek a meglátására, befogadására és értésére. A lényeg pedig sohasem pusztán intellektuális, elmebéli értéként VAN jelen, hanem a MAGunkként VALÓ LÉT tiszta, ragyogó, kondicionálatlan érzésében.

Kérdő: Mindezek tükrében kezdem látni, hogy mi az emberi egó, de még mindig nem értem, *miért lenne hamis ez az „én”, ha egyszer konkrét, létező, megtapasztalható valóságként tudom átélni*, ráadásul semmi más által sem tudok tapasztalni, mintsem emberségem, emberi személyem segítségével. Miben áll eme én hamissága, avagy illuzórikus volta?

MaGuru: Sokan félreértelmezzük a szavak jelentését, ami természetes. Ha valami hamis, vagy illuzórikus, az nem jelenti azt, hogy tudatilag nem tapasztalható. Ha felteszel a szemedre egy kék napszemüveget, kék árnyalatban láthatsz mindent, tehát a tapasztalásod valóságosnak tűnik a számodra, dacára annak, hogy akár magad is tisztában lehetsz azzal, hogy attól még nem mázolták be a világot kék festékkel. Az emberi egót kell alaposan megvizsgálnunk legelőször is ahhoz, hogy megláthassuk mi is az, amivel VALÓ MAGunkként, azaz FIGYELEMként azonosulunk, egyé válunk, akárcsak egy film szemlélése közben, az abban található helyzetekkel, szereplőkkel, eseményekkel, történéssel.

Meg tudod-e ragadni az egót, mint egy önmagától létező, változatlan és állandó entitást? Az vagy-e ma mint ami voltál öt, tíz, vagy harminc évvel ezelőtt? Ha sikerül meglátnod, hogy az egó-éned mennyire KÉPlékeny, mennyire emlék, emlékezés, érzelmek, gondolat és gondolkodás, képzelet és képzelgés által létező, folyamatosan változó, alakuló „valami”, akkor felmerülhet benned az a kérdés, hogy mégis mi/ki az a valami/valaki – ami a változáson kívül – állandóságot, szilárd alapot biztosít ennek az örökké változásban, mozgásban, alakulásban lévő „valaminek”, amit emberi egónak, személynek, személyiségnek, egyénnek, egyéniségnek „hamis ének” stb. neveznek?

Kérdő: Tény és való, hogy *az emberi egóm leginkább a gyurmára hasonlít*. Állandóan alakulásnak van kitéve a létezésem folyamán, a vágyaim, a céljaim is folyamatos változásban vannak, a gondolkodásomról és a világlátásomról nem is beszélve. Sok dolog hidegen hagy, ami régen muníciót szolgáltatott a számomra dolgok megszerzésére, elérésére, legyenek ezek anyagi vagy szellemi jellegűek, élmények, tapasztalások stb. El sem tudom képzelni, ha élek még tíz-húsz évet, mivé válhatok még ilyen tekintetben, mint személyiség. Bár érzek valami állandóságot az egészben, amitől mégsem különbözöm attól a *gyermektől*, amiként megszülettem, de ezt az állandó „*valamit*” nem tudom megragadni, nem tudnám körülírni, megfogalmazni ennek mibenlété. Talán ez az a MAG, amiből minden kibomlik amit tapasztalok, ez az a középpont, ami az egó-én megelevenítője és állandó, változatlan szemlélője?

MaGuru: A választ MAGodban, MAGodként és önMAGod által kell felfedezned. A koncentrált, (össz-PONT-osított) befelé fordított figyelem, az önvizsgálat fényt deríthet mindezekre. Ha azt mondom neked, hogy ez a MAG – ami magára ölt minden egó-szerűséget, minden egyediséget,

egyéniséget – MAGod, MAGunk a figyelem, az a figyelem, ami MAGunk az ÉN-VALÓ, az Abszolútum, akkor csak újabb szavakkal, fogalmakkal, képekkel terheltem az elmédet, amit úgyis a magad képére és hasonlatosságára fogsz majd formálni. Azonban ha nem ragaszkodsz semmihez sem, csak megpróbálsz tiszta figyelemként jelen lenni a létezésben, mindez a szavakon túli VALÓ önMAGadként fog feltárulkozni, a figyelem által a figyelemben. Ha abbahagyod a képzelgést önMAGadról és csak figyelsz, minden helyzetben megpróbálsz csak figyelemként jelen lenni – még akkor is, ha az elméd ítélkezik, viszonyít, különféle cselekvésekre ösztönöz téged – akkor érteni és érezni is fogod, miről beszélek. Akkor megérted a hamisság, az illúzió mibenlétét, akkor érteni és érezni fogod a kozmikus varázslat esszenciáját, aminek eddig a bűvöletében élted az életed.

Kérdező: Hogyan érhetem el a megszabadulást, az egó-énem vizsgálata által, és ha felismerem mindazt, amiről szóltál nekem?

MaGuru: Úgy, hogy egyszerűen csak megmaradsz figyelemként a létezésben.

Kérdező: De hogyan lehetséges mindez? Az elmém folyton megoldandó problémákkal ostromol, állandóan helyzetekben találok magam, ahol döntéseket kell hozzak, és ahol nincs lehetőségem arra, hogy mindezt csak „kívülről figyeljem”. Jól hangzik mindez amit mondasz, de a számomra úgy tűnik, teljességgel kivitelezhetetlen.

MaGuru: Az igazság az, hogy te MOST és eleddig is, mindig a figyelem VAGY, voltál és leszel, csak eme figyelem annyira összefonódott azzal a testtel és elmével, ami által önMAGad egy személynek képzeled, hogy úgy hiszed, létre kellene hoznod egy valamiféle mindettől elkülönült újabb entitást, nézőpontot, amit te figyelemnek hiszel. *Ez olyan, mintha vízként elhinnéd magadról, hogy te kizárólagosan csak a víz által létező forma vagy, hullám, fodrozódás, áradás, szökőár, eső, harmat, köd stb. néven, és ahhoz hogy újra víz legyél, fel kellene hagynod eme formák megjelenítésével. A víz akkor is víz, amikor eme formák általa és benne megjelennek, amikor szilárd, illékony vagy folyékony minőségként jelenik meg. A figyelem, akkor is figyelem, amikor életre kelti az elme valóságát, amikor azonosul azokkal.*

Tudatos-e válni arra, hogy te a víz vagy, akkor is, amikor hullámok gerjednek benned? Tudatos-e válni arra, hogy te az örökkévaló figyelem vagy akkor is, amikor a világba bonyolódasz, amikor a formák és a nevek világát eleveníted meg, azonosulva mindazzal, ami eme erő által létrejöhethet? A figyelem olyan, mint a fehér fény ami áthalad a filmen, hogy a kockákat megelevenítse. A fénynek nem kell semmit sem tennie ehhez, elég pusztán léteznie, amiként a világ, a te egó-éned, eme figyelem által kel benned életre, hasonlóan a fenti analógiában a fÉNyhez.

Kérdező: A víz tudatos-e magára, önön „vízségére” amikor hullámok gerjednek benne? A fény tudatos-e önön „fényiségére” amikor világokat, formákat, színeket, történéseket, tárgyakat elevenít meg?

MaGuru: A víz, akár a fény – mint analógia – MAGod az a tiszta tudat, az az Abszolút Középpont, amely minden tudatosság alapja, éltetője. Te ez az Abszolút Tudatosság VAGY, ami figyelemként VAN jelen, a létezésben. Ezt létezőként öntudattalanul is tapasztalod, ez a tapasztalás akkor is végbe megy, ha nem vagy tudatos arra, hogy MAGodként, (EGYetlenEGY VALÓként, ÉN-VALÓként) örökké Azonos VAGY ezzel a figyelemmel. Merülj hát MAGodba, keresd meg ennek az egó-énnek a forrását a te tudatodban, s látni fogod, hogy ez az a megragadhatatlan „pont”, ami a figyelem által VAN, s ez a személy is ez által elevenedik meg, létezik, és tűnik valóságosnak, MAGodnak, MAGunknak, MAGodban a FIGYELEMnek, a FIGYELEMben.

Maradj csöndben, de ne próbáld leállítani az életed. Hagyd, hogy minden folyjon, történjen tovább a maga medrében. Bíz rá mindezt arra az Értelme, Bölcsességre, Erőre és Szeretetre, amely személyed forrásaként, az örökkéVALÓ figyelemben fejeződik ki, a létezésben. A LÉT a létezés forrása, a figyelem pedig MAGod a LÉLEK, aki mind a személyes, mind a személytelen létezés forrása is EGY-BENN. **Add át teljesen ember-magad VALÓ önMAGunknak, az Abszolútumnak, a Csendnek, a belső gÚRunak, Istennek, vagy nevezd ahogyan kívánod: a Megnevezhetlent***. A többi történni fog MAGunktól, amint az sorsunkként elrendeztetett. (*Ez a bhakti, a teljes önátadás útja.)

Kérdő: Mi van, ha én nem hiszek az eleve elrendezett sorsban? Mi van, ha úgy hiszem, én vagyok a magam sorsának a kovácsa, és cselekednem kell valamit mindenképp ahhoz, hogy a fentiekhez eljuthassak?

MaGuru: Mindegy, hogy mit hiszel vagy mit nem ebben a tekintetben. Ha mindennél erősebb vágyat érzel magadban az önátadásra, és teljes, szilárd, megingathatatlan bizalmat az önmegadásra, akkor ez a Bölcsesség, mely MAGunkban van rejtve, hited szerint fog vezetni téged mindaddig, míg az igazságot MAGodként, MAGodban, MAGod által el nem éred. Ekkor a hit világából át fogsz lépni a bizonyosság világába, az egó-én addig abszolutizált, ám valójában relatív világából az EGY-ÉN, az ÉN-VALÓ Abszolútumába, viszonylagos nézőpontok feletti VALÓjába, mely MAGodként VAGY, s soha sincs tőled elkülönülve. Ez maga, MAGunk a kEGYelem, ami emberi erőfeszítéssel nem érhető el, ám mégis minden emberi erőfeszítés, gondolat, cselekvés gyökere, alapja, ösztönzője, amely önMAGunkhoz visz bennünket közelebb. Amikor ember-magam és VALÓ-MAGunk újra EGY a figyelemben, akkor „megérkeztél oda” ami nem egy hely, és sohasem volt tőled elkülönülve. „**A Mennyek Országá ti bennetek VAN**”. Ennek a VANnak a forrása pedig MAGod VAGY.

Kérdő: Köszönöm a szavaidat, úgy érzem minden lényeges dologra igyekeztél rámutatni, ami foglalkoztatott engem. Akkor ezek szerint csak menjek, és éljem tovább az életem, befelé fordított figyelemmel, a mindennapi cselekvések, történések közben is? Lehetséges-e ez?

MaGuru: Minden lehetséges. Ezt gyakorolni kell, de a kitartó gyakorlás előbb-utóbb gyümölcsöt terem. Azonban ne kövesd el azt a hibát, hogy az így megérett gyümölcsöt magadénak hidd, vagy tudd. A titok az, hogy amikor ez megéri majd benned, add át azt valódi gazdájának, ÉN-VALÓknak, hogy senki sem maradjon, aki dicsekedhessen vele. Ebben a „*Senki SEM*”-ben, ebben a teljes kiüresedtségben lehetsz csak VALÓ MAGod, ebben a teljes és tökéletes önátadásban oldódhat csak fel az egó-én, az illúzió, az elkülönültség hamissága, hogy immár VALÓ MAGodként létezhess itt, a kettősségek világában is.

Kérdő: Végezzek-e akkor valamilyen gyakorlást?

MaGuru: Bármit használhatsz, ami a figyelem összpontosítását elősegítheti, de semmilyen gyakorlatba se ragadj bele. Semmilyen gyakorlás sem válhat öncélúvá, különben csak az egó-ened fogja erősíteni mindez, és nem a figyelmed lesz összeszedettebb. Csak az erős, összeszedett figyelem képes elmerülni saját Forrásában, a LÉTben. Érezni fogod, mire indít a Lélek, milyen gyakorlás való neked ebben a tekintetben. Igyekezz minél EGY-SZERűbb maradni, ne bonyolítsd el a lényegét. A *Belső gÚRu* mindig ösztönözni fog téged, utat fog mutatni számodra a cselekedeteidben. Ha rá koncentrálsz, máris megtetted a leglényegesebbet.

Kérdő: De hogyan figyeljek a Belső Mesterre? Miként fedezhetem fel önmagamban a jelenlétét?

MaGuru: Nem te választod a Mestert, a Mester választott ki téged, már akkor, mielőtt testet öltöttél volna a létezésben. Ha sziklaszilárdan hiszel abban, hogy emberi egód létezésének gyökerében ez az EGYetlenEGY Mester mindig jelen volt, van és lesz, és öltösz bármilyen formát is, de csakis önMAGunkat nyilvánítja meg, akkor ez a hit, a tapasztalásban bizonyosságra vezet majd téged.

Kérdező: A hit elengedhetetlen? Nem-e egy újabb elmeprogramozás ez?

MaGuru: Igen, hinned kell abban amit elmondtam, de nem vakhittel. Nyugodtan kételkedhetsz mindenben, sőt, alaposan vizsgálj meg mindent, mielőtt bármit is elfogadsz belőle. A VALÓ ott van MAGodban, és minden ajtót megnyit majd számodra a megfelelő időben.

Kérdező: Hogyan tisztíthatnám meg magamat, az érzéseimet, az elmémet, hogy ne azok befolyásoljanak mindeközben? Azt érzem, hogy méltatlan vagyok a kEGYelemre, hogy valaminek történnie kell, ami megtisztíthat engem.

MaGuru: *Az elkülönültség maga ez a tisztátalanság, ami a Belső gÚRu, Isten kEGYeleme által fog eltöröltetni benned. Nem te vagy a cselekvő, és AZ AKI személyed valósággá álmodta AZ tudja, mit és hogyan kell végbevinnie ennek az érdekében. Ezért csak maradj meg önMAGadra, a figyelemre irányuló figyelemlént, és hagyd, hogy a dolgok MAGunktól történjenek. Isten, a létezésed minden pillanatában tudja, mire van szükséged, mi kell megtörténjen veled, hogy önMAGad újra, önMAGadként felismerhesd. EGYetlen hatalom, értelem, bölcsesség, szeretet VAN csak a létezésben, és ez a LÉT MAGunk, aki Istent is arra „használja”, hogy újra és újra, minden létezőben önMAGára ébredhessen.*

Az ember Istent szolgálja, hogy Isten kEGYelméből üdvözülhessen, azonban az üdvösség nem az emberi cselekvés érdeme, minden dicsőség Istent illeti. De Isten az ÉN-VALÓt „szolgálja”, hogy minden létező a létezésben eljuthasson a megszabadulásra. Ám mindezt nem szabad szó szerint értelmezned, hagynod kell, hogy ezen szavak értelméhez a Belső gÚRu elvezethessen. Akkor nem elmélet, nem szó, nem gondolatként hanem önMAGadként fog feltárulkozni számodra mindezek belső LÉNyEGe.

Kérdező: A külső Mester, a belső gÚRu, Isten és az ÉN-VALÓ mind EGY?

MaGuru: AZ VAGY TE, és ezt MAGodban és MAGodként kell újra felfedezned.

14. Tenni vagy nem tenni? - Ez itt a kérdés.

Kérdező: Ha a valóság – annak igaz természete szerint – tudati, elmében létező (képzelet) akkor mi a szerepe a cselekedeteknek? Ha semmi nem halad semmi felé, minden pusztán önmagában meghatározott, önmagából kibomló megvalósulás, és nincs valódi, evolatív fejlődése semminek sem, akkor mi értelme bármit is megcselekedni, amire ösztönzést, indítást érzek?

MaGuru: Hol található a változás, a fejlődés, vagy a haladás KÉPzete? Hol található az „én vagyok a cselekvő, vagy az én vagyok a nem-cselekvő” KÉPzete?

Kérdő: A világban minduntalan szembesülök ezekkel a fogalmakkal, és úgy tapasztalom, teljesen meghatározóak ezek. Minden gondolat, inspiráció a változás, a fejlődés, a világ jobbá és szebbé tétele körül forog, ugyanakkor te nem egy alkalommal nyíltan kijelentetted, hogy valódi értelemben nincs evolúció, ez pusztán csak egy lehetséges nézet, nincs valahonnan valahová tartó fejlődés, ez pusztán illuzórikus látvány, hanem csak kibontakozás van, a dolgok eleve meghatározott rend szerinti kibontakozás nevezzük fejlődésnek, és lényegében a változás csak az állandó ebben a *májá-szerű létezésben*. Mindezt alapos vizsgálat után el tudom fogadni, mert az emberi létezés tanulmányozva arra jutottam, hogy minden korban ugyanazzal a problémával szembesült minden ember: születés, létezés, elmúlás. Magának az életnek a problémáját szeretnénk korról-korra „megoldani”, és ennek érdekében teszünk ezt vagy azt, illetve maradunk közömbösek, passzívak cselekvéseinket illetően.

A mai kor tudatossága szinte teljességgel bezárult az evolúció, a fejlődés, a haladás megváltást ígérő képzetébe, ezt is elfogadtam már annak ami. Ezért a cselekvés a mai korban túlértékelődött, mert sokan gondoljuk azt, hogy egy jobb, egy szebb világot kell felépítenünk ahhoz, hogy végre az emberiség „boldog”, elégedett lehessen. Azonban nyilvánvaló, hogy ez csak egy újabb ideológia, egy sajtósárga korszellem, ami a „közös társadalmi jót” helyezi előtérben, holott ki és hogyan határozhatná meg, hogy mi is a jó és a rossz magának az adott embernek? Az úgynevezett általános, közös „jó” nevében való cselekvés mindig hatalmas veszélyeket, buktatókat hordoz magában, mert végső soron figyelmen kívül hagyja az egyéni boldogság különbözőségét, azt az egyszerű tény, hogy a boldogság – egyelőre csak hagyományos, emberi értelemben véve is – teljesen egyedfüggő. Ami egy adott személynek boldogságot okoz, az egy másiknak fájdalmat jelenthet, és fordítva.

Tehát azt látom, hogy az emberi értelemben vett boldogság, „szebb világ” elérhetetlen, mert ez csak egy olyan elvont absztrakció, ami teljesen relatív, és csak valamiféle önkényes megegyezés, kényszer, személytelen „átlagolás” által határozhatjuk meg a „közjó”, az „emberi boldogság” stb. fogalomrendszerét. Ebből az is következik, hogy az amit boldogságnak, és még inkább tartós boldogságnak nevezhetünk, az semmiképp sem található önmagunkon kívül, ezért nem érhető el semmiféle cselekvéssel vagy nem-cselekvéssel sem. Ez az, ami a te tanításodból a számomra leszűrődött. Ezért kérdeztem amit kérdeztem, s te erre újabb kérdéssel feleltél. Megértettem a gondolatmenetedet, de továbbra sem értem, mi köze mindennek ahhoz, hogy „hol található a változás, a fejlődés, vagy a haladás KÉPzete, és hol található az „én vagyok a cselekvő, vagy az én vagyok a nem-cselekvő” KÉPzete.” Ennek megválaszolása mégis mit oldana meg?

MaGuru: Semmit és mindent. Ha felismered, hogy a világ „hol van”, kinek a tudatában és elméjében létezik valójában, s hogy „ki a cselekvő vagy nem-cselekvő” akkor meg fogod látni, hogy a *cselekvés vagy a nem-cselekvés eleve meghatározott (determinált) a létezésben, így aminek meg kell történnie az mindenképp meg fog történni, aminek azonban nem kell megtörténnie, az semmiképp sem fog megtörténni, dacára annak, hogy te cselekedni akarsz-e vagy sem. Ami általad kell megcselekedtesen, az akkor is meg fog cselekedtetni, ha te minden erőddel megpróbálsz ellenállni a cselekvésnek, azaz a nem-cselekvést választod.*

Amíg egó-énnek, elkülönült entitásnak képzeled magad, azonban hinned kell abban, hogy te vagy a cselekvő. Amikor azonban felismered valódi, természetén túli természeted akkor meglátod, hogy „nem én vagyok a cselekvő”, hanem minden cselekvés, cselekedet MAGának a Tudatosságnak a játéka, kifejeződése, akkor a „mi értelme bármit is megcselekedni, amire ösztönzést, indítást érzek?” kérdés értelmét veszti. Azért kérdezed ezt, mert azt gondolod, az elméd arról győzött meg téged, hogy te vagy az az entitás aki cselekszik, aki végbevisz dolgokat, vagy éppen nem tesz semmit sem.

Tenni vagy nem tenni – EGY. A nem-cselekvés is cselekvés minden helyzetekben, és a cselekvés is nem-cselekvés hasonlóképpen. Akár mit is hiszel, az a valóság, amit te világnak nevezel nem az emberi cselekvés vagy nem-cselekvés következménye, hanem az EGYetlen VALÓ, a Tudatosság kifejeződése. Az emberi lény a kifejeződése, a megnyilvánulása mindennek, és ennek a Tudatosságnak a beteljesítője akkor is amikor azt hiszem, hogy az emberi cselekedetek formálják a világot, akkor is amikor azt, hogy minden az isteni akarat kifejeződése. *Meg tudod-e akadályozni Istent az Ő cselekedeteiben? Avagy tudsz-e bármit megcselekedni az Ő ereje, engedelnye, akaratánélkül? Az amit emberi akaratnak, erőnek, értelemnek hiszel, önmagában egyszerűen nem létezik.*

Amikor megsejted, meglátod, felfogod, megérted és mindennél jobban átérzed azt, hogy „**minden Isten**”, akkor mi marad még az embernek? A krisztusi imádság legfontosabb üzenete a „**legyen meg a Te akaratod**”. De itt nem arról van szó, hogy én, emberként nagy kegyesen átadom a szabad akaratom, a cselekvés jogát Istennek, hogy végre az Ő akaratát érvényesülhessen – mert rajta kívül semmilyen valós akarat nincs, ami az emberi létezésben kifejeződhetne – hanem felismerem azt, hogy **EGYedül az isteni akarat létezik, EGYedül AZ VALÓs**, és ha elengedem az „én vagyok a cselekvő” illúzióját, akkor végre minden gondom, minden problémám, minden kételyem és ebből fakadó szenvedésem oka és okozata átruházódik a GondVISELőre. Ez egyszerre önmegadás és önátadás, mely ugyanakkor MAGunk az isteni kEGYelem feltárulkozása a tudatunkban, a lelkünkben.

Kérdő: *Ez még mindig egyfajta elkülönültséget jelent?*

MaGuru: Igen, mert itt még létezik Ő, az Isten, és én az ember kettőssége. Azonban a fenti felismerések, amelyek szintúgy csak a kEGYelemből fakadóan merülhetnek fel, egyre erőteljesebben a belső gÚRu felé irányítják majd a figyelmet. A Mester ily módon a kint és a bent, a lent és a fent képzetét EGYesíteni fogja, EGGYé fogja tenni, EGYbe fogja olvasztani az embert Istennel, majd ily módon „mindketten” elmerülnek az ÉN-VALÓban. Természetesen **az ÉN-VALÓ, Isten és az ember MOST is EGY, és mindig is EGYetlen VALÓ volt és lesz.** Az általam elmondottak csak szimbolikus ábrázolásai annak, ami VAN, és ami VAGY VALÓjában. A Lélek, a Tudatosság önMAGától soha sincs elkülönülve, de ennek a látszata, ennek az illúzió-valósága ugyanakkor a legvalóságosabb módon tapasztalható meg, az emberi létezésben. Azonban az ember Istenben létezik, Isten pedig az ÉN-VALÓban VAN. A Lét, Tudat és az üdvös Boldogság a LÉLEK (A KI VAGY), az ÉN-VALÓ igaz, természetesen túli, önMAGában, önMAGunkban és önMAGunkként teljes „természete”.

Minden cselekvés a végtelen, határtalan tudatosság játéka, minden létező a tudatosság kifejeződése, ám a tudat és a tudatosság sem önmagától létező valami, hanem az ÉN-VALÓ megnyilvánulása, kifejeződése. Valójában tehát az a kijelentés, hogy „Minden Isten” nem egy elvont valami, mert ez a „minden”, ez a mindenség nincs és sohasem volt rajtad kívül. Csak azért tűnik annak, mert eme emberi tudatosságként a Lélek, az ÉN-VALÓ mintegy önMAGától elkülönülten mindezt „valósággá álmodja”. A világ, a valóság, az egész kozmosz és VilágEGYetem valójában az örökké éber ÉN-VALÓ kifejeződése. Az örökké éber Álmodó, az ÉN-VALÓ álma az egész létezés, az egész VilágEGYetem, és az ÉN-VALÓval teljesen és tökéletesen EGY, EGYetlen VALÓ Lélek az, aki megeleveníti mindezt, aki a tudatosság játékát valósággá álmodja létezőként, a létezésben.

Valójában soha sincs senki semmitől sem elkülönülve, senki sem „alszik”, senkinek sem kell „felébrednie”, soha semmi sem teremtett, soha semmi sem létezett akként, amiként tapasztaltuk azt, soha senki sem halt meg és soha senki sem üdvözült vagy kárhozott el. Ez a legvégső, szavakon túli igazság, amit ha felismersz ismét önMAGaddá válsz, amennyiben sorsod részeként eme felismerésre TE, az isteni illúzió(d)ban alászállt LÉLEK erre rá kell ébredj. Minden eleve

elrendeztetett, így ennek a felismerése után már csak egyetlen dolgot tehetsz: **hagyd hogy a Tudatosság önMAGadként beteljesítse azt a sorsot, ami személyességed által fejeződik ki a létezésben.** Ez a tökéletes és teljes szabadság, amiben felszámolódott az egyéni én érzése, és ezzel együtt „újra” EGYetemes Tudatként, Lélekként létezel. Mind-ÉN-KI VAGY, és minden és mindenki VAN, létezik, él benned MAGodban, MAGadként most és mindörökre.

15. AZ EGY SZERe

A „megmentő” MAGszabadulása

Kérdező: Úgy érzem, a világunk katasztrofális állapotba került, és megmentésre szorul. Bármerre nézek békétlenséget, háborút, ínséget, végletes szegénységet vagy gazdagságot, hatalommániás vezetőket, anyagba ragadt gondolkodást, elidegenedést, elszigeteltséget, pénzimádatot, környezetszennyezést és környezetpusztítást, kataklizmát látok. Ezek a folyamatok roppant aggasztóak a számomra, egyszerűen összeszorul a szívem ezeket szemlélve. Azt érzem, hogy tennem kell valamit, hogy megmentsem a világot és az emberiséget, különben elpusztul minden. Ez az érzés egyre inkább sürget engem a cselekvésre, úgy érzem fel kell ébresztenem az embertársaimat, hogy ők is megláthassák mindezt, és ők is tegyenek valamit végre a változásért. Tudnál segíteni nekem ebben? Mit tegyek, mi lenne a leghatékonyabb megoldás spirituális szempontból?

MaGuru: (Hosszasan ül a csendben, majd megszólal) Gondoltál már arra, hogy mi lenne, ha a világ megmentése helyett arra fordítanád az erődöt, a figyelmedet, hogy megtudd mi is a világ, amit megmenteni igyekezel?

Kérdező: Bocsáss meg, de ezt nem értem. Nagyon is jól tudom mi a világ, és azt is, ha nem teszünk semmit, akkor a teljes káoszba és pusztulásba fog süllyedni hamarosan minden. Már elnézésedet kérem, de te nem látod a fenyegető jeleket? Az emberi létezés egyre kaotikusabb megnyilvánulásokat produkál, az állandó békétlenkedés, a háborúk, a természeti erőforrásokért folytatott verseny, és a bioszféra szisztematikus lerablása, elpusztítása magát az emberi létezést ássa alá. Mindezzel párhuzamosan a globális felmelegedés, a faji gyűlölködés, a nemek, vallások közötti ellentétek, a hatalmi torzsalkodások már csak a hab a tortán. Úgy látom, mintha Isten nem lenne ura ennek az egésznek, mintha a gonosz erők teljesen az ellenőrzésük alá hajtottak volna mindent, és a Teremtő csak passzívan szemlélné mindezt. Ha én csak arra várok, hogy majd Isten közbeszól, mégis hogyan változhatna bármi? Isten szabad akaratot adott a számomra, és úgy érzem, kötelességem használnom mindezt a magam és mindenki üdvösségének az érdekében. Szóval miben segítene az, ha mindent tudnék a világról, az emberekről, amit megmentésre szorulónak látok jelenleg? Netán megszűnnének az általam felsorolt problémák? Nem látok semmilyen logikus összefüggést ezen dolgok között.

MaGuru: A dolgokat te magad fűzted olyan láncolatba az elmédben, amelynek következtében arra a meggyőződésre jutottál, hogy a világot és az embereket meg kell mentened. Ha nem tudod mi a világ és mire van valójában szüksége, akkor hogy lehetsz biztos abban, hogy meg kell mentened azt?

Kérdező: Nem, a dolgokat nem csak én látom ilyenek, mások is vannak, akik hasonlóképpen katasztrófálisnak és kilátástalannak látják az emberi létezés jelenlegi állapotát, és ezért azt érzik, cselekvésre van szükség e tekintetben. Még mindig nem értem, miért kellene ehhez pontosan tudnom, hogy *mi a világ*? Eleget tudok a világról ahhoz, hogy lássam és érezzem, valami nagyon nincs rendben, és tettekre lenne szükség végre, hogy valódi változások történhessenek.

MaGuru: Rendben, tehát elismered, hogy nem tudod valójában mi a világ, de úgy véled, eleget tudsz róla ahhoz, hogy megmenthesd. Akkor megkérdezném tőled, hogy miért gondolod azt, hogy a világot meg kellene mentened? Valójában „hol” és kiben létezik annak a világnak a KÉPzete, amely azt kívánja, hogy megmentsd?

Kérdező: Úgy érzem teljesen elbeszélünk egymás mellett. Én folyamatosan próbálom a tudodra adni azokat a problémákat, amelyekkel szembesülve a világ megmentésre szorul, te pedig állandóan azt hajtogatod, hogy tudom-e mi a világ, és hogy miért gondolom, hogy meg kellene menteni azt? Hát azért gondolom, hogy sürgősen tennem, tennünk kell dolgokat, mert úgy látom, hamarosan egy óriási katasztrófa fog bekövetkezni, amibe belepusztulhat maga az élet, és így az ember is. Ez jejes rémülettel tölti el a szívemet, mély együttérzéssel, hát ezért szeretném megmenteni a világot és benne az embertársaimat.

MaGuru: Megértem a nézőpontodat, ám ha párbeszédet szeretnél folytatni velem, akkor próbáld megvizsgálni azt a nézőpontot is, amit számodra feltárni próbálok. *Ha nem tudod mi a világ, mi a létezés, mi az élet és annak természete, miért gondolod azt, hogy mindaz nem képes működni nélküled?* Miért gondolod azt, hogy a te intelligenciádra van szüksége az életnek az életben maradáshoz? Gondoltál-e már arra, hogy a pusztulás is az élet része, és a pusztításnak, a pusztítóknak is megvan a szerepe az élet folyamatos egyensúlyának a létezéséhez? Legvégül pedig megvizsgáltad-e már azt a kérdést, hogy ***mi van akkor, ha ennek a világnak – amit ma ismersz – el kell pusztulnia ahhoz, hogy egy másik következessen?*** Mert ha olyas valamit akarsz megmenteni, aminek pusztulnia kell, pontosan a létezés rendjének a következtében, akkor miből gondolod, hogy a te világ és embermentési kísérleted harmóniába kerülhet mindezzel?

Kérdező: Hát ez aztán teljesen kiakaszt engem. Amikor emberek szenvednek, háborúk zajlanak, éhínségek pusztítanak, és a klímakatasztrófa szélén állunk, te arra szólítasz fel, hogy hagyjam hogy a világ és a benne lévő emberek, létezők elpusztuljanak végre?

MaGuru: Nézd, nem tudom mi a sorsa a világnak, mert nincs kinyilatkoztatásom e tekintetben, ami irányt szabhatna cselekvésemnek, így tehát szabadon tekinthetek azon dolgokra, amelyekkel kapcsolatban te kész meglátásokkal, kőbe vésett kinyilatkoztatásokkal rendelkezel. Ám ameddig nem tudod bizonyossággal, hogy mi is az a világ, és az az emberiség, amelyre te hivatkozol, hogyan tudhatod ilyen biztosan, hogy a te megmentésedre szorul mindez? *Hogyan javíthatnál meg egy olyan órát, amelynek csak pár alkatrészét ismered, és a működésének módját és létezésének természetét, céljait is csak homályosan sejtet?*

Kérdező: Az igaz, hogy nincs rálátásom mindenre a világ és az emberiség problémáit illetőleg. De nem hinném, hogy szükségem lenne az általad említettekre ahhoz, hogy ne érezzem azt, ez a világ és ez az emberiség megmentésre szorul. Hogy lehetsz ennyire passzív, ennyire nemtörődöm az általam vázolt problémák tekintetében? Miféle guru vagy te, aki passzívan szemléli a mai kor borzalmait? Sohasem ébredt benned vágy aziránt, hogy segíts az embertársaidnak?

MaGuru: Miért gondolod, hogy a segítség csak olyan és csak olyasvalami lehet, amit és ahogyan te valóságosnak képzelsz?

Kérdező: Jó, elismerem, nem állíthatom azt, hogy csak az én meglátásaim helyesek. Az is lehetséges, hogy ténylegesen korlátozottak az ismereteim a világgal és az emberiséggel kapcsolatban, de akkor mondd el, *szerinted mi a világ és mi az emberiség?* Lehet, hogy nem ugyanarról a fogalmakról beszélgetünk, és ez a félreértéseim alapja, ezért kérlek segíts tisztázni ezt.

MaGuru: Ha meghatároznám bárki számára is azt, hogy mi a világ, vagy mi az emberiség, csak egy újabb karót hoznék létre, amihez kiköthetnéd az elmédet. *Mi lenne, ha te kezdenéd el végre megvizsgálni ezt a kérdéskört?* Használd az értelméd és az intuíciódat mindehhez, és ne kösd hozzá az elmédet új elképzelésekhez.

Kérdező: Igazad van, de azért támpontokat mégis adhatnál segítségképpen a vizsgálódáshoz. Nem kérek nagy dolgot, ennyit igazán segíthetnél, hogy a vizsgálódásom eredményesebb lehessen.

MaGuru: Ha a világ, a valóság és a benne(d) létezők természetét szeretnéd fel- és megismerni önmagadban, akkor legelőször is a tudatod és az elméd valóságteremtő voltát, természetét szükséges vizsgálódásod, a figyelmed középpontjába helyezd. *Kinek jelenik meg a világ, amit vizsgálni szeretnél? Kinek jelenik meg a létezők világa, a természet, a létezők, és az általuk kirajzolódó valóság? Ki az aki szemléli, átéli mindezt? Ki vagy te, akinek a világ, az emberek és a világgal és az emberekkel kapcsolatos képzetek megjelennek?*

Kérdező: Az igazat megvallva, mindez sohasem érdekelt, így nem is foglalkoztam ezzel. *Azt akarod ezzel sugallni, hogy a probléma pusztán az én számomra létezik, az én számomra valós?* De mások is érzik ezeket hasonlóképpen, nem egy emberrel volt szerencsém találkozni, akiket foglalkoztatnak, és sürgetnek az általam az elején is vázolt problémák.

MaGuru: Természetes, hogy hasonló a hasonlót vonzza, és megtaláltad a magad világában azon társakat, akik jelenlegi gondolkodásodban, problémáidban, vágyaidban és törekvéseidben osztoznak veled. De ez nem jelent semmit sem, mivel mindezekkel együtt vagy ezek ellenére sem tudod még, hogy mi a világ, mi az ember, mi az élet, és ha mindezek lényegét nem ismerted még meg, akkor hogyan lehetsz biztos abban, hogy a te segítségedre szorulnak olyan dolgok, rendszerek, olyan formái a létezésnek, melyek meghaladják a te értésedet és megértésedet?

Kérdező: Netán te tudod mi a világ, mi a valóság és mi az élet? Ha igen, miért nem osztod meg ezt a tudást velem? Ez a legkönnyebb, hogy az én tudatlanságomra hivatkozz, miközben te semmi konkrétat sem tártál fel nekem, csak ködös utalásokat, és minduntalan lebeszélni próbálsz engem a cselekvésről, ahelyett hogy segítenél abban, hogy hogyan érhetném el a céljaimat.

MaGuru: Nem tudom mi a világ(od), amit te megmenteni akarsz, de tudom, hogy ez **a világ csak benned és a számodra létezik olyannak, amilyenek te tapasztalod.** Ezen az sem segít, hogy a te világodban olyan emberek is megjelennek, akik a te látásodat erősítik, mert ez természetszerű, hisz a te figyelmed az, ami által ezen folyamatok és tapasztalások léteznek és létezhetnek. A számodra nincs olyan, hogy „A Világ”, nekem ugyanis sohasem mutatkozott be egy „Világ” nevű entitás. *Számodra a világ: a tudat és az elme terméke, a figyelem teremti és pusztítja el,* így a világ állítólagosan „objektív természetét” nem szükséges ismernem ahhoz, hogy tudjam, mindez a tudat, az elme és a figyelem által létezik, tapasztalható olyan illúzió, amely számodra valóságosnak tűnik. Ezért nem a világról kell ismereteket szerezni, mert a relatív ismeretek megszerzésének nincs határa, így vége sem. MAGamról, MAGunkról a FIGYELEMről kell tapasztalással rendelkezni, ami által a világ, a létezés, a létezők, a természet világa megelevenedik. Innen már csak egy lépés,

hogy feltegyük magunknak a kérdést: „Ki vagyok én?” „Ki vagyok és, akinek a világ, a valóság és a létezők megjelennek?”

Kérdező: Az általad elmondottak miben lennének segítségemre a problémáim megoldását illetően?

MaGuru: Ameddig a figyelmed nem irányítod rá az általam elmondottakra, nem tudhatod ezt meg. VALÓ MAGod felismerése, mint a LÉT közÉP-PONTja ugyanis nem valamiféle elvont, elméletbeli dolog, de nem is valamiféle konkrét ismeret vagy „tudás”, mely által bármit megoldhatnánk a létezésben. Felette áll mindezen problémáknak, felette áll minden nézőpontnak, azért eleve nincs benne semmilyen „probléma” amit ekként megoldani kellene. *A világ maga a probléma, amikor a tudatunkban az elménk kettősségként teremti, szemléli, tanulmányozza, megoldani próbálja azt. A világ azonban nem egy megoldható probléma.* A világban lévő zavaró jelenségek pedig eleve abból a problémából fakadnak, hogy a világot valamiféle önmaga által létező problémák láncolataként vizsgáljuk, és beleragadunk eme láncolatok egyedi, személyes látásába és értelmezésébe. Azonban mindezen nézőpontok teljesen relatívak, és ezen az sem változtat semmit sem, ha részben mások is látják azt, amit mi látni vélünk, és igaznak tartunk.

Az illúziót nem teszi valósággá az a tény, hogy mások is valóságosnak hiszik azt. Egy bűvésztrükk sokakat megtéveszt, de attól mert közösen tapasztaljuk az illúziót még nem jelenti azt, hogy a hamisságba meg lehet kapaszkodni, sziklaként építeni lehet rá bármit is. Hát ezért fontos, hogy először is önMAGunk felé fordulva elkezdjük megvizsgálni MAGunkat a szemlélt, a figyelőt, mert minden a FIGYELEM által van, volt és lehetséges, és a világ, a valóság, a létezés ennek a következtében olyan amilyen, és ez az ami számomra tapasztalóként megjelenik. **Ha nincs objektív szemlélő, hogy lehetne objektív látás, és hogy létezhetne objektív probléma és objektív megoldás?**

Kérdező: Ez elgondolkodtató, és némileg lefegyverző amit most mondtál nekem. Ezek szerint nem a világot kell legelőször is megmentenem, hanem megismernem azt a valamit, azt a valakit aki a világ megmentőjeként áll itt előttem?

MaGuru: Még ennél is egyszerűbb az amit tenned kell. Próbáld meg hátralépni, pusztán figyelemként attól a „valamitől” amit világnak és valóságnak nevezel. **Egyszerűen csak figyelj, de ne kötődj semmihez sem. Egyszerűen csak láss, de ne válj nézőponttá semmivel és senkivel kapcsolatban sem.** Természetesen nem kapcsolhatod ki egyik percről a másikra a mátrixba vetett hitedet, amivel eddig élted az életed, és ennek érzelmi okai vannak, amelyek azonban a gondolataidban, a tapasztalataidban, a hajlamaidban, az emlékeidben, egyszóval az ego-énedben, az elmédben, még pontosabban az ezekkel való azonosulásban gyökereznek. „*Ki az aki azonosul az elmémben megjelenő valósággal?*” Ha erre nem az elméd ad majd választ, hanem a Csend, MAGod a FIGYELEM ami semmihez és senkihez sem kötődik immár hozzá, csak pártatlan módon LÉTezik, akkor MAGodban és MAGodban leszel a válasz EGYszerre mindenre, ami kérdésekként elhangzott ebben a beszélgetésben.

Kérdező: Hogyan juthatnék közel mindehhez?

MaGuru: Ha igazán mély vágy él benned, hogy az általam elmondottakat megvizsgálj, ez az erő vezetni fog téged. Az út ami az igazság közvetlen felismerésére vezet, az életedként, saját létezésedként van önMAGodban jelen. Minden lépted, minden cselekedeted és törekvésed ezt szolgálja, már az a tény is jelzi ezt, hogy ezekről beszélgetsz velem. Mert JELEN-VALÓsággént ÉN nem MÁS mintsem TE MAGod tükre vagyok csupán, amiben önMAGodra ismerhetsz. Ez nem ennek a személynek az érdeme, aminek most engem KÉPzelsz, hanem az EGYetlen VALÓnak, A

KI VAGY, A KI VAGYOK, A KI VAGYunk mindMAGunkkÉnt, MAGunkban a FIGYELEMBen és MAGunkként az örökkéVALÓ LÉTben.

Kérdező: Most először érzem valóságosnak azt, hogy a világ megmentése csak az én terhem, amit ki- és rávetíteni igyekeztem eddig mindenre és mindenkire. Eddig teljesen elképzelhetetlen lett volna a számomra az, hogy ez a felismerés bennem megjelenhessen. *Lehet, hogy tényleg nem a világot kell megmentenem, csak felismernem, hogy ki vagyok én, akit a világ megmentésének a kényszere uralt eddigi életemben?*

MaGuru: **A világnak nincs szüksége megmentőkre. A világot megmenteni akaró egónak, az elme-énnek, a bennünk élő tudatlanságnak és hamisságnak a teljes pusztulásra van szüksége.** A világnak van EGY VALÓs Gondviselője, ám a tudatlanságba zuhant Lélek minduntalan megkérdőjelezi ezt. „A háborúk, a kegyetlenkedések, a gonoszság, a szenvedés, a betegségek és a halál miért létezhetnek, ha Isten maga a szeretet?” - tesszük fel a kérdést, és teljesen jogosan. Ameddig azonban Istent és a szeretetet a magunk képére formáljuk, örökké fennáll ez a paradoxon, Isten és az ember által szeretetnek képzelt szeretet között. Azt gondoljuk, hogy az isteni jóság és szeretet az mindig kellemes, jó és felemelő érzésekkel kell járjon az egónak.

A legnagyobb szeretet az, amikor Isten vEGY-SZERE elpusztítja, megöli azt a hamis ént, aminek önmagad LÉLEKként KÉPzelted. A szeretet eme legmagasabb rendű kifejeződése mindig fájdalmas a saját hamisságaiba belemerült Léleknek. De csak a hamisság teljes pusztulása tárhatja fel számunkra az „elfeledett igazságot” önMAGunkról, hogy TE AZ ÖRÖKKÉ-VALÓ LÉLEK VAGY, aki önön álmába feledkezve teljesen egyévé vált az álommal, a kettősséggel, ezért a szenvedés az öröm párjaként az életben elkerülhetetlen. *Isten akkor gyakorolja a legnagyobb kegyet, amikor a hamisság elpusztítójaként tárja fel MAGunkban, MAGunkként a VALÓ SZERT, az örök elmén túli VALÓt, és ez tagadhatatlanul fájdalmas, a legfájdalmasabb valami, amit tapasztalhatsz. Azonban egy gennyes seb felfekasztása, mely tisztuláshoz és gyógyuláshoz vezet nem-e fájdalmas cselekedet?*

Nem Isten okozza a fájdalmat, hanem a saját ragaszkodásom a hamis-énem által teremtett világhoz és valósághoz, melyet az utolsó percig megmenteni igyekezek. Ameddig a világot akarom megmenteni, addig a bennem élő hamisságot akarom tovább éltetni, így meghosszabbítani a saját szenvedésem. Annak felismerése, hogy objektív világ nem létezik – mert a világ az, ami bennem jelenik meg, amit lélekként tapasztalok és élek meg, de ez akár ilyen, akár olyan, végső soron a tudat és az elme terméke – ez már az előszobája lehet annak a felismerésnek, hogy nem létezik olyan közös valóság, ami mindenki számára ugyanazt az olvasatot jelenti. Ha én beleavatkozom az egészbe anélkül, hogy átlátnám annak belső összefüggéseit, csak saját tudatlanságommal akarom „jobbá tenni” azt, amiről csak töredékes, részleges ismereteim vannak, vagy többnyire csak képzeleim. Már az elménk, a logika szintjén is belátható, hogy a világ, az emberek megmentésének a készítése és kényszere pusztán a hamis-énem illúzióvilágának a terméke.

Ezért **az egónk esküdt ellenségei, valójában az igaz barátai VALÓ ÉNünknek.** A hamis-énünk, az emberi egónk megsemmisítésén dolgoznak, és Isten akaratát tejesítik be. Mit és kit kellene tehát megmentenünk, ha felismertük mindezt? *Minden és mindenki eszköz Isten kezében, hogy az illúzió felszámolódjon a Lélek számára, az egyéni létezésben.* Ez még mindig a kettősség szempontjából kimondott igazság, nem kell elfogadnod ezt, pusztán csak vizsgálj meg nyitott elmével és alázatos szívvel mindezt. Isten tudni fogja, miként tárja fel önMAGadban, önMAGadként a szavakon túli igazságot, melynek megismerése valóban szabaddá tesz. Ehhez azonban hinned, bíznod kell Istenben, és abban, hogy Isten a TE igaz, VALÓ IÉNy-Eged, akitől soha semmi és senki sem

választhat el, pusztán saját elméd, saját képzeleted hiteti el veled, hogy közted és Isten között áthidalhatatlan szakadék tátong.

Kérdező: Nagyon nehéz eljutni ennek a felismerésére. Még akkor is, ha már sejtem, érzem, hogy igazság rejlik abban amit mondasz, az emberi énem lázad ellene. Továbbra is vádolja Istent, hogy a szenvedés miért lehet a létezés része? A magam és mások szenvedése mindig bizonytalansággal, kételyekkel és félelmekkel tölti meg a szívemet, a lelkemet, és nem tudom elfogadni, hogy Isten csak erre képes Teremtés néven. Mert valójában engem nem elégít ki sem a bűnbeesés története, sem a szabad akarat elképzelése. **Úgy vélem, hogy hiába kap szabad akaratot az ember, ha nincs tudása, méghozzá abszolút tudása mindehhez,** mert így nem képes átlátni a dolgok EGYsÉGét, az EG-ÉSzt, és döntései amit saját vélt „tudására” épít, mindig újabb problémák forrásai lesznek. Ezért egy ilyen lénytől – mint az ember – az is abszurd, hogy számon kérjük annak hibáit, még abszurdabb, hogy pokollal, kárhoyattal büntessük érte, mikor ez a fajta emberi ismeret és tudás, ami nélkülözi az EGÉSZ ismeretét, eleve illuzórikus, leginkább nélkülözi a valódi tudást, aminek fényében valódi döntések születhetnének.

Ennek következtében végül magam is eljuthattam most már oda, hogy belássam, szabad akarat igazából nincs, nem is lehetséges, mert szabad akarata csak Istennek van, mindenek tudójának és ismerőjének, aki az EGÉSZt egészében tudja, látja, érzi, így döntéseinek összes lehetséges következményét is tudja, ismeri előre. Ennek a felismerésnek azonban az is a következménye, hogy *belátva azt, hogy csak Isten rendelkezik valódi, abszolút értelemben vett szabadsággal és szabad akarat*tal, az ember teljesen ki van szolgáltatva ennek, lényegileg pedig **én mint emberi lény semmiféle valós szabad akarat**tal nem rendelkezem, csak annak illúziójával. Így – ha emellett elfogadom azt is, hogy Isten az EGYedül-VALÓ cselekvő a teremtésben – akkor ebből az is következik, hogy őt terhel minden felelősség a világért, az emberiségért, a létezőkért.

Ezen felismerések másik következménye pedig az, hogy **emberként vádolom Istent, mert az én emberi nézőpontomból tekintve egy tökéletlen világot teremtett**, aminek részét képezheti az erőszak, a szenvedés és a fájdalom is. Tehát nem értelmileg nem tudom elfogadni a helyzetem, mert belátom, hogy szabad akaratom nincsen, és Isten lehet csak és kizárólagosan a VALÓdi Gondviselője a teremtésnek és a teremtetteknek, *de mindez nem oldja meg, nem oldja fel, nem szünteti meg a lelkemben lévő fájdalmat, szenvedést és a létezésemben megjelenő félelmeket.*

MaGuru: Átérezem a nézőpontodból fakadó fájdalmat, melyet értelmileg feloldhatatlannak látsz, lélekben pedig igazságtalannak érzel. *Látszólag Isten bábjai vagyunk mindnyájan, akik ráadásul számon vagyunk kérve, azért a tudatlanságért, amely résszerű létezésünk következménye.* Ez egy reális rátekintés a fentiek tükrében magára az emberi létezésre. Azonban *a számonkérő Isten, az embernek szabad akaratot adó Isten valójában csak az elménkben létezik, amint a világ és a létezők világa is pusztán az elménkben tapasztalható valóság.*

A szabadulás kulcsa nem a világról alkotható részleges és viszonylagos nézeteink megváltoztatása által kerülhet a kezünkbe, hanem annak a felismerése által, hogy *„Ki vagyok én, aki a saját tudatom középpontjaként a saját elmém szemlélője, és mindezen tudati valóság átélője?”* *„Ki vagyok én, akinek a világ megjelenik?”* *„Ki vagyok én, aki Istent ilyennek vagy olyannak KÉPzeli?”* Ez az elme Forrásának a kutatása, az *átma vicsára*, magyarul az *önkutatás*. Az elmén belül ugyanis minden viszonylagos, minden nézőpont kérdése, így abszolút értelemben vett jó és rossz sem ragadható meg. Ezért túl kell jussunk a saját elménken, el kell jussunk ahhoz a LÉThez, ami és aki az elme Forrása is EGYben, de nincs alárendelve sem az idő, sem a tér tudati valóságának, sem az elme végtelen nézőpontoszerűségének. **„Ki vagyok én?”**

Kérdező: Hogyan juthatok el ennek felismerésére?

MaGuru: Ha azt mondom, *nincs senki sem, akinek bárhová is el kellene jutnia*, akkor az elméd ellenkezne. Azonban ez a végső igazság, akár elfogadod, akár nem. Az az erő, értelem, bölcsesség, akarat – aki létrehozta és létben tartja a te emberséged – tudja, hogy miként tárja fel önMAGát önMAGadként. A legEGY-SZERűbb ha rábírod magad VALÓ MAGunkra, Istenre. Ez a *bhakti* útja. Azonban mindeközben gyakorolhatod az önkutatást is, a *dnyánát* ezzel párhuzamosan. A bhakta és a dnyáni útja EGY, és önMAGunkban egymásba van fonódva. Ha csendben maradsz, érezni fogod, mit és hogyan kell tenned. Csak mindennél jobban bízz önMAGunkban, ÉN-VALÓNkban. A többi történni fog, amint annak meg kell történnie.

16. EGYÜTTÉRZÉS

Kérdező: A vallások és bizonyos spirituális ösvények a lemondást fontos, központi dolognak tartják az üdvösség eléréséhez. Sokat gondolkoztam azon, hogy ha végső soron mindenről – ami az emberi egóhoz tapad – megpróbálunk lemondani, akkor végül mi is marad nekünk? Mi célt szolgál akkor maga az élet, ha az ember semmit sem birtokolhat, semmit sem élvezhet, semmiben sem lelheti örömét ebben a földi testben alakot öltve? Látszólag az egész földi élet céltalanná, értelmetlenné és üressé válik így, ráadásul mindennemű motivációját elveszíti az ember, ami addig hajtotta, és egy pszichikai vákuumba kerül, ahol csak azt várja, hogy mikor ér már véget az élet. Ha az egész létezés illuzórikus, akkor végül is semminek semmi értelme sincs, és ez rémisztő gondolat. Elakadtam ezen a téren, így eljöttem, hátha tudsz valamit mondani nekem, amitől világosabban láthatnám ezt a problémát.

MaGuru: Mit nevezel te üdvösségnek?

Kérdező: Hm... Ez jó kérdés, talán a teljes megszabadulást mindennemű szenvedéstől és mindennemű anyagi, lelki, szellemi korláttól és korlátozottságtól.

MaGuru: Mit értesz anyagi, lelki és szellemi korlátozottságon?

Kérdező: Hát például el tudom képzelni azt, hogy ne kelljen keményen dolgoznom azért, hogy ehessek, öltözhessek, lakhassak, és az erre fordított erőfeszítésekhez szükséges fizikai, lelki és szellemi erőt más dolgokra fordíthatnám. Az életnek számomra van egy kényszerítő jellege, a pusztá létfenntartás miatt is. Most ne gondolj luxus dolgokra, csak arra a „minimumra” ami által ebben a társadalomban mint ember, méltó körülmények között fenntarthatod az egészséges életet. Persze tudom, hogy ez minden ember számára mást és mást jelent, de az én számomra ez – például anyagiakban kifejezve – egy olyan jövedelemforrást, ami által felszabadulhatna az életerőm az örökös küzdelem alól, ami pusztán csak arra irányul, hogy életben maradjon a test, megfelelően táplálva legyen és ne szenvedjen betegségekben, amennyiben ez lehetséges. Ezt nem tartom luxusnak, hanem annak a minimumnak, amiért egyáltalán érdemes megszületni embernek. Engem ugyanis egyáltalán nem vigasztal a sors, a karma, az Isten akarata és az egyéb emberi elképzelések, amelyekkel magyarázni próbáljuk saját nyomorúságos helyzetünket, hogy aztán az úgynevezett megváltást és üdvösséget egy halál utáni állapotként érhessük el, vagy valamiféle jutalom gyanánt, földi szenvedéseink eredményeképpen.

Az sem nagyon hat meg, amit te is vallasz, hogy „nem én vagyok a cselekvő”, mert a mindennapok során azt tapasztalom, ha egész nap egy fotelben ülök, semmi sem történik annak érdekében, hogy a fenti dolgok működjenek. Az ég madarai lehet, hogy nem gyűjtenek csűrbe, de úgy tűnik, nekünk embereknek keservesen kell dolgozni pusztán azért, hogy életben maradjunk. Úgy vélem, a puszta vegetálás megint nem lehet célja az emberi létezésnek, mert vegetálni növényként is lehet, test-tapasztalásra állatként is szert tehet a lélek, az ember valami magasabbra, többre kellene legyen hivatva e tekintetben, az én meglátásom szerint. Szóval nem igazán látom megvalósíthatónak a jelenlegi korban azt, hogy áldozatok nélkül egy emberhez méltó életet éljünk, viszont az úgynevezett „áldozataink” meg igen nagy árat követelnek tőlünk. Értem ez alatt azt, hogy látom mennyi értelmetlen harc, csatározás, küzdelem van egy egy „gazdag és sikeres” ember életpályája mögött, és csak milyen kevesen tudnak eljutni a belső békére, az egyensúlyra önmagukkal és környezetükkel úgy, hogy azért ne egy kanálicsőben, vagy egy híd alatt éljenek, vagy vándorszerzetesként járják a világot. A családos emberek állapotairól és kötelezettségeiről pedig nem is szóltam még, hogy például a gyermeknevelés milyen anyagi, lelki és szellemi gondokat terhelnek egy szülő nyakába.

Természetesen látom, hogy a társadalmi elvárások, az emberi vágyak és a körülmények együtthatása már önmagában egy ördögi kört eredményez, amiben már rég nem a létfenntartásról szól a legtöbb embertársam számára a történet, hanem az úgynevezett „boldogulásról”, a társadalmi előrejutásról, egy gondtalanabb, anyagilag függetlenebb élet megvalósításáról. Ám azt látom, a legtöbben nem hogy függetlenednének, hanem egyre inkább beleragadnak a mókuskerékbe, és minden motivációjukat az köti le, hogy ezt tovább hajtsák, még akkor is, ha netán rádöbbenek, hogy mennyire értelmetlen áldozatot hoztak mindezért, hisz sokan feláldozzák ezért testi, mentális és lelki egészségüket, emberi kapcsolataikat, sokszor pedig áthágnak olyan erkölcsi szabályokat is, amitől még tovább bonyolódik az életük. *Így ez a társadalom, csak látszólag társas dal, amiben végső soron mindenki a maga dalát, a maga nótáját fújja, és azt várja, hogy a másik is részt vegyen benne, a másik is ugyanolyan fontosnak tartsa az ő céljait stb.*

Van valami tehetetlenségi erő ebben az egész társadalmi létben, amiben ha benne vagy, akkor természetesnek tűnik mindez, és meg sem kérdőjelezed, azonban ha sikerül hátralépned kicsit, és figyelmesen tanulmányozod mindezt, akkor rádöbbenhetsz, hogy ez egy ördögi kör, amiben egyre életellenesebb módon gondolkodunk, érzünk és élünk tömegesen, és erről tudomásunk sincs, vagy ha igen, úgy teszünk, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne mindez. *Sokan a „spiritualitást” is csak arra akarjuk használni, hogy ezen állapotokba belenyugodhassunk, vagy akár még többet hozhassunk ki mindezen körülmények között magunkból, a helyzetekből, a körülményeinkből.* Elnézést ezért a hosszú elemzésért, de fontosnak tartom, hogy lásd, miért gondolkodom úgy ahogy, és miért látom egészségtelennek, öncélúnak, és életellenesnek mindazon folyamatokat, melyekre a puszta létfenntartás ürügyén is a legtöbben rá vagyunk kényszerülve, az ettől magasabb vágyaink kielégítését pedig ne is hozzam szóba.

MaGuru: Miként gondolnád elérni az anyagi, lelki és szellemi függetlenséged, ezen körülmények között?

Kérdő: Hát pontosan ez az, amit nem tudok elképzelni, mert enni, öltözködni, lakni, adót fizetni kell, és mindezen dolgok nincsenek ingyen, mely folyamatos küzdelmet jelent az ezekhez szükséges erőforrások megszerzése. Isten, vagy bármi, bárki is hozta létre az életet, jól kibabrált velünk emberekkel. Ilyenkor azt érzem, hogy az egész világegyetem egy szenttelen, érzéketlen valami, nincs Isten, és ha van is bizonyára annyira jól érzi magát a bőrében, hogy már rég elfeledkezett az ő teremtményeiről, máskülönben nem hagyta volna, hogy az ember ilyen lényé legyen, ennyire

korlátoltan öncélúvá, önzővé váljon. Mert nézzük csak a mai civilizációt, amiben a létfenntartás a gépek által megkönnyítve, elméletileg mindenki számára minimális erőfeszítés által elérhető kellene legyen, ha meg tudnánk osztani az erőforrásainkon, a relatív tudáson amit birtoklunk e tekintetben. De az emberi önzés, a kapzsiság, az együttérzés minimális hiánya globális szinten, mind-mind elérhetetlen messzeségbe számúzi ezt.

Az embernek hiába van tudása, ha önző módon, csak a saját érdekeit nézve, és nem utolsósorban a mások feletti uralkodás érdekében használja mindezt. És ez a „tudás” is mennyire relatív, mennyire korlátozott, hiába bálványozzuk mindezt. Például itt ez a sok technika, a robotok, a mesterségesnek nevezett „intelligencia”, de minél több van belőlük, annál kevesebb az együttérzés az emberekben, az azt használókban és létrehozókban. Naiv, és botor módon pedig azt várjuk ezen dolgoktól – mintegy istenítve őket – hogy majd elhozzák a Kánaánt a számunkra. **De ugyan már mit várhatna az emberiség lelketlen, együttérzésre képtelen dolgoktól, tárgyaktól eszközöktől??** Mintha egyre többen kerülnénk eme hipnózis fogságába, ami a technika, a virtualitás, a pénz, az anyagi erőforrások birtoklásának ördögi köre. Sokan gondolják azt, hogy a nagy áttörés akkor lehetséges, ha az ember maga is géppé válik, a „transzhumanista álom” pont erről szól, hogy majd ha „extenziókkal” látjuk el az emberi testet, akkor majd valamiféle halhatatlan istenökké válhatunk, sőt már test sem kell, csak valamiféle gépi tudathordozó, amire az emberi tudat átültethető lenne.

*Amikor ezen elképzéseket látom, nem tudom mire véljem az egész emberi létezést, mert úgy tűnik, az ember nem hogy nem fejlődik, de végzetes módon rákerült az **elembertelenedés**, pontosabban az **ellélektelenedés** útjára, és ezen szemléletek magukkal rántják az életet, az egyszerű élethez való hozzáférést pedig nemhogy megkönnyítik – amint azt ígérik – de egyre inkább bonyolítják, és egyre több erőfeszítéstől teszik függővé. Tudom, hogy mindez csak az én nézőpontom, és hiába vannak még hozzám hasonlóan látó, érző és gondolkodó emberek, ez nem segít ezen semmit sem, mert többnyire ők is ugyanígy szenvednek ezen dolgok következtében. Nem irigylek senkit sem, tudom, hogy a milliárdos is ugyanúgy küzd, ugyanúgy bele van zárva a maga mókuskerekébe, a saját örületébe, csak egy más szinten, de pont ezért látom tragikusnak az emberi létezést. Mert mintha mindenki el lenne végzetesen különülve mindenkitől, és ez maga a halál, amit életnek hiszünk.*

Képzelnék csak el, akár a fizikai testünk szintjén a sejtek szempontjából mindezt. Amikor a sejtek nem tudnának egymásról, ha megszűnne közöttük a kapcsolat, a valódi együttműködés és SZERveződés ami az életet támogatja, vajon meddig beszélhetnénk még életről abban a testben? Pont ezt látom a mai társadalomban. Mesterséges célok, ideálok, elképzések, mondvacsinált harcok, háborúk, hamis ígéretek egy szebb jövőről – ezekkel kábítjuk magunkat, miközben a minimális együttérzés sem érdekel bennünket, annyira belé vagyunk zárva a magunk kis korlátolt világába, a saját elménkbe. *Visszatérve tehát a kérdésedre, a megoldást abban látnám, hogy felismerjük, mint emberiség, mint társadalmak mindnyájan egy élő SZERvezetet alkotunk, és csak akkor virágozhat fel a földi élet, a földi létezés, ha mindezt egyre többen felismerve megváltoztatjuk az egymáshoz és az élethez való viszonyunkat. Ennek alapja azonban elsősorban nem a rációban van, hanem a lélekben, a szívben, és ez az együttérzés.* Itt nem valamiféle elvont, életidegen, misztikus dologra gondolok, hanem nagyon is átérezhető dologra, arra, hogy meglássuk a közŐSt minden emberben, felismerjük azt, hogy mindnyájan ugyanazon életben részesülünk, és a másokban meglássuk önmagunkat, így abbahagyjuk egymással és az élettel az értelmetlen, kimerítő küzdelmet.

Tudom, mindez nagyon naiv és idealista meglátás, de ezt látom egy lélekkel teltebb, egy méltóságteljesebb, egy emelkedettebb emberi létezés alapjának. *Ameddig ugyanis egymástól elkülönült entitásoknak képzeljük magunkat, addig telve vagyunk téveszmékkel az életről, és egymással kapcsolatban is.* Így cselekedeteinket pusztán primer létfenntartási ösztönök irányítják,

amelyeknek bár megvan a maguk szerepe és fontossága, de ha leragadunk ezeknél, akkor elkezdődik a másokkal és az étellel való végeláthatatlan küzdelem. Ugyanis mindenek központjává eme hamis, illuzórikus egó-én válik, ami ennek a tudatosságnak a szintjén természetes, ám ez annyira önkorlátozó elképzelés, hogy **képtelenné válunk a valódi együttérzésre másokkal**, ami által kinyílnak számunkra a létezésnek ama könnyed, harmonikusabb, együttműködésben és együttérzésben gyökerező valósága, amiben végre elszakadhatunk ettől az örületől, ettől a tömeghipnózistól, amit ma életnek és társadalomnak nevezünk.

MaGuru: Lényegében minden kérdésed megválaszoltad, saját MAGunk által. A probléma megoldása ugyanis minden látszat ellenére igen EGY-SZERŰ. Élj úgy, amint az a MAGadból fakadó felismerésed következtében számodra kívánatos és elfogadható. Ha együttérző társadalomra vágysz, **légy MAGad az EGYüttérzés**. Ha változásra vársz, ne akadályokat láss, hanem lehetőségeket, ne azt lásd, hogy mások felismeréseinek a hiánya az, ami korlátoz téged egy együttérzőbb, lélekkel teltebb emberi létezés elérésében. Amint az általad elmondott felismerések is a te tudatodban és elmédben születtek meg, úgy az a világ, világlátvány és világkép is csak benne(d) él akként, és csakis akként, amint azt megjeleníteni igyekeztél. Tény, hogy vannak még szép számmal hozzád hasonlóan látó, érző, gondolkodó emberek, és kapcsolódhatsz is velük, többféle módon az elme szintjén. *Ám a LÉLEKben, LÉLEKként – A KI VAGY – most, mindig is és mindörökké EGY VAGY mindÉNkivel, és ehhez semmiféle társadalmi kontextusra, korra, történelmi helyzetre sincs szükséged, hogy eme tudatosság megnyilvánuljon az életedben.*

Sokan félreértik azokat, amiket mondok nekik. Azt hiszik, hogy az illúzió-valóság azt jelenti, hogy passzívvá kell válniuk az étellel szemben. Nem az étellel szemben kell passzívvá válnunk, hanem a saját egó-énünkkel, a saját hamis-énünkkel szemben kell passzívak legyünk, mert ez az igazi akadálya a valódi együttérzésnek, ez a hamisság a valódi gátja annak, hogy az együttérzés az emberi létezésünkben is kifejeződhessen. Amikor azt mondom „nem én vagyok a cselekvő” akkor arról beszélek, hogy ameddig az egó-énem akar magának minden dicsőséget, ameddig én akarok lenni a cselekvő, a saját résszerű belátásom, tapasztalataim, beidegződéseim alapul véve, addig valódi együttérzés nem ébredhet bennem senki és semmi iránt sem. Azért nem, mert ez az egó-én, ez a hamis, árnyék-én mindent saját magának akar, és ezért nem veszi figyelembe a MAGunkban lévő együttérzés, az együttlétezés, az egyszerűség éltető és boldogító sugallatait az életünkben megnyilvánítható konkrét cselekvésekben. Még egyszerűbben szólva az az értelem, ami nem érzi az EGÉSZet, az mindig csakis önző módon nyilvánulhat meg, így folyton csak újabb és újabb problémákat fog okozni a létezésben, és bármilyen problémát is akar majd megoldani, minden megoldott probléma a számára újabb és újabb problémák forrása lesz.

Csak a tiszta szívű ember képes az együttérzésre, aki meghalt saját egó-énjének. Csak a tiszta szív együttérzésében tud kibontakozni az a magasabb rendű értelem, ami egy magasabb rendű léttapasztaláshoz emelheti az embert. Ennek alapja azonban nem kívül van, nem a társadalomban keresendő, hanem MAGunkban, és a MAGunkból kibontakozó, együtt érző létezésben. Ezért nem szabad végzetesen elcsüggedszén bennünket a világ, a valóság, a társadalom vélt vagy valóságos állapota sem, mivel a változás lehetősége mindig itt van bennünk. Az üdvösség, a boldogság nem kívül van, de egy üdvözült vagy felébredett lény kétségtelenül megnyilvánítja azt „kívül” is, azaz saját világában, környezetében. Azonban ez akkor lehetséges, ha meghalunk az egó-énünknek, a hamis-énünknek, ami mindennemű elkülönültség alapja, ezáltal a legnagyobb akadálya a valódi EGYüttérzésnek. Így a LÉT és az ÉLET újra átjárhatóvá válik, és többé már nem külső dolgokban keressük a boldogságot, hanem ez a végtelen, születetlen, örökkévaló boldogság – ami MAGunk az ÉN-VALÓ – fog ragyogni mindenben és mindenkinben, akire EGYüttérzésben fogsz tekinteni, aki MAGadban az EGYüttérzésben fog ezután megjelenni benned.

Ezt azonban nem elég felismerni, hanem mindennél jobban kell vágyani azt, hogy elmerülhessünk ebben a felismerésben, amely felismerés MAGunknak az ÉN-VALÓnknek a lélekként és értelemként való megnyilvánulása a tudatban és az emberi tudatosságban. Így végső soron semmink sem marad amivel dicsekedhetnénk, és ez a megszabadulás hajnala, ez az a pont, ahol felragyoghat emberségünkben valódi, isteni természetünk, amelynek lényege az együttérzés és a szer, valamint a részrehajlás mentes rend minden létezés alapjakénti kifejeződése. ÉN-VALÓnk azonban még ennek sincs alárendelve, AZ VAGY most és mindörökké szabadságként, üdvösségként, SZERként és boldogságként az örök, változatlan LÉTként és az örökké változó létezésként IS, EGYetemben.

Kérdező: Már attól könnyebnek érzem magam, hogy mindezt elmondhattam neked, de mindeközben megvilágosodott bennem, hogy végső soron soha, semmi akadály sem volt, és nem is lehet az általam vágyott és másoktól hiányolt együttérzésnek, pusztán saját elkülönültségem, saját egószerűségem. *Talán azért tűnik ez ekkora problémának a számomra, mert igazából a saját önző emberi vágyvilágom és elmém az, ami másokon akarja behajtani az együttérzést és a belátást, de én magam még nem adtam át ennek.* Még mindig elkülönült entitásként létezem, bár érzem, hogy ez egyre kevésbé jelent örömet a számomra, és eme boldogság hiányát igyekszem számonkérni másokon, a társadalmon, a történelmen, a létezésen.

MaGuru: Ha mindennél jobban vágysz arra, hogy megismerd a valódi együttérzést, akkor ne törődj semmi mással sem, ez a cél önmagában elég ahhoz, hogy révbe juttasson téged. Létezik egy MAGasabb RENDű ERŐ,ÉRTELEM, SZER ami és aki képes az illúzió felszámolására, amint annak létrehozására is. ÉN-VALÓnk felette áll mindennemű megtévesztettségnek, és emberi nézőpontnak, bár minden általa lehetséges, így semmi sem létezik és létezhet nélküle. Azonban ez az abszolút KözÉPpont soha sem volt rajtad kívül, hanem MAGodban VAN, és EZ VAGY TE MAGod, minden szemÉJeséget, emberi korlátozottságot és tudatlanságot meghaladó TeljessÉGkÉPpen. Pusztán annyit kell tenned, hogy átadod az akaratod ennek a TökéletessÉGnek, és hagyod, hogy vezessen. **Tartsd tisztán a Szívedet, és Szíved feltárja önMAGadban önMAGad igaz, múlhatatlan IÉNyEGét önMAGunkként, benned.**

Kérdező: *De hogyan tarthatnám tisztán a szívem, amikor emberként beletekintve abba azt tapasztalom, hogy telve van mindenféle vágygal, érzellemmel, ragaszkodással ami által nem láthatok tisztán a jelenben semmit sem?*

MaGuru: **A figyelem irányításával tarthatod tisztán a Szívedet.** Ameddig ugyanis emberi törekvéssel akarod „tisztogatni” azt, addig nem járhatsz sikerrel. Fogadd el, hogy mindez amit a Szívedben találsz valójában nem más, mint az egó-éned, a hamis-éned, ami a téves azonosulásod következménye. **A Szív, VALÓjában mindig tiszta, fÉNyos és ragyogó, mert az ÉN-VALÓ szÉKhelye. Ám amikor a saját egónk szemüvegén át látjuk AZt meg, akkor – látszólag – beszennyeződik mindenfélével, és ezért gondoljuk azt, hogy a Szív szennyes, és tisztításra van szüksége. Aki ezt gondolja, az az egó-énünk, az elme teremtménye. A Szív örökké tiszta, soha és semmi sem szennyezheti AZt be, mert VALÓjában a SZÍV és az ÉN-VALÓ EGY.** Most itt nem a fizikai szervre gondolok, a spirituális értelemben vett Szív nem azonos a fizikai szívvel, bár ez utóbbi is ebből az erőből VAN, ennek az értelemnek és SZERnek a megnyilvánulása. A befelé fordított figyelemben mindez feltárulkozik minden keresőnek Csendként a CSEND-BENN.

Kérdező: **„Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják Istent”.** Jézus mondása tehát igaz? Mert eddig olyan érthetetlen volt ez a számomra, olyan távoli, misztikus és elérhetetlen valami, amivel semmit sem tudtam kezdeni az életemben. Tehát azt állítod, hogy minden szennyeződés pusztán tudati jellegű, ami az elménkben létező egó-énünk, a hamis-énünk, amivel a LÉLEK AKI VAGYunk azonosul az emberi tudatosságként, az emberi létezésben?

MaGuru: Az igazság EGY-SZERŰ, annyira AZ, hogy karnyújtásnyira sincs tőled. A figyelem „megzabolázásával” mindez fokozatosan feltárulkozik a számunkra, így nem marad semmi tennivaló sem, amit elkülönült elme-valóságként cselekednünk kellene. A LÉT mindÉNben és mindÉNkiKÉnt kifejeződik a létezés-BENN, a „*legyen meg a Te akaratod*” pedig immár nem egy külső „te”, egy külső Isten akarataként lesz jelen-VALÓ, hanem ÉN-VALÓként, minden szemÉjességtől és elkülönült egó-szerűségtől mentesen. „*A jobb kéz nem tudja mit tesz a bal*” ezen isteni állapot kifejeződése. Az emberi egó-én ilyenkor immár csak a forma nélküli ÉN kifejeződéseként VAN, nem birtokolja a cselekvést és a cselekedeteket, *így a cselekvés a cselekedet és a cselekvő EGY, csak és kizárólag az ÉN-VALÓ kifejeződése a létezésben, ami által a létezés terhe „könnyűvé és édessé” válhat minden korban, minden korszakban, minden társadalomban, térben és időben.*

Kérdező: Ez az, amit emberi ésszel szeretnénk kikerülni, mert saját halálunkként látjuk az egó-én visszaolvadását, a hamis-én halálát. Mivel ezzel azonosulunk, az üdvösség nem kívánatos, hanem minden erőnkkel elkerülendő valamivé, halálos rémképpé válik az elménkben.

MaGuru: *Az elme olyan mint egy tükör, amiben minden megfordított valóságnak tűnik. Az üdvösség KÁR-hozottságnak, a KÁR-hozottság pedig üdvösségnek.* Ezért az elme világába bonyolódva mindnyájan a nem-tudás foglyai vagyunk, és úgy akarjuk meg jobba tenni a létezést, hogy nem is ismerjük annak eredendő, romlatlan, hibátlan és tökéletes természetét. Mert a létezés is tökéletes, de nem az elme fogalmai által az. A LÉTBől fakadó, a LÉT által megnyilvánuló létezés az elmének soha nem lehet maradéktalanul teljes és tökéletes. Az elme ami létrehozza a létezés egyéni illúzióját egyben akadály is annak, hogy megláthassuk ezt. Azonban az elme fÉNyét is adó VALÓ és ÉRT-ELEM – ami az ÉN-VALÓ – a SZÍVben örökké ragyogó boldogságként, önMAGunkként újra és újra felfedi ezt. **A SZÍV, az ÉN-VALÓ, a LÉT, a Tudat és a Boldogság – VALÓjában mind EGY, túl minden KÁR-hozaton és üdvösségen.** Csak az elme tükreben válik különálló valamivé, csak az elme által van rejtve ez az örökkévaló EGYség, amely azonban SZÍVben, SZÍVként örökké töretlen.

17. Film a vetítőgépben

Tudat, elme, figyelem és LÉLEK

Kérdező: Sokat foglalkoztam a tudat, az elme, a lélek természetével. Minél jobban belemerültem ebbe, annál inkább láttam, mennyire megfoghatatlan mindez. Ahány (spirituális) út, annyi megközelítés, magyarázat található, így inkább a belső forrásra és megértésre kezdtem koncentrálni. Úgy érzem rengeteg minden feltárt bennem ezekkel kapcsolatban, azonban nem teljesen világos, miként kötődik egymáshoz a tudat, az elme, a lélek és a figyelem. Mert végső soron ezek által tapasztalható önmagunkban a világ és a valóság, és ezek nélkül arra jutottam, hogy olyan hogy világ és valóság nem is létezhet.

MaGuru: Az ÉN-VALÓ olyan mint egy áthatolhatatlan, feldarabolhatatlan, részekre bonthatatlan, gyönyörűséges, ragyogóan fehér hegy, szikla, tömb. Ne szó szerint vedd, inkább csak szimbólumként utalhatok rá. Minden benne van, és általa nyilvánul meg, és végső soron minden benne, bennünk MAGunkban van, az ÉN-VALÓban. Ezért az ÉN-VALÓ olyan fogalmakkal sem

ragadható meg, mint a tudat, az elme, a lélek, a figyelem, a világ és valóság stb. Az ÉN-VALÓt nem tudod elképzelni, mert általa lehetséges minden, ami elképzelhető, ami megnyilvánul, ami tapasztalható, az érzékelés és a tapasztalás „külső és belső”, ám valójában tisztán tudati természetű valósága. Ezt azért fontos tisztáznunk, mert sokan gondolják azt, hogyha megtalálják az összefüggéseket a tudat, elme, lélek, figyelem között, akkor megfejtetik az ÉN-VALÓt. Ez nem lehetséges, mert bár az ÉN-VALÓ minden, az elme sohasem képes megragadni AZt, mint valamiféle tudatban tükröződő, tárgyasult vagy megszemélyesített tudati tárgyat. Tehát a fenti kérdésre ilyen szempontból csak szimbolikus értékű válasz adható, melyet nem szabad dogmaként kezelned, inkább csak amolyan útmutatóként, mert a valódi válasz MAGod vagy, de nem valamiféle elmebeli, elvont magyarázatként, hanem ÉN-VALÓként, LÉTKént, MAGodként a LÉT tiszta, eleven érzéseként, a LÉT önmagát tapasztaló, önMAGában, önMAGadban, önMAGunkként teljes VALÓjaként.

Kérdező: Érteni vélem a lényegét, és nem is valamiféle abszolút érvényű kinyilatkoztatást szeretnék hallani tőled, csak kérlek, világítsd meg a számomra, hogy te miként látod a tudat, az elme, a lélek és a figyelem együttlétezését az emberi tudatosságon belül. Úgy vélem ez segíthet abban is, hogy az általad másoknak is mondottakat jobban megérthessem. Konkrétan például az is foglalkoztat, hogy az elme hozza-e létre a tudatot, vagy hogy a figyelem és a lélek milyen viszonyban van egymással, vagy a tudat tartalmazza-e az elmét, netán fordítva?

MaGuru: Terjedelmes fogalmi definíciók helyett a legcélravezetőbb az, ha minden körülmények között törekedni tudunk az EGYszerűsége. Az én tapasztalásom szerint a tudat – mint egyetemesség - foglalja magában az elmét, de résszerű, elkülönült lényként ezt fordítva tapasztaljuk és látjuk. Ezért például a materialista tudomány azt állítja, hogy a tudat az elme terméke, még pontosabban az agyé. Ez a nézet azonban már egy tükörszerű, megfordított valóság érzékelés, és gondolkodás terméke, ami nem az EGYből bontja alá a valóságot, hanem a valóság tárgyainak összességét próbálja egyesíteni, különféle elméletekben, elképzelésekben. Ezért ezt a fajta rátekintést, a végsőkre nem alkalmazhatjuk, mert ez olyan, mintha a tükörképet tartanánk az eredetinek, és nem a tükörben tükröződőt. Nyilvánvalóan van összefüggés a tükörkép és a tükörben tükröződő között, de nem a tükörkép hozza létre a tükröződőt, hanem fordítva. Lényegében tehát a kettősség világában teljes mértékben meg vagyunk tévesztve, a dolgok ok-okozatiságának az irányultságával, forrásával, eredetével kapcsolatban.

Legelőször is tehát tisztázzuk, hogy a tudat, az elme, a figyelem és a lélek, mind-mind az ÉN-VALÓnak a tudatosságon belül megnyilvánuló aspektusa, ami az értelem, az elme világában egymástól különálló valaminek tűnik, ám valójában sosincs egymástól elkülönülve. Nem szabad beleesnünk továbbá abba az atomizáló-tudományoskodó szemléletbe sem, hogy ezeket valamiféle vegytiszta, egymástól elkülönült tárgyakként kezeljük, és ezen fogalmaknak egymástól különálló létet tételezzünk. A tudat, elme, figyelem és lélek, a világ és a valóság az ÉN-VALÓ kifejeződése, és a kifejeződés maga is benne, azaz bennünk MAGunkban VAN, mint ÉN-VALÓ. Amikor azt mondom MAG, MAGunk, ez a fogalom, hogy MAG is az ÉN-VALÓra utal, még ha látszólag a mag egy elkülönült, személyes, egyéni élménnyé is válik, a kettősség világában, saját emberi egyéniségünkbe bezárulva. A leglényegesebb az, hogy feltárulkozhasson bennünk az az örökkévaló, öröktől fogva létező, **időtlen látás**, ami nem pusztán intellektuális, hanem elsősorban intuitív, és az **MAGunk a Lélek fÉNy**e, ezt nevezhetjük figyelemnek is. Tehát a fogalmak szintjén *a Lélek és a figyelem EGY, a LÉT, a Lélek és a figyelem pedig úgyszintén EGY*. Valójában ezek a fogalmak a megfoghatatlanra, körülhatárolhatatlanra, a láthatatlanra, önMAGunk lényegétől elvonatkoztatathatatlanra és az elme által örökké megismerhetetlen ÉN-VALÓnkra vonatkoznak.

A tudat, elme, figyelem és lélek egymással való „kapcsolódásában”, összefonódásában tehát azt a *központi MAGot* kell megtaláljuk, ami által mindez jelenvalóvá lehet, válik MAGunkban. Ez a Lélek, de nem mint személyes, hanem mint egyetemes való. *A Lélek alatt sohasem a pszichológiai értelemben vett emberi pszichét értem, ezt fontos tisztázni.* A Lélek MAGunk a LÉT, ha úgy tetszik aktív aspektusa, mert a LÉT – bár magában hordozza a kettősségek világában megnyilvánuló Életet – önMAGában véve sem nem passzív sem nem aktív, leginkább a VAN és a VAGYOK EGYszerre. A LÉT, a Lélek, a figyelem és az élet tehát ismét egymástól elválaszthatatlan megnyilvánulás, ami az abszolút középpontból a LÉTből „tart a létezés, azaz az élet felé”. Természetesen ez is mind az ÉN-VALÓban VAN, s végső soron, mint személy feletti EGYetlenEGY VALÓ: MAGam vagyok, MAGunk vagyunk. Egy analógiával a LÉT, Lélek, figyelem, élet és a tudat, elme, világ és valóság fogalmi hálóját a következőképpen szemléltethetném.

Ha egy hagyományos, analóg filmes mozi képzelünk magunk elé, akkor abban a következő módon szimbolizálhatjuk a tudat, az elme, a figyelem és a Lélek együttVALÓságát:

1. **A tiszta, fehér, makulátlan vetítőkészlet a Tiszta Tudat**, ami eredendően nem tartalmaz semmilyen rávetülést sem. A kivetülő kép a vetítőgép és a film által jelenik meg rajta, a vászon, azaz a Tiszta Tudat pusztán teret, lehetőséget biztosít annak megjelenésére, ám eme képektől sohasem „piszkolódik be”. A film – ami a tudatban tapasztalható, a tudatban megjelenő valóság – mint az élet analógiája bár a mozivászon (Tiszta Tudat) által létezhet és tapasztalható, a vászon e tekintetben teljesen semleges, és a mozifilm megtekintése közben sohasem képezi a tudatos figyelem tárgyát. Úgy van jelen, hogy nem veszünk tudomást a létezéséről, pontosan azért, mert nem a vászonra irányul a figyelmünk, hanem a rajta futó képekre. Bár mindig látjuk a vásznat, mégsem vagyunk tudatosak erre, amikor a filmre koncentrálnak. A Tiszta Tudat tehát az az abszolút alap, ami által tudatában lehetünk a „filmnek” (a létezésnek és az életnek) de erre az alapra nem vagyunk tudatosak, ezt az alapot nem vizsgáljuk meg. Azért nem, mert önmagában véve üres, nincs mit vizsgálnunk rajta, amikor pedig „megtelik” képekkel, akkor a film, a mozgás, a cselekmény, a történet által kibontakozó tapasztalás, az élet köti le a figyelmünket.

2. **A filmszalag**, a rajta lévő kockák – amelyek mozgásba lendülve az időben a mozgás, az élet illúzióját keltik a mozivászonon bennünk – szimbolikus értelemben maga **az elme**, azaz minden lehetséges KÉP, gondolat, idea összessége, ami a teljességben, azaz az ÉN-VALÓban VAN. (Szimbolikusan itt a befűzött film végtelen, nem csupán lineáris valami, hanem abszolút értelemben minden olyan valóságtartalom, amit a létezésben, a kettősség világában világgként és valóságként tapasztalhatunk meg.) Amikor a film be van fűzve a gépbe, a vetítőgép izzója be van kapcsolva, és a filmszalag mozgásban van, akkor a vászonon megjelennek a mozgóKÉPek. A KÉPzelet analógiája is ez, az elme tehát mindennemű KÉPzelet, gondolat, képzelőerő, gondolkodás azaz mentális valóság gyűjtő-szimbóluma is egyben, a jelen analógiában. Az amit világnak és valóságnak tapasztalunk a moziban, az a filmen eleve jelenlévő képek sajátos, az idő mágiája általi együttlétezése, amely mozgásként jelenik meg, az élet illúzióját, a változás benyomását keltve. A film tehát az idő által válik megtörtétté, ezért értelemszerűen csak a tér-idő világában létező tudati tapasztalás, ilyen módon eme sajátos élmény az időtlenségben nem tapasztalható meg. Ha nincs mozgásban a film, nincs történet, legfeljebb egyetlen kimerevedett, élettelen filmkocka tárulhat a szemünk elé. A film tehát az életnek is a szimbóluma e tekintetben.

3. A vetítőgép lencserendszerén áthaladó, a filmet kivetítő semleges fehér fény, MAGunk a LÉT, a Lélek és a figyelem. Ahhoz, hogy a film kockái láthatóvá, érzékelhetővé váljanak a vászonon a sötét mozi teremben első sorban tehát FÉNYre van szükség. Amennyiben tehát a tiszta fehér mozivászon a Tiszta Tudat, a film az Elme, úgy mindezek megelevenítője a vakító, fehér fény, ami a LÉT Életként való megnyilvánulása. A Lélek a figyelem által kapcsolódik hozzá mindezekhez, tehát az

önmagában pusztán tárgyias „mozi-valóság” akkor válik igazán élő valósággá a tudatban, amikor a figyelemben, a figyelem által jelen van MAGunk A LÉLEK. **A LÉLEK az élet MAGunk és a MEGelevenítője tehát minden életnek és létezésnek.** A Lélek nélkül a tudatosság csak egy tárgyias, érzékelhetetlen és átélhetetlen „valami” lenne. A figyelem és a Lélek viszonyát tekintve, a figyelem a Lélek aktív, irányított, fókuszált, koncentrált „fénysugara”. Amennyiben egy analógiával élünk, ha a Lélek a FÉNY, akkor a figyelem olyan, mint egy erős, irányított, koncentrált fénysugár, a fizikai világban ennek egyfajta szimbóluma a lencsék által összegyűjtött, tudatosan irányított fénynyaláb, vagy akár a lézer.

4. A tudat a tudatosság színtere. A tudatosság a teljes és tiszta tudat, mint mindent magában foglaló VALÓság játéktere. A tudatosság teljességét nevezik Abszolút Tudatosságnak. A tudatban jelenik meg az az ÉN-ÉN, AZ EGY-ÉN ami egyfajta abszolút tudatközéppont (Isten). Ahhoz, hogy a tudat és a tudatosság ne egy elvont, pusztán tárgyias „valami” legyen, egy élettelen mozi, amiben nem csak lélektelen tárgyak, lélektelen „érzékelők” ülnek, hanem eleven, hús-vér, **élő tapasztaló éntudat általi tapasztalás**, fel kell bukkannia az ÉNnek, ez az ÉN a figyelem által jön létre, a tudatban az elme működése által. *Az Abszolút értelemben vett ÉNt (EGY-ÉN, ÉN-Ént) nevezhetjük Istennek is.* Ez az Abszolút értelemben vett ÉN felette áll mindennemű személyes nézőpontszerűségnek, ám önmagában hordja a személyesség mindennemű potencialitását, a személyesség minden lehetőségét és aspektusát. ÉN-ÉNKént általa jelenik meg a világ és a valóság, de még nem olyasvalamiként, ami egyéni, individuális élmény, hanem mint EGYetemesség. A VilágEGYetem, a valóság tehát az ÉNhez kötődik, csak akkor van jelen, amikor az ÉN „felbukkan” aktívvá válik az ÉN-VALÓban. Amikor az ÉN nem mint EGYetemesség, hanem mint individuális tapasztalók sokasága (személy, személyiség, egyéniség, individuum és individualitás) jelenik meg, akkor a tapasztalás és a tapasztalat személyes, individuális létélménnyé, létátéléssé, léletté válik a tudatunkban és az elménkben. Itt elérkeztünk, mintegy alábontottuk a valóságot és a tapasztalást a személyesség szintjére. Ez a májába süllyedt tudat, az illúzió-valóság tapasztalati szintje, a tudatosság elkülönült, individuális tudattere. Az „én a test, én az elme, én a személy vagyok” tudatisága.

5. Mindez amit szemléltetni igyekeztem azonban nem részek összessége, nem egymástól elkülönült esszenciák, azaz lényegiségek együttese. Ezért mondjuk azt, hogy az ÉN-VALÓ, az Abszolútum EGY és oszthatatlan, nem alkotja semmi és senki sem, ám mégis benne, általa és vele létezik minden, amit az elme világában, az elkülönültség tudatállapotában érzékelhetünk, tapasztalhatunk, érezhetünk, és amiről elvont fogalmakkal gondolkodhatunk. Ám az **elme semmilyen az ÉN-VALÓról alkotható absztrakciója sem egyenlő, nem azonos MAGunkkal AZ EGYetlen ÉN-VALÓval.** Ezért áll fenn az, az elme számára meghaladhatatlan paradoxon, hogy bár minden és mindenki MAGunk az ÉN-VALÓ és ennek megnyilvánulása, ami a tudat, a tudatosság, az elme LÉLEK által megelevenített világa és valóságaként tapasztalható, és amiről gondolkodni lehet, mégis az elme soha, még EGYetemes állapotában sem képes felfogni az ÉN-VALÓt, mivel az ÉN-VALÓ nem egy tudati tárgy (objektum), nem egy absztrakt, önMAGunktól elkülönült valami, hanem MAGunk a Tiszta Tudat, a Tiszta LÉT Teljessége.

A Teljesben bár ott van mindennemű **részszerűség**, tapasztalás és gondolatiság lehetősége, azonban a Teljesség nem látható, nem tapasztalható valami, hanem MAGunk az az Abszolút LÉT, ami mérhetetlenül több mint amit önMAGából az elme világában megnyilvánítani, elkülönült tudatként pedig tapasztalni, felfogni KÉPES. Így legbenső MAGunkat, a LÉT – TUDAT – BOLDOGSÁG ÉN-VALÓkénti örök és töretlen EGYségét önMAGunkként nem szükséges megértenünk, felfognunk, mert **az elménél sokkal közvetlenebb módon „kapcsolódunk” önMAGunkhoz, az Abszolút VALÓhoz, és EZ A LÉT örökkéVALÓ érzése. Nem mint személyes élmény, hanem mint a személyes létezés élményét is lehetővé tevő Abszolút LÉT, Abszolút Tudatosság, EGYetemes**

LÉLEK. Emberként is előbb érzem, hogy létezem, mintsem tudatában lennék annak a személyiségnek, akiként és amiként létezem.

*Az abszolút gyökér tehát az ÉN-VALÓ „középpontját jelentő” LÉT, a LÉLEK, a Tiszta Tudat a tükör, az elme pedig az a hatalmas, világ és valóságteremtő erő, értelem, ami az ÉN-VALÓból, az ÉN-VALÓban „emelkedik fel”, hogy a tudatosság világát és valóságát megjeleníthesse, kivetíthesse. A tudatosságnak van egy tárgyias és egy személyes aspektusa is EGYben. A tárgyias tudatosság a VAN, a személyes tudatosság a VAGYOK. Mindkettő a LÉT által elevenedik meg, a LÉT megelevenítő erejét, abszolút fÉNyét nevezhetjük ilyen értelemben LÉLEKnek. A LÉLEK elevenít meg mindent, ilyen módon a LÉLEK és az Élet EGY, és szétbonthatatlan EGYsÉG. Az elme számára a LÉLEK ezért is láthatatlan, mert a LÉLEK az Abszolút fÉNy, amely önMAGunkban minden tudatosságot, minden elmeszerűséget megeleveníteni képes, és ÉNként és személyes énként IS, **átélni és átérezni** mindezt. (Egy kis szójáték: figyelem, frigy-elem, ami által a Lélek „frigyre lép” az elmében megjelenő valósággal, megszülvén, megelevenítve azt.)*

Mindezek nem tárgyi minőségek, de a fizikainak mondott tudati valóságban ezen szimbólumok analógiái például a fizikai fény (Lélek, Átman) és a Nap (ÉN-VALÓ, Abszolútum, Atya, Brahman, ŐS-TÉN stb.) A fizikai valóság tehát nem más, mint az ÉN-VALÓ megnyilvánult tudati, elmébéli aspektusa, amit természetként tapasztalhat meg én-önMAGunk a LÉT, a LÉLEK.

Kérdező: Kapkodom a fejem... nem mondhatom, hogy teljességében értem a szavaid, de legbelül érzem, hogy önMAGomra utalnak, önMAGunkra emlékeztetnek. Arra az EGY-ÉNre, aki nem a tudat és nem az elme által van, és nem is a gondolkodás terméke.

MaGuru: A legszebb mindebben az, hogy nincs szükséged arra, hogy mindezeket megértsed. Mert ezek is csupán szavak, fogalmak, képek szimbólumok, melyek bár az Abszolútumból származnak és abban vannak most is, a tudatunkban tükröződve, ám VALÓ IÉNyegünket sohasem ragadhatják meg. *Legegyszerűbben „úgy lehetünk” leginkább EGY-ÉN-MAGunk, azaz VALÓ, EGYetlen ÉNünk, ha nem ezekre irányítjuk a figyelmünket, hanem pusztán felfedezzük MAGunkban és MAGunkként: a LÉT tiszta, semmihez sem hozzákötődő, semmilyen elmeszerűség által sem beszennyezett, érintetlen, makulátlan, ragyogó, örökkéVALÓ érzését a SZÍVben.* (Ezért boldogok a tiszta szívűek, mert nem gondolataikra és emberi érzelmeikre összpontosítanak, hanem csak magára a SZÍVre. Ezért boldogok a lélekben EGYszerűek, mert nem az elméjükben keresik a megváltást, nem ragaszkodnak az elme-énjükhöz sem, így nincs akadálya annak, hogy a Mennyek Országában éljenek, azaz elmerüljenek VALÓ, természetén túli természetünkben: az üdvös Boldogságban, a Boldogság üdvösségében.)

Kérdező: *Ki vagyok én valójában? Hogyan tudhatom ezt meg?*

MaGuru: *Úgy, hogy nem megtudni akarod, hanem csak átengeded magad a LÉT tiszta érzésének. EZ MAGod, MAGunk az ÉN-VALÓ, s a belső gURu, az örök Mester vezetni fogja majd minden léptedet ÉN-ÖN-MAGunk felé. Ha nincs benned kétely, csak erős bizalom EGY-ÉNünk mindenható bölcsességében, akkor már ITT és MOST meg is tapasztalhatod MAGodban mindezt.*

18. Fény és árnyék a TeljessÉGben

Kérdező: Az aranykor várása olyan központi motívuma a jelen kor ezoterikusnak mondott spiritualitásának, mint amilyen a vallások szintjén Krisztus második eljövételének a folyamatos vizionálása, immár évezredek óta. Valami nem stimmel az én számomra ezekkel, bár emberként magam is örülnék annak, ha végre aranykori állapotok között élhetnék. Sok mindent olvastam, hallottam az Aranykorral kapcsolatos dolgokról, és azt látom, hogy ugyanúgy vágy vezérelte jóslatokkal van tele az ebben hívők elméje, mint Krisztus második eljövételét illetőleg. Rengeteg vallásos jövendölés, elképzelés, közösség alapozott ez utóbbira, de eddig egyiknek sem teljesedett be az előrejelzése.

Vannak, akik folyamatos apokalipszisként tekintenek az egész megnyilvánult világ jelenlegi helyzetére, és állandó összeomlást, világvégét látnak immár minden jelenségben, és minden magyarázható írásban. Megértem azokat is, akik szabadulni szeretnének a külső világ szorongattatásából, mert végső soron úgy érzem, *minden létező a kondicionálatlan boldogságra vágyik*, ám valamilyen módon mégis beleesünk annak a csapdájába, hogy az Aranykort feltételekhez kötjük, a Mennyek Országát pedig egy bizonytalan helyen és időben keressük, ráadásul a legtöbben a fizikai test halála után képzelve mindezt. Teljesen ambivalens érzésekkel vagyok telve mindezekkel kapcsolatban. Azt látom, hogy bizonyos értelemben neki lehet támaszkodni annak a hatalmas mértékű szellemi sötétségnek, ami bennünket embereket ural a végső dolgok ismeretét illetőleg, és ténylegesen úgy tűnik, hogy az árnyékvilág nyert uralmat a fény erői felett, de legbelül mégis azt sejttem, hogy minden látszat ellenére, az amire vágyunk sohasem volt külső feltételek függvénye.

Az lenne a kérdésem, hogy te miként látod mindezen jelenségeket, és szerinted miért tűnik ilyen sűrűnek és ilyen félelmetesnek ez a sötétség, ez az árnyék ami a világunkra telepedett? Sokszor teljesen abszurdnak érzem az egész emberi létezést, mindennemű Istenben való bizalmammal együtt, és az az érzésem, mintha egy elmeegógyintézetben lennénk, ahol az ápolók kimentek cigarettaszünetre, de elfelejtettek visszajönni, a betegek pedig mindezt kihasználva egymásnak estek. Bocsánat a kendőzetlen őszinteségért, de ez is itt kavarg a lelkemben, és magunk közt lévén, meg kellett osszam mindezt veled.

MaGuru: (Hosszasan ül a csendben, békét és együttérzést árasztó arckifejezéssel, majd megszólal.) A kettősségek világának törvényszerű működése az, hogy a fény csak az árnyék által rajzolható érzékelhető, tapasztalható világot és valóságot a tudat és az elme birodalmában. Minden ami ilyen módon megjelenik, önmagában hordozza saját maga hiányát, és ez a hiány tűnik árnyéknak, sötétségnek. Ez az önmagunktól való elkülönültség következménye, ami együtt jár a félelmeink megjelenésével és megelevenedésével tudatunkban, elménkben, pszichénkben. *Az Abszolút és kimondhatatlan, szavakkal csak tükrözhető Igazság a LÉT bármilyen természetéről viszonylagossá, nézőpontszerűvé lesz, így természetszerűen az Igazságnak az elménk prizmáján történő színekre bomlása által, megjelennek annak részei, az úgynevezett részigazságok.*

Azonban az Abszolútum felől közelítve ezt a törvényszerűséget, **ami részigazság az nem igazság**, pontosabban nem teljes igazság, ezért értelmezés kérdése, és így jelennek meg a képzetek, a hamisság, az árnyékvilág, a sötétség amit aztán elménk valóságosnak lát, képzel, hisz. Egyszerűbben szólva, a kettősségben törvényszerű, hogy ha van olyan hogy igazság, akkor a hamisság világának is létre kell jönnie automatikusan, ennek a következtében. *Ezért a megnyilvánult valóság, bár az Abszolútum kifejeződése, benne semmi sem tehető önkényes szempontok szerint abszolúttá, amire rámutatva azt mondhatnánk – „ez Isten, ez az Abszolútum maga, a maga teljességében.”* Az Abszolútum önmaga TeljessÉGét mintegy „elveszíti” a

kettősségek világában megnyilvánítva mindazt a végtelenséget, amit önMAGában hordoz. Természetesen ez is egy paradoxon, mert a Teljesség akár megnyilvánulatlan akár megnyilvánult – s már ez is egyfajta kettősségbeli fogalom – önMAGa, azaz önMAGunk Teljességét soha, semmiképp sem veszíti, veszítheti el, így igazából megtalálni sem tudja, mert nincs semmi sem ami elveszhet. *A kettősség, a létezés, az élet világa ugyanis soha sincs leválva, különválva a LÉTtől, az Abszolútumtól, a TeljessÉGtől*, pusztán a tudatosság játéka, az elme bűvésztrükkje által tűnik úgy az azt szemlélő figyelemnek, Léleknek, hogy ez valóságos, és mindennél valóságosabb is az átélésben.

Mindezeket azért szükséges megemlítsük, hogy egyszer s mindenkorra elengedhessük – ha kezdetben még csak az elme szintjén is – azt a tévképzetünket, hogy VAN az Abszolútum és VAGYunk mi a kettősségben, és a kettő egymástól különböző, elszakított, és aki ezen létállapottól meg akar szabadulni, annak feltétlenül meg kell halnia, fizikai értelemben. *Szellemi értelemben a halál, ami a megszabadulásra, az újjászületésre vezet* – de nem egy újabb testet és emberi létezést feltételül szabva ennek – *az az elménk tévképzeteinek való végleges és visszavonhatatlan meghalását jelenti, a képzetekbe bonyolódott ÉNnek, a figyelemnek, a Léleknek*. Ezért mondta Jézus is, hogy a Mennyek Országá – ami az üdvös Boldogság, azaz az ÉN-VALÓnk szimbóluma – nem imitt vagy amott, ekkor vagy akkor jó el, mert AZ tibennetek van. Ez a mondás a krisztusi tanítás központi MAGvaként fogható fel, az Atyával, azaz az Abszolútummal való EGYség kinyilatkoztatásával EGYetemben. Erőteljesen rávilágít arra, hogy az Aranykor, a Krisztus második eljövetele valójában nem „kívül”, hanem belül, azaz a kívül és a belül EGGYé válása által jöhet létre, az „Új Föld és ÉG” önMAGunkként való megtalálása, minden korban lehetséges, és ez nem jűgák, világkorszakok, globális történelmi események beteljesedésének a függvénye.

Az a figyelem, ami viszont beleragadt az úgynevezett tárgyi valóságba, a nevek és a formák világába, az az ezáltal elveszett, eredendően önMAGunkkÉNT, önMAGunk legVALÓságosabb LÉNy-EGeként lévő üdvös boldogságot a világ állapotaiban, a tapasztalati és érzéki valóság tárgyaiban véli megtalálni, és ezek megszerzésére törekszik. Ezáltal a figyelem eggyé válik azzal az ideával, hogy csak akkor lehetünk boldogok, ha a világ állapotai támogatják ezt, ezért kondicionáljuk a boldogságot, annak elérését, és így igazából élvezeteket keresünk magunknak, hogy az elveszítettnek tűnő *paradicsomi boldogság* pótolható legyen. De mivel *az üdvös boldogság MAGunk AZ ÉN-VALÓ, ezért sohasem veszíthetjük EZt el, és mivel sohasem veszítettük el, ezért – MAGunkon kívül, MAGunktól különbözőként – megtalálni sem lehetséges*. Egész egyszerűen csak annyit szükséges tennünk, hogy tiszta, koncentrált figyelemként fölé emelkedünk saját elménk kettősségének, annak a keresőnek aki mindig valamit keres, hogy a vélt valóságot megtalálhassa. Ez egy téves koncepció, és nem egy újabb elképzeléssel kell behelyettesítsük az elménkben, hanem meg kell látnunk, hogy az ÉN-VALÓnk teljessÉGünkBENN mindennemű elKÉPzeléstől mentesen, a lehető legközvetlenebbül a LÉT tiszta érzésében mindig és mindenkor JELEN-VALÓ, és ehhez semmit sem kell tennünk, csak legyünk AZ, A KI VAGYunk tiszta, kondicionálatlan figyelemként, Lélekként, LÉTként, Tudatként, Boldogságként.

Kérdező: Igen, ez világos és követhető a számomra. Egy gondolattól azonban nehezen tudok szabadulni, és ez a jelen korszak általam látott sötétsége. Miért van ez ilyen félelmetes mértékben a számomra jelen? Hogyan szabadulhatnék meg ennek a szorongató érzéstől, tapasztalásától? Úgy érzem ez egy jelentős akadály a tudatomban, hogy mindaz amiről szólsz, amiről tanúságot teszel, a számomra is élő valóság lehessen.

MaGuru: *Az árnyék ott a legerősebb ahol a fény is erőteljesen jelenik meg.*

Kérdező: Ezt hogy érted?

MaGuru: Sokan panaszkodnak az általad látottakra, s mert a figyelmük teljesen ráirányul az árnyjáték, az árnyékvilág természetének a tanulmányozására, ezért egyre inkább ez válik az egyedüli, uralkodó és kizárólagos valósággá a tudatukban. Ettől szenved a lélek, mert ezzel az illúzió-valósággal azonosul. Aztán elkezdünk harcolni ezzel a sötétséggel, azt gondolván, hogy mindez tőlünk függetlenül és rajtunk kívül létezik. *Ami ellen harcolsz, azt erősíted*, s bár szinte közhelyesen hangzik, de mindez igaz. Amikor az árnyéket figyeled, és eme látvány eltölt reménytelenséggel, szorongással, állati és ösztönszerű félelemmel, akkor ez az árnyék egyre hatalmasabbra dagad a te tudatodban. Lassan az árnyékvilág elfoglalja minden másfajta valóság helyét, és kizárólagos léttapasztalássá lesz. Szenvedsz, és úgy éled át az egyre nagyobb kínokat, hogy nem is sejtjed, mindezen tapasztalás pusztán a saját árnyékvilágodba beleragadt figyelem, a te figyelmed által létezik és létezhet. Így senki sem válthat meg téged, ameddig mindehhez ragaszkodsz, amíg küzdesz és amíg harcolsz az árnyék ellen, ami ráadásul saját fÉNyed által keletkezett. Mert ekkor már a fÉNy-t is magadon kívülállónak képzeled, és meg sem fordul a tudatodban, hogy árnyék csak ott keletkezhet, ahol a fÉNy VAN jelen. *EZ az örökké ragyogó fÉNy azonban MAGod VAGY. Az árnyék-világ is az ÉN-VALÓ fÉNy-e által rajzolódhat ki, így minden megtapasztalható, minden átélhető végső soron MAGunkban, MAGodban VAN, és te EZ VAGY, csak elfeledted mindezt.* Azt az árnyéket kergeted, amit saját fÉNyed által keltesz, de immár csak ezt nevezed világnak és valóságnak, mert a félelmeid teljesen hozzáláncolnak mindehhez.

A jelenkor valóságát illetőleg pedig van egy jó hírem. **Az úgynevezett „Kali Júga” (Sötét, fekete kor) nem akadály a Aranykornak.** Az Aranykor akkor jelenik meg, Krisztus második eljövetele akkor válik VALÓsággá a Szívünkben, amikor meglátjuk a fÉNy-t, az EGYetlen ÉN-t – mindÉNben és mindÉNkiBENN. Sokan panaszkodnak, hogy mindez számukra elérhetetlen, mások pedig azt mondják, semmi sem segíti ezt elő az úgynevezett külső világban. Nincsenek már manapság jelen hiteles Mesterek, Buddhák, Krisztusok, Maharsik, Bölcsek. Azonban ez hatalmas tévedés. A mai világban azért ilyen erőteljes az árnyék, mert hihetetlen az intenzitása a fÉNynek.

Kérdő: Hogyan? De hisz magam sem látok ilyen bölcseket szaladgálni magam körül, és mások ténylegesen panaszkodnak ugyanerre, amit magad is mondasz. Akkor miként lehetséges ez, amiről beszélsz? Abszurdnak tűnik a számomra, de az is lehet, hogy tényleg és túlságosan is megszokta már a szemem az árnyék-világot, és csak ennek a dolgait látom valóságosnak.

MaGuru: Fordulj a fÉNy felé. Ez a metanoia, a valódi MAGtérés, a figyelem befelé fordítása a fÉNy Forrására, az ÉN-VALÓra. Akkor meglátod, hogy amiről beszélek mindaz ott van MAGodban és MAGodként, ÉN-MAGunkként, és mindig is ott volt és lesz mindörökre. A kérdéssre válaszolva, *megfigyelted-e hogy csak az utóbbi pár évszázadban hány igaz, tiszta, önzetlen MAGnyilvánulása jelent meg a világban ÉN-VALÓnk üdvösségének, mint tanítás, tanító és Mester? A probléma az, hogy mivel azt gondoljuk, hogy ÉN-VALÓnk = Atyánk krisztusi MAGnyilvánulásai, avatárjai testhez kötöttek, ezért csak addig vannak a világunkban jelen, amíg egy testben járnak-kelnek közöttünk.* Ez azonban hatalmas tévedés. Tény és való, hogy jelentős mennyiségű spirituális irodalom árasztotta el az utóbbi időben, a nyomtatásnak és a médiának köszönhetően az emberi tudatosságot, és az is igaz, hogy sok közülük kétes tartalmú, vagy csak eltorzított igazságmorzsákat hordoz. De a szavak szintjén végső soron még a legnagyobb bölcsek szavai is tűnhetnek úgy, hogy ilyenek, mivel ameddig nem nyílt meg bennünk az értelem legbenső fÉNy-e, ami által immár nem csak nézni, de LÁTni is képessé válunk, addig szinte teljesen mindegy mire tekintünk, mert minden csak zavarodottságunk fogja fokozni.

Látszólag hiába faljuk a könyveket, hiába járunk gurutól guruhoz, a megértés ilyen módon mintha csak menekülne előlünk. Mert az árnyéket kergetjük az elménkben, és minél inkább meg akarjuk érinteni azt, mint MAGunkon kívüli tudást és tökéletességet, szabadságot és üdvösséget, annál

távolibbnak, elérhetetlenebbnek tűnik a lelkünkben mindez. De a valódi Örömhír sohasem volt és sohasem lehet önMAGunkon kívül. A külső és belső Mester EGY, és ITT van MAGunkban. Ez a Mester kezdetben tőlünk különálló valóságként jelenik meg kívül, akár hús-vér személyként is megnyilvánulva ÉN-VALÓNkból és ÉN-VALÓNkban. Azonban a Mester nem csak fizikai valóságként van és lehet jelen, hanem elsősorban LélekkÉnt és Lélek-BENN. Jézus azt mondta, hogy az Atyához megy, de mégis itt marad mindÉNKivel a „világ végezetéig”. Ramana Maharsi mielőtt elhagyta volna a testet, síró tanítványait ezzel vigasztalta: „Ugyan, hová is mehetnék? Ha engem ezzel a testtel azonosítottok, ennek a testnek képzeltek, nem értettétek meg, miért is éltem itt közöttetek és miről is szoltam nektek.” Némelyeket már ezek a szavak is megvilágosítottak, míg mások csak a teste elhagyása után kapták meg a belső bizonyosságot.

A legfontosabb – e tekintetben – annak a megértése, hogy *a Mester rengeteg módon képes megjelenni és vezetni bennünket, és minden való és igaz Mester nem más, mintsem MAGunk AZ ÉN-VALÓNk megnyilvánulása a fizikai és szellemi valóságban.* Buddha, Krisztus, Bhagavan Ramana Maharsi, Robert Adams, Niszargadattá Maharádzs és felsorolni sem lehetne még hány megnyilvánulása a Tökéletességnek ITT és MOST IS JELEN-VALÓ a Lélekben, a Szívben mindazon tudatoknak, aki hozzájuk fordulnak. Mert *ők mind-mind az EGYetlenEGY ÉN-VALÓ, és TE AZ VAGY. Te vagy Krisztus, Buddha, Bhagavan és minden általam felsorolt, és felsorolhatatlan megnyilvánulása EGYetlen ÉN-VALÓNknak.* Amikor ennek mély, minden tudatlanságot és minden képzelt sötétséget elsöprő, katartikus felismerése **vÉGbemEGY** bennünk, akkor meglátjuk: mi MAGunk VAGYunk a Mester és a tanítvány is EGYben, ÉN-VALÓNk fennséges „Isteni SZÍN-JÁTÉKaként” MAGjelenve, **MAGE**levenedve mindÉNKikÉnt és mindÉN-KI-BENN. Jézus így biztatta a tanítványait egykor, s e szavak nem konkrét történelmi időkhöz kötöttek, hanem a bennünk végbemenő EGY-ÉNi VALÓNk feltárulkozása által válnak valósággá:

„De eljő az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben, és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádoíul. Az Isten lélek: és a kik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.” (Jn. 4, 23-24)

TE MAGod VAGY az örök és elpusztíthatatlan, ragyogó, fÉNyoló Lélek, A KI az ATYÁVAL EGY. Amikor önMAGadban feltárul a szavakon túli igazság a Szív szelíden ragyogó fÉNyekÉnt a Csendben, akkor immár ez az imádat önMAGoddal EGYesíti azt a figyelmet, ami addig elkalandozott világot és valóságot teremtve, abba árnyékként is belefeledkezve. Ez nem egy külső Isten imádata immár, sőt, itt már az imádat is képletes, mert ez még mindig a kettősség világa lenne, ahol az imádat imádót és imádotat feltételezne. Ez a krisztusi kijelentés valójában arra világít rá, hogy ahhoz hogy újra VALÓNkkÉnt LÉTezzünk, szükséges a figyelem belülré irányítása, az Atyára, a belső Krisztusra, az ÉN-VALÓra, hogy ez az imádat, ez a koncentrált, EGYhegyű figyelem végül eltűnjön, feloldódjon, EGGYé váljon az imádottal. *Az imádat az ami az imádó és az imádot közötti látszólagos elkülönültséget felszámolja a Szívben, LélekkÉnt a LélekBENN.*

Kérdő: Azt akarod tehát mondani, hogy *a jelen korszakban azért ekkora az árnyék, mert MAGunk a fÉNy AZ erőteljes, és így törvényszerű, hogy árnyék keletkezzen?*

MaGuru: Ez itt az EGYszerű LÉNyEG. Fordulj hát „befelé”, az árnyék Forrása felé, önMAGunkba, az ÉN-VALÓ fÉNyébe merülve! Akkor nem lesz többé szükséged papokra, gurukra, spirituális megmondóemberekre, sőt Mesterekre sem, mert az EGYetlen VALÓt önMAGadban és önMAGadkÉnt EGYetlen ÉN-VALÓNkkÉnt ismered újra fel. *Milyen akadályt látsz még magadon kívül, ami ettől eltéríthetne?*

Kérdő: Csak a csapongó figyelmemet. A félelmeimet, és az árnyékvilágomra való rögzültségeimet. Úgy érzem, nagyon nehéz változtatni mindezen. Kérem hozzá a kEGYelmet, és a te segítségedet. Mikor itt vagyok veled, olyan könnyednek tűnik mindez, de mikor elmegyek tőled, akkor sokszor rám nehezedik újra a saját árnyék-világom. Hogyan szabadulhatnék ettől meg?

MaGuru: Egyszerre csak egy lépést kell tenned. Teljesen és feltételek nélkül add át legelőször is magad Istennek, ÉN-VALÓknak. Elméd egyhegyűvé tételében a Belső gÚRU a legtökéletesebb segítőnk, ha átadtuk magunkat a TökéletessÉGnek. **Az elme régi szokásait úgy lehet felülírni, hogy figyelmünket mindig, minden körülmények között „emlékeztetjük” arra, hogy ne merüljön el az árnyékvilágunk képzeiben.** Ez kezdetben tudatos, irányított cselekvést (koncentráció) feltételez, de egy idő után ez erőfeszítés mentessé válik. Olyasmi, mintha megtanulnál szabályosan, nyugodtan léleKezni minden helyzetben, ami régebben túlságosan elsodort, kiborított téged. *Ne feledd, nem te vagy a cselekvő, add át hát egyéni cselekvésed képzetét a „Legyen meg a te akaratod” szellemében az EGYetlen VALÓ cselekvőnek.* Ennyi bőven elég is, ha többet mondanék, csak még jobban összezavarnálak téged. Törekedj a teljes EGYszerűsége, és add át tetteid gyümölcsét ÉN-VALÓknak. A világnak **EGY a Gondviselője**, nincs miért aggódnunk hát többé, ha MAGunkkÉnt és MAGunkban felismertük Ezt.

19. Isten védőügyvédje

Kérdő: Olyan vallásban nőttem fel, amelyben folyton arról beszéltek, hogy Isten jó, szeret és kegyelmes, miközben a másik serpenyőben ott csücsült az állandó kárhozattal való burkolt, vagy nyílt fenyegetőzés réme. Ezt a két végletet próbálta egybeboronálni a teológia, de már ott elbukott az egész, hogy amikor szétnéztem a világban, a valóság nem támogatta ezt a kizárólag csak jó, szerető és kegyelmes isten-képet. Erőszak, kegyetlenség, vér, harc, háborúk és az ember embernek farkasa szellemiség szinte mindenütt uralta, vagy uralni igyekezte az emberi létezését. Egy háborúban árván maradt gyermeknek, vagy a szülők bárminemű elvesztését elszenvedő fiatalnak nem túlságosan vigasztaló, eme igen furcsa módon kifejeződő „isteni szeretet”. Természetesen a vallás(ok) rendelkezik a maga magyarázataival, de állandóan az volt az érzésem amikor ezeket hallgattam, mintha egy szeszélyes, sokszor minden együttérzéstől mentes önkényurat kellene a papoknak, teológusoknak, „vallásipari szakembereknek” fehérre mosniuk, hogy az hiteles maradhasson az emberek szemében.

Behatóan ismerem azon teológiai nézeteket, melyek Isten kegyelmességét fejtegetik, ám egy olyan világban, amely telve van kegyetlenséggel. Ráadásul mindezt az embernek tulajdonítják, mintegy áthárítva a látszólag „elbaltázott teremtmény” félresikerült hajlandóságait a Teremtőről a teremtményre. Ezért számomra elfogadhatatlan ez az önellentmondásoktól hemzsegő vallásosság, ugyanakkor Isten léte továbbra is foglalkoztatja az elmémet, mert legbelül az a határozott megérzésem, hogy a létezésnek kell legyen egy forrása, egy abszolút középpontja, amiből minden kiindul és amiben minden létezhet, de erről nem gondolom azt, hogy hasonlatos a vallások és bizonyos spirituális utak által hirdetett istennel, istenképekkel, legfeljebb bizonyos pontokon egyezhet azokkal. Arra jutottam, hogy félreteszem mindazt, amivel eddig találkozhattam, és magam vizsgálom meg mindent. Nem érdekelnek az írások, a Biblia, a teológia és annak magyarázatai, az ezoterikus fejtegetések és a metafizika sem abban a tekintetben, hogy bármit abszolút kinyilatkoztatásként elfogadjak, pusztán csak azért, mert tekintélyként hivatkoznak milderre egyesek, akiket mások tekintélyeknek tartanak, maguk fölé emelve tisztelnek.

Azért vagyok itt, mert azt hallottam rólad, hogy te nem akarsz meggyőzni senkit sem arról, amiként látod a dolgokat, és teljesen nyíltan szoktál beszélni minden engem érdeklő problémáról a hozzád forduló keresőkkel. Fel is tenném neked azt a kérdést, hogy miként látod ezt az Istenes problémát, mi a te meglátásod erről az önellentmondásoktól terhelt, szerintem tarthatatlan istenképről, amit például a kereszténység ezernyi ágazata próbál az emberek nyakába tukmálni, de végeredményben csak azt tapasztalom, hogy egyfajta indoktrinációt hajtanak végre, beültetve egy félelmet keltő alakot az emberek elméjébe és szívébe, amely által irányítani tudják az embereket. Milyen ordító önellentmondás az is, hogy Jézus állítólag azt mondta, hogy „*megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz benneteket*”, míg ezzel szemben a kereszténység egyáltalán nem a szabadságról szól, sőt ennek ellenkezőjét tapasztalom minden értelemben. Mintha csak nem is akarnának foglalkozni a szabadság kérdésével, ami nem is csoda, mert a kárhozát bármilyen aspektusával való riogtatás, fenyegetőzés amivel hatalmat lehet nyerni az emberi lelkek felett mindig a félelemre alapozódik, azt erősíti, és ez nemigen hozható egybe a szabadsággal, a lelki és szellemi értelemben elérendő megszabadulással. Szóval miként látod ezt a bonyolult, ám gyökerét tekintve – szerintem – egyszerű kérdéskört?

MaGuru: Isten számomra halott, én pedig nem vagyok egy halott Isten védőügyvédje.

Kérdő: Jól hallom amit mondasz? Egy véleményen vagy Nietzschével? (Derús, felszabadult nevetés a szobában jelenlévő hallgatók között.)

MaGuru: Remekül működnek az érzékszerveid, amint tapasztalom. Ez azonban nem egy filozófiai nézet, mert nem vagyok Nietzsche tolmácsolója, sem ügyvédje. A kereszténység papjai, teológusai, apológétái és megmondóemberei egy olyan, Istennek tulajdonított „tudati objektum” védőügyvédei, mely nem véletlenül szorul állandó magyarázatra, állandó kiigazításra, állandó védelemre a kettősség világába feledkezett emberi tudatosságon belül, minden szabadon gondolkodni képes emberi lény őszinte kérdéseivel szemben. Mi közöm lenne nekem mindehhez?

Kérdő: De hisz arról teszel tanúságot, hogy „Mind-ÉN-KI VAGYOK”, így hát közöd kell legyen mindenhez. (MaGuru elmosolyodik, és halkán nevet ezeken.)

MaGuru: Ez így igaz, de emberként immár nem ragaszkodom semmiféle képzethez, nézethez sem ami az elmében megjelenik, és az általad említett dolgok sem képeznek ez alól kivételt. Miért kellene hát a vallások istenképeit értékelnem, elutasítanom azt avagy megvédenem, amikor ezek nem mások, mintsem a *relatív, részszerű tudati valóságon belüli képzetek, tükröződések, rátekintések* arra az ideára, amit az emberek Istennek neveznek? Az emberi gondolkodás egyik legérdekesebb szellemi értelemben vett csapdája az, hogy úgy használunk fogalmakat, elképzeléseket az egymással folytatott kommunikációnkban, hogy azt képzeljük mindeközben, hogy az ami a mi elménkben van, azt a másik is evidenciaként látja, ám ha mégsem, akkor is – többnyire anélkül, hogy megegyeznénk a fogalmak, szimbólumok belső tartalmait illetően – megpróbáljuk meggyőzni a másik felet, saját nézeteink helyességét illetően.

A vallásos, dogmatikus megközelítés sajátossága – ami akár a tudományos berkekben is uralkodóvá válhat – az, hogy „ex cathedra” tesz kinyilatkoztatásokat, melyek nem képezhetik vita, vizsgálódás tárgyát. A vallásnak dogmái vannak, kinyilatkoztatásokként kezelve, a tudományon belül pedig ott vannak az axiómák, ám ez utóbbiak – a tudomány egyes valóban nyitott elméjű művelőinek becsületére legyen mondva – azért nincsenek kőbe vésve, mert időnként felülvizsgálatra kerülhetnek, sőt el is bukhatnak. *A vallásos, dogmatikus szemlélet tehát nem csak a vallások sajátossága, hanem leginkább az emberi gondolkodás egyik csapdájaként tekinthető, ahol egy*

dogma olyan mértékben válik uralkodóvá egy gondolati rendszerben, (teológia, tudomány, világnézetek, hitrendszerek stb.) hogy az teljes mértékben meghatározza az érzékelést, a gondolkodást, az érzelmvilágunkat így azt a világlátványt is, amiben az emberi elme kondicionálva van mindezek által. Még egyszerűbben szólva, *minden ember vallásosnak tekinthető ebben az értelemben, kivéve azon tudatokat, akik önMAGukra ébredhettek*, és megláthatták eme sajátosságait az emberi tudatosságnak, és azon belül az emberi gondolkodásnak.

A hit még annak az embernek a létezéséből is kivonhatatlan tényező, aki azt állítja önmagáról, hogy „*én nem hiszek semmiben sem*”. Mindenkinek van egy tudatos, vagy rejtett hitvilága, ami szellemi motivációt jelent és cselekvő irányultságot. Az elme szintjén a tagadás által senki sem szabadulhat meg ettől, csak az eme szellemi mechanizmusok működésének a vizsgálata során létrejövő tudatosodásban. *A tapasztalás és a hit szorosán egybefonódik*, és ezért van az, hogy egyik a másikat határozza meg, illetve irányítja. Például egy tudós arra a következtetésre jut, bizonyos vizsgálatok és az őt megelőző kutatók következtetései alapján, hogy léteznie kell valamiféle szubatomi részecskének, amit eddig senki sem tudott „meglátni”, bizonyítani, hogy léteznek. Még nem tudja leírni képletekkel, legkevesbé sem tudja azt érzékelhetővé tenni direkt módon semmilyen kísérletében sem, mégis minden jel arra mutat az elméjében, hogy ennek a „valaminek” léteznie kell. Természetesen mondhatjuk azt, hogy ez színtiszta racionalitás, hisz az ő tudatosságában, az elméjében úgy vannak összerendeződve bizonyos tapasztalati tények, bizonyítékok, elméletek és feltételezések, hogy azok ebbe az irányba mutatnak. Ám tudományos szempontból az ami feltételezés, sejtés, megézés, ráézés, még ha racionális alappal rendelkezik is, mindaddig csak feltételes, ameddig bizonyos tudományos módszertanok, keretrendszerek között, bizonyítást nem nyer.

Tehát kivonható-e a hit, a bizalom, az intuíció egy tudós kutatómunkájából, vagy a racionalitás önmagában megmagyaráz-e mindent? Kivonható-e a hit, még akkor is, ha vannak racionális alapjai annak, amiről szilárdan hiszi, hogy „*ott kell lennie*”, azaz felfedezhető, meglátható, leírható valami a létezésben, amit tudományos kutatómunkája során keres, és amire valójában logikai intuíció által, következtetések és sejtések mentén ráérezett, majd később rá is talált? Belátható, hogy *a ráció önmagában nem elegendő, mert a ráció mögött kell legyen valamiféle motiváció és irányultság, ami a rációt, azaz magyarul az értelmet a cél elérésének az érdekében mozgatni, irányítani, tudatosan használni fogja*. Az ember nem egyszerűsíthető le a racionalitás vagy irracionális szintjére, sőt ha jobban és figyelmesebben megvizsgáljuk magát az emberi tudatosságot, akkor megláthatjuk, hogy ***az ember egyáltalán nem racionális vagy irracionális lény, hanem elsősorban intuitív, és vágyai által motivált és meghatározott élőlény, aki arra használja a rációt, az értelmet és a racionalitást is***, (például akár a tudományt, a technikát, a művészeteket stb.) ***hogy céljait elérhesse, vágyait beteljesíthesse***. Ezek azért lényegi kérdések, mert ha megismerjük az emberi tudatosság gyökerében található alapvető sajátosságokat, akkor megérthetjük és átláthatjuk például az emberi létezés ösztön-, vágy- és hit-orientáltságát, ami az emberi ösztön- és vágyvilág által közös és egyedi szinten is egyszerre meghatározott.

Kérdező: Elgondolkodtató gondolatvezetés ez, és úgy érzem, hogy sokkal nagyobb figyelmet érdemelne ez a témakör, mint amit eddig szenteltem neki. Ha jól értelmezem, akkor lényegét tekintve azt állítod, hogy ***az ember egy ösztönlény, aki az értelmet alárendeli vágyai beteljesítésének***, és olyan hogy „*racionális ember*” nem is létezik, mert még a legracionálisabb, legintelligensebbnek mondható lény is ösztönszinten saját vágyai által meghatározott?

MaGuru: Igen, ebből a nézőpontból tekintve minden ember „vallásos” aki a saját ösztön- és vágyvilága által vezérelt, akár „megvallja hitét”, akár nem, akár tudatos arról, hogy ösztön- és vágyvilága milyen konkrét motivációban, azaz hitben fejeződik ki, akár nem. A hitnek mindig kell

legyen valamiféle tárgya, és *hittárgyakkal minden ember rendelkezik, akit ösztönök és vágyak vezérelnek*. Ezért **csak az az emberi lény tekinthető mindennemű vallástól mentesnek, aki** – nem csak átlátta mindezt, de – **meghalt saját ösztön- és vágyvilágának, ezáltal valóban szabaddá lett**. A buddhák, a krisztusok, a maharisik, a bölcsek felette állnak mindennemű vallásos attitűdnek, őket nem az ösztönszerű hitük mozgatja, hanem az a végtelen értelem és SZER, amely a személyes értelem és létezés alapja is egyben, ám létezésüket már nem egyfajta öntudatlan, ösztönszerű individuális vágy-beteljesítés határozza meg, hanem az EGÉSZ szolgálata, az EG-ÉSZszel való együttlétezés határtalan tudatosságának belső békéje, boldogsága és fÉNyessÉGe. Ők nem elfojtották vágyaikat, hanem vágyaik vezették őket annak felismerésére, hogy *a vágyak világa végtelen, ezért a vágyak csak egy véges világban beteljesíthetőek, és nem létezhet annyi testet öltés, ami által a lélek a vágyak beteljesítésének a végére juthatna, emberi értelemben szemlélve*. Aki számára világossá válik a vágyaknak az emberi létezést meghatározó, alapvető motivációt jelentő szerepe, az ráláthat arra, hogy **a vágyak nem a „jó” vagy a „rossz” kérdéskörébe tartoznak**, ezért például a valláson belül az emberi vágy- és ösztönvilág a maga pártatlanságában nem ismerhető meg, így nem is haladható meg, pusztán annak elfojtására tehetőek lépések, de a belső megértést nélkülözve.

Amikor tehát Isten, vagy bizonyos isten-képzetek nevében, valamiféle „abszolút erkölcsi törvényekre” hivatkozva az embereket arra ösztönzik (többnyire félelemkeltéssel) hogy az emberi ösztönvilágot „bűnösnek, romlottnak, utálatosnak, nem Istentől származónak vagy egyenesen sátáninak” bélyegezzék, akkor a legbelső, többnyire tudattalan ösztön és motivációvilágunk (**természet**) feltárása, megismerése és megértése helyett, annak félelem-alapú elfojtására ösztönöznek bennünket, többnyire olyan embertársaink, akik maguk is hasonlóképpen a félelem által vannak indoktrinálva, meghatározva saját létezésükben. Felteszem tehát a kérdést, hogy *milyen abszolút érvényességgel rendelkezhet azon istenképek tömege, amelyek az önmagunk emberi természete felőli tudatlanságban, utálkozásban, megvetésben, elutasításban és kirekesztésben kondicionáltak?* Hogyan haladható meg bármi is, annak megértése nélkül, az elme szintjén? Nem ignoranciáról beszélek, hanem **meghaladásról, tehát annak megértése által bekövetkező szellemi fel- és megszabadulásról**.

Kérdő: Magam is sokat gondolkodtam ezeken, és még a saját gondolataim is eretneknek tartottam, de végső soron arra jutottam, hogy az elfojtása valaminek, ami nélkülözi annak vizsgálatát, feltárását és megértését, az pszichológiai rátekintésben maga a tudattalanba történő száműzés, elfojtás (frusztrációk) ami akár egy összepréselt rugó, előbb utóbb a legváratlanabb pillanatban hatalmas erőket felszabadítva, arcul csapja az embert. Bizonyos vallások istenképe nélkülözi az emberi természet ítékezés nélküli vizsgálatát, a keresztény doktrína például abból a dogmából indul ki, hogy az ember bűnös, megváltásra van szüksége, és most az eredendő bűnről szóló teológiai okfejtések végtelen tárházát ne is kezdjük kielemezni, mert egy élet is kevés lenne mindezek végigvitelére. Azonban tény és való, hogy ezek szerint az emberi faj nem indul nyerő pozícióból. *Az alapvető probléma, amivel magam is megküzdöttem az az, hogy ha Isten mindenható, szent, mindennemű „bűn és ösztönszerűség” mentes, akkor honnan, miből / kiből és miért van az emberben az az ösztön- és vágyvilág, ami az alapvető motivációt képezi mindönkben?*

Nem-e súlyos önellentmondás, hogy Isten a tökéletesség, ám teremtménye az ember elbukott, és hajlik a bűnre inkább, mintsem a tökéletességre. De az ilyen jellegű „tökéletlenség” bűnnek való beállítása, bélyegzése is már eleve egy teológiai csavar, ami csak még inkább belevisz minket abba a nézőpontba, hogy az emberi létezés önmagában egy olyan állapot, amitől jobb minél hamarabb megszabadulni. Persze itt jön képbe a „szabad akarát”, ami megint egy teológiai kreatúra, mert ezzel még nagyobb terhet rakunk az emberre, mondván, hogy *Isten tökéletes, akinek semmi köze a te vágy- és ösztönvilágodhoz, ami egyenlő a romlott emberi természettel és bűnnel*, hanem mindez a

„szabad akarat” következménye. Így elegáns módon levesszük a terhet Istenről, és rádobjuk azt az emberre. A vallás pedig felkínálja a „megváltást”, amivel helyrehozhatjuk ezt a malórt, az eredendő bűn világából kikászálódhatunk és átjuthatunk Isten világába, de kizárólag csak azon úton és módon, amit a vallás határoz meg, hiszen ezeken kívül valódi, Isten számára „érvényes” üdvösség nem létezhet. Eme abszurditást még csak fokozza, hogy többnyire minden vallás a saját útját tartja az egyedül valóan helyesnek, üdvözítőnek, ezért a sok végláthatatlan teológiai vita és ellentét akár a vallásokon belül, akár azok között is.

Ezt itt most nem ragoznám tovább, mert már így is sok szót pazaroltam eme jelenségre. A lényeg az, hogy *olyasvalamiért kell bűnösnek éreznünk magunkat – a vallási megközelítésekben – ami végül is Isten által van, belőle származik, és ez nem más, mint az emberi ösztön- és vágyvilág, ami a legalapvetőbb motivációk tárháza, az emberi lényben, az emberi létezésben.* Ezért tarthatatlan számomra az az istenkép, amit a kereszténység hirdet, hogy Isten szeret, de ha nem úgy élsz, amint azt az isten-magyarázók kinyilatkoztatták Isten nevében, akkor könnyűszerrel a Pokolban végzed, dacára a mindent megbocsátó, megváltó isteni szeretetnek. Teljes mértékben együttérzek azon ateista testvéreimmel – bár magamat nem tartom ateistának – akik nem kérnek semmilyen formában sem ebből az Istenből, de leginkább ebből az istenképből, és azon vallásokból, akik ezeket az emberekre akarják sózni, megváltás néven.

MaGuru: Mindez amit mondasz az elme szintjén meglátható valóság, és *az értelem fénye által világossá válhat, hogy a vallások istenképe nem abszolút, pusztán a kettősségek világának a része.* Mindennemű istenkép pusztán az emberi tudatosságban tükröződő idea, a Megragadhatatlan VALÓnról. Az istenképek védelme azoknak fontos és nélkülözhetetlen, akik elfogadták azokat, és a végsőig ki akarnak tartani azok **abszolútnak hitt** volta mellett, ami tudatosságuk meghatározó színtere. Ezért nem vagyok illetékes az embertársaim Isten-ügyeiben. Aki azért jön hozzám, hogy neki Istenről beszéljek, vagy hogy nálam Istenről tudakozódjon, azt remélve, hogy majd megmondom neki a végső igazságot Istent illetően, annak csalódottan kell távoznia innen. **Nem vagyok Isten védőügyvédje és nem is lehetek, mert akkor ismernem kellene minden ember Istenét, amit ő az elméjében Istenként éltet, és mi értelme lenne harcolnom vagy védenem eme Istent?**

Kérdő: De akkor tulajdonképpen ki és mi is Isten, és mi a szerepe a vallásoknak ebben a létezésben? Létezik-e valójában abszolút értelemben Isten és megismerhető-e?

MaGuru: Erről Isten(ede)t kérdezd, én nem vagyok illetékes ebben.

Kérdő: De te nem Róla teszel bizonyosságot az embereknek? *Az ÉN-VALÓ, az Abszolútum, amivel azt állítod, hogy mindenki EGY, nem-e Isten?* Nem-e kellene tehát ismernem Istent ehhez?

MaGuru: Nem. Pont ellenkezőleg, mindehhez el kell feledkezned mindarról, amit Istennek KÉPzelsz. Meg kell hálnod mindennemű istenKÉPnek és istenképzetnek ami a tudatodban és az elmédben megjelenhet. Akkor fogsz választ kapni a kérdéseidre, ha kész vagy megválni mindennemű Istenről, istenekről szóló kinyilatkoztatásoktól és magyarázatoktól. **Fogalmakkal nem juthatunk el a Fogalmakon Túlihoz. KÉPekkel nem juthatunk el a KÉPzelet Forrásához.** Istenről való KÉPzelgéssel nem juthatunk el a minden LÉT alapját képező VALÓhoz önMAGunkban, csak újabb KÉPzetekhez, elképzelésekhez. **Ha tükörbe pillantva azt akarod tudni, ki az akit a tükörben látsz, akkor szükséges-e másoktól kérdezősködj erről?** Vagy elegendő, ha felismered, hogy TE MAGod VAGY AZ, A KI által minden tükörkép a tükörben megjelenhet, és szemlélhetővé válik a te tudatodban és elmédben? Meg kell-e másoktól kérdezd azt, hogy „létezem-e?”

KI VAGYOK ÉN? KI VAGYOK ÉN, akinek mindennemű KÉPzet, ismeret és érzet is megjelenik amit Istennek nevezek? Tedd fel MAGadnak a kérdést, de hagyd figyelmen kívül mindazon válaszokat, melyeket az elméd szolgáltathat a számodra. Az önkutatás lényege nem az, hogy az elmével igyekszünk megragadni újabb képzeteket, s azokat abszolút, végső valóságoknak tekintve, megelégszünk a tudatosságban mindezzel. **A „KI VAGYOK ÉN” kérdésére az egyedüli helyes válasz, a Csendben tárulkozik fel**, amikor is LélekkÉnt „megláthatjuk”, hogy a világ, a valóság így Isten is abból az abszolút Középpontból fakad, amiből az ÉN is felemelkedik, és minden amit ilyen módon tapasztalhatunk – beleértve az egyéni, individuális létélményt, az elkülönültség személyes érzését is – ez által az ÉN által létezhet.

AZ ÉN Forrása, az ÉN-VALÓ azonban mindörökké láthatatlan, rejtett marad a tudatosságban és az elme világában. Ez **az Abszolút közÉP-PONT, MAGad a LÉT, és ezt nem kell elképzeld**. Ha megpróbálsz elképzelné EZt, akkor úgy jársz mint Istennel, a róla való kérdezősködéssel és kutakodással. **EGY-SZERŰÉN(ként) csak irányítsd a figyelmedet – a személyes létezésed alapját is képező – LÉT tiszta, mindennemű kondicionáltságtól mentes érzésére a Szívedbe**. Nincs szükséged másra, és nincs szükséged további kérdésekre, magyarázatokra és elméletekre sem ahhoz, hogy végül eme koncentrált figyelem által önMAGadban, önMAGunk által, önMAGadhoz önMAGadkÉnt „hazaérkezz”. **Hagyd békében Istent, és Ő is békében fog hagyni téged! A béke, a Csend és Szabadság MAGod VAGY, a legnagyobb ajándék amiben minden és mindenki örök, születetlen és múlhatatlan Boldogságként létezhet.**

20. A LÉT örökkéVALÓ dicsŐS-ÉGe

Kérdező: A múltkori beszélgetésen, egy barátomnak ezt mondtad: „Isten számomra halott, én pedig nem vagyok egy halott Isten védőügyvédje.” Ez a kijelentésed nem hagyott nyugodni azóta sem, s bár a barátom elégedett volt a válaszaiddal, meg kell mondjam, bennem némi értetlenséggel vegyes megütközést keltett, és elgondolkodtatott. Buddhát sokan ateistának tartják, mivel soha nem beszélt Istenről. Ő a tudat természetén keresztül világította meg a tanítványai számára a végső valóságot, és ez rendben is van. Azonban te többször használod Isten fogalmát, hogy megvilágítsd dolgokat a mi eredendő természetünket illetően, ezért nagyon megleptél engem ezzel a kijelentéseddel. Viszont ennek hatására elgondolkodtam azon, hogy talán ateistaként is el lehet jutni az üdvösségre, az Önvaló ateistaként is feltárulkozhat bennünk, sőt talán egyeseknek lehet, hogy egyszerűbb is a saját útjuk szempontjából mindez. Arra kérnélek, világítsd meg a számomra ezeket az összefüggéseket, mert sok vallásos, vagy magát „spirituálisnak” tartó embertársam azt tartja, hogy az ateizmus az a lehető legborzasztóbb dolog a földön, és ateisták ateistaként nemhogy nem juthatnak el az üdvösségre, avagy az Önvaló felismerésére, de egyenesen lehetetlen mindez, és Isten szemében ők eleve kárhozatra vannak ítélve. Ha valaki minden kontextus nélkül hallja a tegnapi kijelentésedet, illetve valamilyen vallás követője, biztosan megbotránkoztató a számára, sőt akár azt is kérdezhetné tőled, hogy ateista vagy-e?

MaGuru: Az igazság az, hogy ha valakit az segít közelebb az ÉN-VALÓjához, hogy mellőzi a vallások, a spiritualitás berkei által kreált Istent és isten-fogalmat, akkor boldogan mutakozom ateistaként, ha ez szükséges. Végül is a *teizmus* szükségszerűen feltételezi, sőt megteremti önön ellenpólusaként az *ateizmust*, így a kettősségek világában ez is a polarizálódott teljesség része. ÉN-VALÓnk eléréséhez nincs feltétlenül szükség Istenre, és ez talán még botrányosabb kijelentés

részemről, mint az általad idézett „Isten számomra halott, én pedig nem vagyok egy halott Isten védőügyvédje.”. Vizsgáljuk hát meg, ezt a kérdéskört alapos figyelemmel, mert rengeteg tévképzet melegágya mindez, ami sokszor megbéklyózza még a legőszintébb, legelszántabb keresők tudatát is. Az ateizmusnak van úgynevezett aktív és passzív irányultsága is, az előbbi térítő jellegű, kifejezetten militáns, teizmus és vallás ellenes, és ennek érdekében ugyanolyan aktív propagandát folytat, mint mondjuk a vallások a hittérítéssel. Igazából ez a térítő, vallásos attitűd ellenpólusa, amennyiben polarításokban szemléljük ezt a jelenséget, és ilyen módon azt kell mondjuk, hogy mindez elkerülhetetlen jelenség.

Mi volt előbb, a tyúk vagy a tojás? Teizmus vagy ateizmus? Jelen esetben nem nehéz kitalálni, ugyanis ha nincs mit tagadni, akkor nem jön létre a tagadás, és ezért egyértelműnek tűnik, hogy a jelenkori ateizmust maga a teizmus aktív, azaz térítő, vallásos attitűdje termelte ki, hozta létre. Ezt elég nehéz meglátni bármilyen vallásos tudatformából is, még inkább azt, hogy **az ateizmus mindig az aktuális teizmus tükörképe**. Amilyen a mosdó, olyan a törülköző, és ez igencsak durva kijelentés lehet, de nem alaptalan. Az ateizmusnak ugyanakkor van egy passzív ágazata is, amely egyáltalán nem agresszív, kissé hajlik az agnoszticizmus felé is bizonyos tekintetben, és nincsenek benne térítő, mások meggyőzésére irányuló tendenciák sem. Tömören úgy jellemezhető, hogy ez a fajta világnézet igyekszik semleges maradni mindennemű teizmussal, istenképzettel, istenképpel és vallással szemben, egyszerűen az ilyen tudatok nem tartják feladatuknak azt, hogy a vallások vagy a spiritualitás Istenével, isteneivel foglalkozzanak, mert számukra a létezés Isten nélkül is értelmes, élhető és élvezhető, sőt némelyeknek kifejezetten teljes, így nem is érdekli őket az, hogy Istent keressék. Ezen utóbbi, ateista irányultság azonban mivel nem militáns, jobbra észrevétlenül van jelen a társadalomban, és nincs is igazi ellenpólusa. Nem küzd senkivel és semmivel sem az, aki számára Isten egy semleges valaki / valami, a vallásos és spirituális attitűd pedig nem vonzó a számára semmilyen tekintetben sem. Az agnoszticizmussal határos ez a világszemlélet, mely úgy tekint a világra, hogy Isten lehet hogy van, lehet hogy nincs, ám számára nem eldöntendő kérdés ez, ezért ezt nyitva hagyván nem is foglalkozik vele.

A legtöbb értetlenség, vallási indulat, térítő és militáns magatartás abból az elképzelésből ered, hogy *„Én vagyok az igazság egyedüli letéteményese, és aki ezzel nem ért egyet, azt vagy meg kell győzzem, vagy meg kell semmisítenem.”* Sokszor láttam azt magukat istenhívőknek nevező embertársaimnál, hogy kifejezetten indulatosan, sokszor gyűlölettel és indokolatlan haraggal telve beszéltek az ateista embertársaikról, nem egyszer hangsúlyozva azt, hogy ők a Sátán, az Antikrisztus szolgái, Isten ellenségei, ám (a szerető) Isten le fog számolni velük, ha nem hajlandóak megtérni, és pokolra juttatja őket. Persze vannak, akik nem gondolkodnak, nem érznek ilyen szélsőségesen, és még vallásos emberként sem képzelik azt, hogy feladatuk lenne ateista felebarátaik megítélése, vagy kárhózzattal való fenyegetése, tehát *nem szeretnék általánosítani e tekintetben. Csupán arra szeretnék rávilágítani, hogy „aki kardot ránt, kard által vész” azaz ha térítő szemléletű vagy, akkor kihívod magad ellen azt, aki akár vallásos, akár ateista emberként, majd ellenfeled lesz.*

Kérdező: Örülök, hogy rávilágítottál erre, mert teizmus és ateizmus tekintetében igencsak kontrasztos a kép, pedig ha észrevesszük az árnyalatokat, mindjárt közelebb kerülhetünk a jelenség megértéséhez. Ezek szerint vannak olyan ateisták is, akik igazából nem is ateisták, mert nem tagadják de nem is fogadják el a vallások, bizonyos spirituális irányzatok Istenét, istenképeit, mivel önmaguk létének értelmezéséhez, a világ valóságának a megértéséhez számukra nincs szükség egy hagyományos értelemben vett Istenre?

MaGuru: Arról van szó, hogy *Isten eleve csakis poláris valóság, csakis poláris fogalom lehet a kettősségek világában.* Ha azt állítom, Isten létezik, és ilyen és ilyen, ezzel látens módon azt is

állítom, hogy Isten nem létezik, és ezért nem is lehet ilyen vagy olyan. Az állítással létrehozom a tagadást is, csak nem vagyok tudatában ennek. A kettősségek világában tapasztalható tudati létezésben ha valamit megvilágítok, az csak úgy válhat láthatóvá, hogy közben kontrasztok, árnyalatok vagy árnyékok keletkeznek. Ezt nem bonyolult megérteni, csak többnyire figyelmen kívül hagyjuk. A hit mindig kiválaszt valamit a valóság tárgyaiból, és amikor arra irányul, táplálja azt, így egy gondolat, egy idea, egy KÉPzet hatalmassá tud nőni a figyelem teremtő, létben tartó, tápláló erejének a következtében.

Ha valamire erőteljesen koncentrálnunk, az egyre valóságosabb lesz, és végül már annyira kitölti a tudatosságunkat az elménk által, hogy saját hitünk, saját tapasztalásunk, saját meggyőződésünk lesz a mércéje mindennek. Ezen keresztül szemlélve a világot és a valóságot pedig törvényszerű, hogy mindaz észrevétlenül kondicionálva lesz saját hitünk, meggyőződésünk által. Ezért hangsúlyozom mindig, hogy *ha a LÉT középpontját, ÉN-VALÓnkat akarjuk „elérni”, akkor teljesen meg kell szabadulnunk mindennemű kondicionáltságtól, ami fogva tarthat minket.* Isten is pont ilyen, mert mint tudati valóság, tudati megtapasztalás még ha teljesen ki is tölti az elménket, akkor is csak elmeszerű, és legvégül Istennek is mennie kell, hogy ÉN-VALÓnk végső VALÓnként MAGunkban, MAGunkkÉnt feltárulkozhasson, az elménken túli CsÖNdbENN.

Kérdező: De ez nem-e e ugyanúgy csak egy koncepció, egy elképzelés mint ami Isten a vallásos, vagy spirituális törekvőnek? Ha valaki ateista, mégis hogyan juthatna el mindehhez?

MaGuru: Ateistaként, vagy agnosztikusként, vagy vallási és spirituális szempontból kondicionálatlan, programozatlan elmével – bizonyos szempontból – pont hogy nem nehezebb, hanem akár sokkal könnyebb is lehet az üdvösség, a Boldogság önMAGunkként VALÓ felismerése a Lélekben. Ha valakinek nincs tele az elméje számtalan olyan képzetel, amelyek végül úgyis kidobásra kell kerüljenek, akkor kisebb terhet, kisebb akadályt cipel önmagában. Természetesen ez még nem garanciája semminek sem, mert végső soron mindent az ÉN-VALÓ tesz, ám pont ezért *lehetséges az, hogy valaki úgy ébredhessen ÉN-VALÓjára önMAGában, hogy életében soha sem volt köze sem a vallásokhoz, sem a spiritualitáshoz.*

A kérdésed első felére válaszolva pedig az is igaz, ***ha kimondom ezt a szót, hogy ÉN-VALÓ vagy Önvaló ez ugyanolyan koncepció csupán a szavak szintjén, mint Isten,*** tehát nem jutok előbbre tőle, sőt, még csak zavarosabbá válhat a képlet, mert ha eddig Istent tételeztem abszolút középpontként, most feltehetem magamnak a kérdést, hogy mi az ÉN-VALÓ és mi a viszonya Istenhez, vagy fordítva. Itt azt lenne érdemes megvizsgálunk, hogy *sem a teizmus, sem az ateizmus önmagában nem feltétele az üdvösségnek, ezért nincsenek kizárólagosságok, és abszolút utak amelyek ehhez vezethetnének.* Minden létező egyéni sorssal, egyéni úttal rendelkezik, ***az önMAGunkra ébredést pedig nem az ember hajtja végre,*** nem emberi erőfeszítés következménye, hanem az Abszolútum, az ÉN-VALÓ által elevenedik meg mindez, az emberi tudatosságon belül. ***Az álmodott az álomban ráébredhet-e arra, hogy ő egy megálmodott álomalak? Csak az Álmodó ébredhet rá arra, hogy álmában álomalakká álmodta önMAGát, és ÁlmodókÉnt ezen álomalakkal azonosulva, önMAGa saját álmát valóságnak KÉPzelte és hitte.***

Kérdező: Értelemmel követni tudlak, de mint tapasztalás egyelőre nem létezik a számomra mindaz amiről beszélsz. Úgy érzem, tennem kell valamit annak érdekében, hogy önmagamra ébredhessek, és nem állhatok zsebre dugott kézzel. Legbelül átérzem, hogy szavaid mély belső megtapasztalásból fakadnak, és valódi szabadságból szólnak, de egyelőre még úgy érzem, hogy foglya vagyok a saját álmvilágomnak, amit valóságnak hiszek. Ezért még valóságos számomra Isten, és mindaz, ami hozzá kötődik, még akkor is, ha magam sem vagyok vallásos ember, sőt semmilyen spirituális

ösvény elkötelezettje sem. De úgy érzem, egyedül Istenben kapaszkodhatom jelenleg, még akkor is, ha Isten „csak” – ebben az értelemben – az ÉN-VALÓ megnyilvánulása.

MaGuru: *Az én ateizmusom teizmus, és az én teizmusom ateizmus IS EGYben.* Azonban mindkettő azért létezik, mert VAGYOK. Megvizsgáltam önMAGamban elmélyült figyelemmel, hogy „*Ki vagyok én, akinek Isten is megjelenik, vagy aki tagadni is tudja ezt a megjelent Istent?*” Azt láthattam, hogy Isten is az ÉN-VALÓ teremtménye, még akkor is, ha ilyen értelemben véve az ÉN-VALÓ „elszülöttje”. Ezt kimondani szinte botrányos, de vizsgálj magad is meg, amennyiben úgy véled, az utad szempontjából mindez előre mozdíthat téged. Ha nem, ne foglalkozz most ezzel, érezd szabadon magad e tekintetben is.

Kérdező: Ez nagyon érdekel, amit most mondtál. „Isten az ÉN-VALÓ elszülöttje”. Mi ennek az értelme?

MaGuru: ÉN-VALÓnk önMAGát önMAGunkként a kettősség, azaz a tudatosság világaként nyilvánítja meg. A tudatosságban ÉN-VALÓnk megnyilvánult és megnyilvánulatlan módon is jelen van, a megnyilvánult valóságot egyéni tudatként elménk által tapasztalja a Lélek, A KI VAGYOK, s a figyelem a Lélek összpontosított, MAGElevenítő ereje által. **A tudatosság világának a teljhatalmú Ura: Isten.** ÉN-VALÓnk nem ragadható meg fogalmakkal, ám a tudatosság világában a tudatosság abszolút uraként alakot öltve, Istenként jelenik meg. Isten azonban nem egy konkrét személy, vagy tárgy, ám a tudatosság, az elme világában a kettősségben mégis KÉPes konkrét isteni személy(ek)ként, formákként alakot ölteni, az egyéni létezők számára.

Amikor a tudatosságunkat a kettősség határozza meg, akkor Isten tőlünk elkülönült valóságként jelenik meg a tudatunkban, az elménkben. Így Isten is tudati objektummá válik a kettősségben, attribútumokkal, formákkal és nevekkel rendelkezik, ám lényegét tekintve ez csak az illúzióvalóságban átélhető tapasztalás, mely nem bír abszolút érvényességgel, amint más dolgok sem a kettősségek nézőpontoszerű, relatív valóságában. Elgondolkodtál-e már azon, hogy miért is van ennyi Istenség, ennyi vallás, ennyiféle spirituális út ebben a létezésben?

Kérdező: Talán azért, mert az EGY a létezésben Istenként sokfélévé lesz?

MaGuru: Ahány létező van, annyi megnyilvánulása létezik Istennek, ám mindezek relatívak. Isten, mint fogalom relatív, mert az individuális tudatban tükröződik, az elme által a léte. Ám minden tükröződés az EGYetlen VALÓ MAGnyilvánulása a kettősségben, így Isten minden arca, attribútuma, megnyilvánulási formája végső soron ugyanarra az EGYetlenEGY VALÓra mutat, abból fakad és abban van. EZ VAGY TE. **Isten sem létezhet nélküled. Mint Abszolút VALÓság, mint LÉT és LÉLEK te szülted Istent, aki azért VAN a kettősség világában, hogy VALÓ, igaz, osztatlan, születetlen ÉN-VALÓdra emlékeztessen,** az álmvilágból az Álmodóra, az álmvilág valódi urára és létrehozójára irányítsa a figyelmed. **Isten az ÉN-VALÓ elszülöttje, a létezés világának Ura.** Így a vallásos felfogást alkalmazva, de azt kibővítve: az ember keresi Istent, de nem Isten a végső állomás, hanem AZ, A KI Istent is létrehozta. EZ AZ ÉN-VALÓ, az a Tiszta LÉT, TUDAT és BOLDOGSÁG, a Teljesség A KI VAGY.

Mindnyájan EZ a megragadhatatlan, kimondhatatlan EGYetlenEGY VALÓ VAGYunk. Isten az ÉN-VALÓnk fÉNy, ami az értelemben és a Szívben tükröződve VALÓ ÉN-MAGunkra „emlékeztet”. Azonban **legvégül Istennek is mennie kell, amikor beteljesítette küldetését a létezésedben.** Akkor nem marad más, csak AZ, Abszolút VALÓ, amit nem ragadhatunk meg gondolatokkal és képzelettel, mert minden gondolat és képzelet Abszolút Forrása, és nem a gondolat és képzelet teremtménye. Isten feltárja neked a titkot: hogy TE VAGY AZ ÉN-VALÓ és senki és semmi sincs

rajtad kívül. Isten, a valóság és a világ is mind-mind általad és benned van, létezik és létezhet. Amikor a Szívben a LÉLEK felfedi MAGát önMAGunkként, akkor a szavakon túli CsendlÉnt mindez önMAGadként, önMAGadban és önMAGadtól VALÓ. ÖnMAGadként, LÉLEKkÉnt érzed és tudatosságkÉnt érted. Érzés és értelem MAGodban, MAGodkÉnt újra EGY, és immár senki sincs jelen, aki különálló entitásként érti vagy érzi EZt. A szavak itt értelmüket veszítik, csak a Csend fedheti fel bennünk mindezt.

Kérdező: Hát mégsem vagy ateista? Igaz, úgy tűnik teista sem a szó hagyományos értelmében. (Jóízű nevetés a szobában lévők között.) Úgy érzem, kezd derengeni már magamban a lényeg. A TeljessÉG túl van Istenen, mégis Isten AZ, aki kettősségbe feledkezett tudatként önMAGamban feltárulkozva, önMAGunkhoz hazavezet. (MaGuru mosolyog és pár percre elcsendesedik. A hallgatók arcán valami titokzatos fÉNy ragyog, a kis szobában szinte tapintani lehet a békét és a boldog, szeretetteljes ragyogását a LÉTnek. Majd megszólal.)

MaGuru: *Isten számomra halott, mert meghaltam Istennek.* Ha meghalsz Istennek **ki** marad még, akinek Istennek, önMAGán kívül léteznie kellene? A válasz ott ragyog mindÉNkiBENN, csak maradj Csendben. **EZ TE MAGod VAGY, a Csend és Örökké-VALÓ LÉT, s az örökké zajló LÉTezés IS EGYben.**

21. Szabadság és Szeretet

Gondolatok az abszolút gondtalan oktalanságról

Kérdező: Szerinted mi a szerepe és értelme a vallásoknak és a vallásosságnak, és mi szüksége van erre az emberiségnek? Ugyanis azt látom, hogy a vallások mélyen beleavatkoznak az emberi tudatosságba a maguk sajátos istenképeivel, fogalmaival, dogmatikus elképzeléseivel, és az a fajta kizárólagosság, amivel magukat szellemi értelemben hatalmi pozícióba igyekeznek juttatni és tartani, rengeteg szenvedést, téveszmét, konfliktust és nem utolsósorban véres hatalmi harcokat eredményezett és támogatott vagy felvállaltan, vagy az események háttérében húzódva meg. Miért gondolják sokan azt, hogy a vallások elengedhetetlen kapuk, utak Istenhez, amikor minden vallás a maga képmására formálja Istent, majd azt abszolutizálva megtámadja az emberi szabadságot, és bekebelezni igyekszik azt. Gondoljunk csak a középkor inkvizíciójára, de bármilyen vallás nevében indított térítő háborúk is ugyanabból a tévképzetből származnak, nevezetesen hogy „én vagyok az igazság letéteményese, az egyetlen igaz Isten képviselője, így hát vagy elfogadjátok ezt, és behódoltok, feladva addigi hiteteket, nézeteiteket, vagy meghaltok.” Meg kell mondjam, a vallások istenei számomra nem csak hogy riasztóak, félelmetesek, de sok szempontból álcázott hatalomvágytól fertőzöttek. Mindezt sehogy sem tudom egy transzcendens, Abszolút valósághoz vezető, kizárólagos útként értelmezni. Leginkább az emberi egó torzszüleményeinek tartom ezen törekvéseket, amelyek sokszor csak a szellemi és fizikai erőszak, félelemkeltés által tudtak fennmaradni, terjeszkedni és befolyásos pozíciókat elfoglalni az emberi történelemben.

MaGuru: Nem tisztem a vallások, a vallásosság és a vallási attitűdök megítélése. *Egy olyan egóvilágban, amely alapjaiban véve hamis, miért kellene ilyen kérdéseket boncolgatnunk, melyek eleve a hamisság tükröződései csupán, az emberi tudatosságon belül, az emberi létezésben?*

Kérdező: A szellem és lélek embereit minden korban foglalkoztatták ezek az emberi létezés befolyásoló és meghatározó jelenségek. Régebbi írásaidban, könyveidben olvastam arról, hogy emberként magad is végigjártad ezeket a köröket, és sok mindennel egyet is értettem azokból, a saját tapasztalataimmal és meglátásaimmal egybevetve. Emberileg egész egyszerűen érthetetlen azonban, hogy Istennek mi szüksége lenne vallásokra, spirituális tekintélyekre, vezetőkre, mintha Isten valamiféle külső valóság lenne, ami az emberi tudatosságon kívül helyezkedne el, és állandóan „közvetítőkre, prófétákra, kinyilatkoztatókra” lenne szüksége, mert egyébként nem tudna kapcsolatot létesíteni a saját teremtményeivel. *A legnagyobb problémám nem az, hogy vannak vallások, vallásos emberek és létezik a vallásos attitűd – amitől nem föltétlenül csak a hagyományos értelemben vett vallásosak „szenvednek”, hanem minden tudat, aki még nem ébredt rá önmaga személy feletti ÖrökkéVALÓságára – hanem az, hogy miért olyan nehéz átlátni a vallásos attitűd abszurditását?*

Nem abszurd dolog-e az, hogy a mi legbensőbb, önmagunktól elkülöníthetetlen lényegünkről mások egyéni kinyilatkoztatásait – melyeket mindig Istenre hivatkozva vezetnek elő – kell abszolút mértékként elfogadnunk ahelyett, hogy a legjobb esetben is csupán egy lehetőségként, egy megvizsgálható nézetként tekintenék minderre? Ott vannak például a szentnek nevezett írások, amelyeket bár emberek jegyeztek le, de ha nem úgy tekintünk rájuk, hogy ezek tévedhetetlen alkotások, melyeket „személyesen” Isten mondta tollba, akkor eretnekeknek, pogányoknak, kárhözatra méltóknak ítélnék bennünket sok esetben a vallási tekintélyek, tanítóhivatalok, teológiai nézetek stb. Mindezek már pusztán az „emberi jóérzést”, a másik iránti tiszteletet tekintetbe véve is visszatetsző megnyilvánulások, melyeket folyamatosan Isten nevében, Istenre hivatkozva követnek el évezredek óta emberek embereken. Ezért foglalkoztat az, hogyha „Isten minden” – amint te is tanúságot teszel erről – akkor Isten miért hagyja, hogy ezek a visszataszító, erőszakos és végső soron Istent is bemocskoló jelenségek létezzenek az Ő teremtésében? Ez nekem egy megfajthetetlen paradoxon, amin mindenképpen túl kell jutnom, mert olyan negatív érzelmeket kelt bennem, amelyeket akadályként érzek magamban a megszabadulás ösvényét járva.

MaGuru: Isten az emberi tudatosság teremtményeként, az emberi elme kalitkájában sínylő rab madár, és aki elfogadja ezt a teremtményt egy rajta kívülálló Abszolút Entitásként, a LÉT uraként, az maga is hasonlatossá válik mindehhez. Isten a vallásos tudatformában az emberi tudatosság alapját képező látens, ösztönszintű félelem teremtménye, egy árnyék a tudatban, ami viszont képes egyetemes méretűre dagadni a saját elménkben és szívünkben, eltakarva a valódi FÉNYt, sőt még fel is használva azt, a hamisság képzeteinek a tudatunk vásznára történő kivetítésére. Ezért Isten még mindig az illúzió-valóság része, szereplője, így nem abszolút, leginkább végtelenül relatív elmevalóság. *Isten a hamis-egó(nk) teremtményeként az elménk egyedül VALÓ Igazságnak, Abszolútnak és Teljesnek hazudja.* A hamis-egónk, mivel saját félelmeink terméke, ezért csakis olyan Istent képes teremteni, ami maga is hamis és félelmeink kivetülése. Mivel *a hamis-egónk azon a koncepciónkon nyugszik, hogy első sorban másokon kell uralmat szerezzünk, másokon kell uralkodjunk szellemi, lelki és fizikai értelemben és nem saját magunkon, (saját egó-énünkön) ezért az így létrejövő Isten és istenek is csak ennek a hamis, félelemben ágyazott uralkodási, hatalmaskodási vágynak a szüleményei lehetnek.* Amikor a hamisságot valóságnak éljük meg, akkor félelmeink uralkodnak bennünk és felettünk, és ez a hamisság tör magának utat a másokkal való viszonyainkban is.

Az az Isten, aki csakis közvetítők, tekintélyek által, kizárólagosan írásokból, könyvekből ismerhető meg, az hasonlatos ahhoz a bebalzsamozott halotthoz, amit tudatlanságukban távolról sokan élőnek hihetnek. *Az isten-fél-elem azonban megakadályozza az embereket, hogy ehhez a holttesthez közelebb lépjenek, és rádöbbenhessenek, hogy egy élettelen, lélektelen, halott testet imádnak és helyeznek tudatuk és szívük trónjára, és ennek nevében győzködnek másokat is arról, hogy ennek az*

illúzióknak alárendelődve, majd eljutnak az üdvösséghez. Amikor a vallás azt mondja neked: „Isten szeret, Isten a szeretet és az élet” akkor azt is kinyilatkoztatja egyben, hogy „Isten gyűlöl, és Isten a gyűlölet és a halál”. Hiszen az által, hogy a szeretet kondicionálva van a vallási elképzelések, dogmák, értelmezések által, megjelenik a „bűnt, a tisztátalanságot, a más bálványoknak áldozó embereket gyűlölő Isten”, aki megszabja, hogy számára ki a kedves és ki nem, így a kettősség világában minden istenkép létrehozza a saját ellenpólusát, a saját üldözendő démonait, Sátánját, Luciferét stb. De ez nem VALÓs, csak az individuális elme valóságosnak tűnő teremtménye.

Kérdező: Pontosan ez az, amire részben magam is eljuthattam, de még mindig *nem értem, Isten hogy hagyhatja mindezt?* Miért uralkodhatnak mások az Ő nevében, olykor teljesen torz, élet- és emberellenes eszméket, dogmákat hirdetve, ráadásul a szeretetre hivatkozva?

MaGuru: *Isten minden, de csak a tudatban és az elmében érvényes ez a kinyilatkoztatás is, amikor „a mindent” csakis valamiként, a megismerhető létezők összességéeként vagyunk képesek elképzelni. Az a VALÓ, ami túl VAN minden kettősségen nem a tudat és az elme teremtménye.* ÉN-VALÓnk nem teremtett soha, semmilyen Istent vagy vallást sem, így nincs egyetlen isteni megnyilvánulás, istenkép, avatár sem, ami és aki abszolút kinyilatkoztatás lehetne. Azt is mondhatnám, hogy ÉN-VALÓknak nincs köze egyetlen istenhez, istenséghez sem. Túl van mindazokon, hisz ezek csak a tudatosságban, az elme világán belül létezhetnek, az elkülönültség világában.

Kérdező: Ez olyan, mintha az Abszolútum válláról le szeretnénk venni a felelősséget mindazért, ami a viszonylagosságok világában, végső soron általa jelenhet meg és létezhet. Mi értelme ennek, ez nem magyaráz semmit sem meg, csak tovább hárítjuk a felelősséget?

MaGuru: Eljutottunk a LÉNy-EGhez: *felelősség és hárítás.* Ezek pusztán az illúzió-valóság, a kettősségek birodalmába bonyolódott figyelem számára létező dolgok. **Az Abszolút Szabadságban nincs felelős, felelősség és következmények, melyeket bármire vagy bárkire hárítani kéne.** ÉN-VALÓnk teljes és tökéletes szabadság, de nem olyan szabadság aminek a kettősségek világában mondjuk a rabság, a kötöttség, az el- és behatároltság, bárminemű korlát és korlátoltság lehetne az ellentéte. Ezért nem foghatjuk fel azzal a kettősségekbe ragadt tudatossággal és értelemmel, ami Isten teremtőjeként csakis olyan Abszolút Istent képes létrehozni, aki és ami értelemszerűen csak a saját ellenpólusával párban létezhet, ám csak az egyik pólust nevezzük Istennek és isteninek, szentnek, míg a másikat tőle elkülönítve Sátánnak, sátáninak, és profánnak. *Az elmében Isten törvényszerűen megszüli a Sátánt, a fény a sötétséget.* Azonban az ÉN-VALÓnak – minden látszat ellenére – semmi köze sincs mindehhez. Hogy miért is?

A Szabadság és a Szeretet pusztán fogalmak, ám ÉN-VALÓnk LÉNyEGét még ezek sem ragadhatják meg. Ezért Istent felelősségre vonhatod a tudat és az elme világának szülötteként, de az ÉN-VALÓt, az abszolút, teljes és határtalanul szabad, minden kettősség kötöttségétől mentes, kondicionálatlan köz-ÉP-PONTot nem. *Nincs senki és semmi sem ugyanis MAGunkban az Abszolútumban jelen, aki és ami felelősségre lenne vonható azért a teljességért és határtalanságért, ami önMAGa, ami önMAGunk, és ami által minden megnyilvánulhat és létezhet a kettősségek végtelen világaként, a tudatban és az elmében.* Az Abszolút fÉNy és világosság felelőssé tehető-e azért, mert MAGában foglal mindent, és amiért minden és mindenki megnyilvánulhat és létezhet ebben az abszolút és teljes LÉTben? Nem-e bárminemű lekorlátozása, lekorlátozódása, lehatárolódása mindennek az, ami szempontszerű, ami eleve egyfajta elképzelés által behatárolt, korlátozott és ezáltal valós szabadságot nélkülöző? ÉN-VALÓnk minden megnyilvánulás Forrása, mely nem olyan, vagy ilyen, nincsenek céljai és szándékai, irányultságai sem. Minden és Semmi,

Mind-ÉN és ÉN-Sem EGY-SZErre, ám EGYik SEM ami és aki megragadható lenne az elmével, az elmében bármilyen szempontrendszer szerint is tekintve.

Az ÉN-VALÓ határtalansága és abszolút szabadsága felfoghatatlan a kettősségek, az elkülönültség világába révült Léleknek. A megszabadulás így azért lehetetlen, mert **A SZABADSÁG**ot a kettősségek világában, az elménkben teremtődő, KÉPzelt és szemlélt ÉN-VALÓ, Isten, szabadság és szeretet individuális, mentális mintázataiként akarjuk birtokolni, ráadásul egószzerű, elkülönült entitásokként, tévképzeiteinktől szenvedve. **ÉN-VALÓnk mivel MAGunk az időtlen és tértől nem határolt Szabadság, SZER, Éberség, Teljesség, így nem kell sem felébredjen, sem üdvözüljön, sem megszabaduljon, mivel ezen képzetek csak a kettősségek világában léteznek és létezhetnek.** ÉN-VALÓnk képzetek, elképzélések, gondok és gondolatoktól mentes, pusztán mindezek potencialitásai VANnak benne, MAGunkban, ám ezen potencialítások csak a kettősségek illúzió-valóságában, a májában tapasztalható, tudati, elmébéli átélések, melyek végső soron mulandóak, nézőpontoszerűek és álomszerűek.

Kérdező: Ha összegezni próbálnám, a lényeg az lenne, hogy **ÉN-VALÓnk semmiért sem vonható felelősségre, mivel pusztán lehetőséget biztosít minden és mindenki, minden és mindenki létezésére, ám önMAGunkként teljesen érdektelen és érintetlen mindabban, ami és amiként, aki és ahogy megjelenik és megjelenhet a kettősség világában, az úgynevezett létezésben, az életben?**

MaGuru: *Ahol nincs szemÉJesÉG, ott értelemszerűen nem vetődhet fel szemÉJes fel-el-ŐS-ÉG sem.* ÉN-VALÓnk által jöhet létre a szemÉJesség is, és minden tapasztalási formája és lehetősége a kettősségek világának, de **az önMAGától létező teljesség felelősségre vonható-e azért, mert Teljes?** Felelősségre vonható-e azért az agyag, a víz vagy az arany, hogy a formák és nevek végtelen birodalma a felszínén megjelenhet?

Kérdező: Már látom, hogy *a valódi csapda a saját elmében létezik, és az így általam abszolútnak képzelt és vélt Istenségben.* Elkülönült egó-énként felelősségre akarom vonni az Abszolútumot azért, mert az illúzió-valóság ekként jelenik meg, s mert végső soron a Végtelen végtelen, így és ekként VAN és lehet minden a létezésben. Ám **elkülönült Lélekként jelen van az elkülönültség fájdalma, és ez igazságtételért kiált bennem.** Végső soron nem is a vallások vagy a világ állapotai, azok vélt vagy valós igazsága vagy igazságtalansága aggaszt, hanem *az elkülönültségem fájdalma* ösztönöz arra, hogy megtaláljam ennek az okát, okozóját és az ezért felelősnek tartott Istent. De tartok tőle, hogy ez nem lehetséges, mert ebben az értelemben abszolút OK, OKOZÓ és FELELŐS nincsen, csak a kettősségek világában képzelem azt, hogy az Abszolútum, az ÉN-VALÓ az oka bárminek is, ezért felelőssé tehető érte.

MaGuru: Az Abszolútumnak nincs oka, így a LÉT nem oka semminek sem. Bár látszólag a LÉTből fakad a létezés, azaz az élet IS, de bármi is nyilvánuljon meg az életben, azért **a LÉT nem tehető felelőssé, mivel AZ nem valami és valaki, nem egy személy, nem személyesség aki okolható lenne bármiért is.** Az önfeledten játszó gyermek, felelősségre vonható-e bármiért is, amit önfeledt játszadozása közben tesz? Felelős és felelősség csak a tudatosság és az elme világában létezhet, azonban **az Abszolútum, a LÉT teljessége nem okozója és oka, hanem Forrása mindennek, Aki és Ami nem rendelkezik semmilyen vággyal, irányultsággal, vagy végső, abszolút, elérendő céllal a létezés, az élet világában megnyilvánulva.** A LÉTezés, azaz az Élet a LÉT MAGasztos játéka, mely ön- és önfeledt. *Ahol nincs semmilyen személyesség, csak ön- és önfeledtség, felmerülhet-e az abszolút Felelős és felelősség kérdése? Nem-e ez a szavakkal megragadhatatlan Szabadság és Szeretet IÉNyEGe mindÉN-KIben?*

A teljes, feltétel nélküli elfogadása a Tudatban annak ami VAN mindenben, ez MAGunk a szabadság.

A teljes, feltétel nélküli elfogadása a Lélekben annak A KI VAGYOK mindÉN-KIben, ez MAGunk a szeretet.

A Szabadság és SZERetet te MAGod VAGY – túl az elkülönítő szemÉJes elmén, túl a folyton változó emberi gondolatokon és érzéseken, MAGunkkÉnt AZ örök Lét és Tudat, BoldogságakÉnt.

+ LélekkÉnt Mind-ÉN-ben és Mind-ÉN-KI-BENN +

22. Halálugrás a VALÓdi Életbe

Kérdező: Régóta foglalkozom spiritualitással, és rengeteg tanítást meghallgattam, elolvastam már életemben. Tudatként sok mindent „tudok”, de valahogy mélyen legbelül, még mindig hiányt érzek. Időnként aggódom a világért, és a benne lévő dolgokért, bár felismertem, hogy a világ én magam vagyok, mert annak aktuális olvasata mindig az én rátekintésem, lelki és szellemi állapotom függvénye. Misztikusoknál olvastam, hogy ameddig az elme teljesen el nem merül a szívben, ameddig a kettősségekbe révedt figyelem és tudatiság nem egyesül újra azzal a belső lényeggel, ami vagyok, addig nem léphetjük át az üdvösség küszöbét, itt ebben a földi létezésben. Megértettem és mélyen legbelül érzem, hogy a Mennyek Országá mibennünk, énbennem van, és bár volt már misztikusnak nevezhető mély, belső megtapasztalásom, de sokszor még úgy érzem, a patak vizében állok, miközben nem tudom miként merjek abból, miként merüljek el benne, hogy szomjúságom mindörökre véget érjen.

Mit tegyek még, hogy teljesen feloldódhassak az Egyetlen Valóban, az EGY-ÉNben? Tudom, hogy semmilyen utat és módszert sem hirdetsz, és semmi olyat nem szoktál mondani, ami új lenne a Nap alatt, de mégis érzem, hogy „*rendelkezel valamivel*”, amivel úgy érzem, hogy én még nem, és segítséget nyújthatsz nekem, hogy én is rátalálhassak erre. Többször voltam már itt nálad másokkal, és mindig azt éreztem, hogy a te valódi tanításod nem a szavakban, képekben, szimbólumokban van, hanem sokkal mélyebben, a mi közös, egyetlen, legmélyebb valónk ragyog át a jelenléteden. Kinyilatkoztatás ez nekem, hogy amiről beszélsz és oly sokan szóltak már előttünk, az valóság, és mindennél valóságosabb, ami csak lehetséges. Úgy érzem, csak ennek az elérésére érdemes immár erőfeszítéseket tegyek, minden más teljesen felesleges. Ugyanakkor élnem kell a világban is, és ez a kettősség olykor szétfeszíti emberi mivoltomat. Mit tehetnék tehát, hogy végre célba érhessek?

MaGuru: (Hosszasan ül a csendben, a kis szobát béke és nyugalom árasztja el, ám érződik benne a jelenlévők feszült várakozása, hogy a feltett kérdésekre válaszok érkezzenek.) Minden ami létezik a tudatban VAN, és az ÉN-VALÓból felemelkedő világ- és valóságteremtő erő, az elme által jön létre, jelenik meg a LÉLEK örök figyelmében megelevenedve, átélhetővé válva a tapasztalásban. A világ létezéséért tehát egy olyan EGYetemes erő és értelem felelős, mely meghaladja személyességünket, de személyességünk is eme MAGunkban lévő valóság által létezhet és elevenedhet meg. Természetes, hogy kezdetben ezt az erőt egyre inkább magunkon kívülinek látjuk, érezzük, tapasztaljuk, és ezért aggódalmak, félelmek töltenek el bennünket, mivel egó-énként folyton ellenőrizni szeretnénk az úgynevezett külső világban jelenlévő folyamatokat, a történéseket, ám sokszor ez teljesen meghalad bennünket.

A világ legsikeresebbnek, legerősebbnek tartott embereinek, a nagy hódítóknak sem sikerült ez, és bármennyire törekednénk is rá, a külsőnek érzékelt valóság oly összetett, hogy lényegét tekintve, pusztán az elme szintjén átláthatatlan annak egésze. Például Nagy Sándor meghódította a korában ismert világ nagy részét, és állítólag egy egyszerű betegség kényszerítette térdre, így mindent elveszített. Bárkit is találunk a történelemkönyvben, mindazt amit a külső világban szerzett, nem vihette magával, végül el kellett engedje. Miért várnánk tehát ezzel a fizikai halál pillanatáig, mikor már előtte is megtehetjük a megfelelő felismeréseket a világ természetével kapcsolatban, és elkezdhetünk eme felismerések szellemében élni is végre? *Létezik egy mindent átható, mindentudó bölcsesség, amely vezetni képes minket, ha megelégedtünk azzal, hogy futóhomokra épített légváraink megmenekítésével foglalkozunk.*

A legvégső akadály, ami elválaszt minket igaz VALÓNKTÓL tudatilag és lelkileg, az a világ valóságának a képzet-együttese a mi elménkben, mely árnyékot vet a szívünkre. Így a világ eme árnyékként hatalmasra nő bennünk, annak minden képzetével, jelenségével, tartalmával, valóságával egyetemben. Azt hisszük, hogy ha abbahagyjuk a világgal való kényszeredett foglalkozásunkat, akkor véget ér számunkra az élet, akkor ellenőrizetlen marad minden, és összeomlik az addig ismert életünk. *Meg kell hát alaposan vizsgálnunk, hogy „ki az aki azt hiszi, hogy a világ foglyul ejtette őt, és képtelen kiszabadulni ebből a fogságból?”*

Kérdező: Igen, részben már eljuthattam ide, és egyre világosabban látom, hogy olyan, hogy „objektív világ” és „objektív, tudattól független valóság” nem létezik, csak ennek az objektivitásnak a képzete, amit valóságosnak hiszek. De még mindig úgy érzem, hogy képtelen vagyok kiszabadulni a saját elme-valóságom börtönéből, mert a félelmeim fogva tartanak engem. Családom, gyermekeim vannak, akikre gondot kell viselnem, nap mint nap tennem kell azért, hogy fejlődhessenek, hogy ők is felnőtté válhassanak, és közben emberré is cseperedhessenek. Ezt pedig egyre nehezebbnek érzem összehozni a felismeréseimmel, mert úgy érzem, ha azok szerint élnék, akkor összeomlana körülöttem minden, hisz én vagyok a családom egyik tartópillérje, és nem tehetem meg azt, hogy csak úgy kivonuljak mindebből, az én vágyaim szerint. Ezért érdekel, hogy szerinted hogyan lehetne egyensúlyba hozni a felismeréseimet azzal a kötelességgel és feladattal, amit önként vállaltam, családom iránti szeretetből, ám most sokszor úgy érzem, meg hasonlottságban vagyok önmagammal, a felismert igazságok és a gyakorlati élet tekintetében.

MaGuru: Ameddig ragaszkodsz az „én vagyok a cselekvő” ideájához, addig kimondatlanul saját magadat helyezed Isten helyébe, mert azt gondolod, a világ terhei a te válladon nyugszanak, és nem a Gondviselésen. De ki és miért hiszi ezt ilyen szilárdan? Ki és miért hiszi azt, hogy a te szeméJes irányításod nélkül az életed, a családot jólléte, fejlődése nem volna lehetséges? Ki és miért hiszi azt, hogy az egó-éned a világ valódi gondviselője, a benne lévőekkel egyetemben?

Kérdező: Talán az az árnyék-én, aki az elmémre és a szívemre telepedett? Igen, bizonyosan a hamis-egóm ámítása mindez, és már látom is, hogy ez a központi probléma, ami körül már jó ideje kerengek, de egész egyszerűen félek, hogy mi lenne akkor, ha átadnám az irányítást Istennek, ÉN-VALÓNKNAK, mert mindig úgy érzem, hogy én kell kitalálnom, megszerveznem, lebonyolítsam dolgokat, és nem ülhetek csak úgy ölbe tett kézzel, hogy majd Isten elvégzi mindezt helyettem. Egyszerűen nem értem, hogy lehetséges az, hogy Isten legyen a cselekvő mindenben, ha az én egyéni akaratom többé nem létezik. Akkor miért rendelkezem képességekkel, relatív emberi tudással, ismeretekkel, tapasztalatokkal? *Miért van ez a személyiség jelen a világban, és mi a jelentősége, ha az „én vagyok a cselekvő” ideájának mennie kellene?*

MaGuru: *Az egó-én, a hamis-én az az árnyék, az a képzettömeg, ami tapasztalásaink termékeként rátelepszik valódi, tiszta, kondicionálatlan LÉLEK-TUDATunkra, isteni tudatosságunkra. Ennek következtében elhisszük azt, hogy mindvégig mi voltunk a cselekvő, s hogy az életünk, a sorsunk eddigi alakulása eme személyesség cselekedeteinek a következménye. Eme hitünk egyre jobban megerősödik, személyiségünk fejlődésével párhuzamosan. Valahol ez törvényszerű a létezésben, mivel mint LÉLEK beléptünk egy nagyon erőteljes kozmikus illúzióba, (májá) amit világnak és valóságnak nevezünk, ám amiben megkapaszkodni lehetetlen, mert folyamatos változásban van benne minden és mindenki. Ezt felismerve el kell távolítanunk mindennemű tudatlanságunk, amely valódi természetén túli természetünket a májá fátylába burkolta. Meg kell ragadnunk az örökké változatlan az örökké változóban. *De ki is ragadhatná meg ezt? Mert ha az a személy, akinek magamat képelem, végső soron az illúzió-valóság terméke, akkor egy árnyék mit és kit ragadhatna meg? Egy álomalak, akit álmodban álmodsz, ugyan hogyan ébredhetne fel, mikor annak léte csak a te álmod következménye?**

Ebből az analógiából megérthetjük és megérezhetjük, hogy a tudati létezés látszólagos abszurditása a személy által nem felszámolható. *Hiába mantrázom magamnak hamis-énként, hogy „nem én vagyok a cselekvő”, mikor a tapasztalati valóságomban látszólag minden ellent mond ennek. A személynél magasabb rendű erő kell hát közbelépjen, hogy a személy elvarázsoltsága szertefoszadjon. Azonban a szemÉJ(esség) magának a „varázslatnak” a következménye, így ha a mágia lelepleződik, akkor az valójában nem felébred, hanem egész egyszerűen feloldódik eltűnik az EGYetlen VALÓ MAGusban, azaz Istenben, az ÉN-VALÓban. Ezt még hallani is rémisztő egó-énként, mivel ez az egyszerűsített leírása saját hamis-énünk halálának, s mivel ezzel a hamissággal nőttünk tudatilag és lélekként egybe, így ezt halálként, végső pusztulásként tudjuk csak értelmezni az elménkben. *Felkészültél-e tehát arra, hogy meghalj annak a hamis-énnek, annak a KÉPzetnek akinek MAGodat hiszed, hogy feltárulkozhasson MAGodban és MAGodként VALÓ, igaz, múlhatatlan, örökké változatlan EGY-ÉN-MAGunk, minden LÉT és létezés Forrása?**

Kérdő: Megrémiszt ez a gondolat, bár értelmekkel felfogom amit mondasz, és bármennyire is félelmetes mindez emberi énem számára, mégis érzem, hogy ez az egyedüli út, ami által minden szenvedésem véget érhet. De mit kezdjek a mély, ösztönös félelmeimmel, mit kezdjek ezzel az érzélemvilággal, ami által félek elengedni azt ami van, hogy elindulhassak afelé, ami mindig is voltam és leszek?

MaGuru: Ha az önkutatásban felismerted, hogy csak az egyetlen ÉN-VALÓ létezik aki és ami állandó, és minden más eme tiszta, kondicionálatlan LÉT következménye, ez még nem feltétlenül jelenti azt, hogy a LÉLEK automatikusan kiszabadult börtönéből. Mert az az értelem, ami a Szív fÉNyé, ami az ÉN-VALÓ megnyilvánulása mindenben, ez egyszerre képes arra, hogy meglássa mindezt, de ezzel párhuzamosan a világ valósága is megmarad még, hisz a világ és valóság is az értelem fÉNyé által létezhet. ***A következő lépés tehát a LÉLEK eloldódása a tudatban és az elmében uralkodó személyesség, az egó-én, a hamis-én léttudatától,*** ami minden érzelmet meghatározóan uralkodik bennünk, látszólagos hatalmat gyakorolva VALÓ ÉNünk, ÉN-VALÓnk felett. Mindezt tehát, amiről itt szó van, nem elég pusztán a megtisztult értelemmel felfogni és elfogadni, mert amint magad is érzed, ettől még jelen van a LÉLEK világhoz és valósághoz, pontosabban az egyéni világhoz és az egyéni valósághoz (egyéni elme) való kötődése.

Ez az a pont tehát, amin az értelem immár nem juthat tovább, bármit is ragadjon meg a világ, a valóság, a kettősség természetével kapcsolatban. Bármennyi isteni megértést is kapunk, ezek önmagukban a LÉLEK látszólagos rabságát, illúzióba ragasztottságát nem számolhatják fel. ***Ezen a ponton tehát ugornunk kell, és ez a valódi halálugrás az egó-én, a hamis-énünk számára,*** pontosabban az ezzel egybeforrott, önMAGát elkülönültnek, individuálisnak, szemÉJesnek

KÉPzelő LÉLEKnek. Mert valójában **te most is az örökkéVALÓ LÉLEK vagy**, csak önMAGad egyedi, szemÉJes, individuális létezőnek, tudatnak és léleknek KÉPzeled. Azonban ez maga a varázslat lényege, ezáltal tűnik valóságosnak az „én vagyok a cselekvő” képzelet is.

Kérdező: Megértem a szavaid, de félelmetesnek ugyanakkor elkerülhetetlennek is tűnik ez a halálugrás. De mit kellene konkrétan tennem, hogy ez megtörténhessen?

MaGuru: Add át MAGod VALÓ, igaz EGYetlen ÉNünknek, hogy általa MAGtapasztalhasd a végtelen, kiapadhatatlan KÉGYelmet és szeretetet. A tudat és az elme világa nélkül a SZER nélkül pusztán hideg, üres, lélektelen, halott valóság lenne, ami sohasem elevenedhetne meg ÉLETkÉnt MAGunkban. A SZERetet az a végtelen VALÓ, amiben és ami által a LÉT VANSága a VAGYokságkÉnt eleven, önMAGunkkÉnt VALÓ örök LÉT és Boldogság, ami megeleveníti a TUDAT és az ELME világát, valóságát. **A SZERetet az a legbelsőbb VALÓ, a MAG, ami által, amiben és amivel minden létező önMAGadként létezik, s te nem vagy senkitől és semmitől sem elkülönülve, mert a VALÓdi SZERetet nem birtokol semmit, és nem birtokolható egyetlen létező által sem, mert csak a SZABADSÁGban VAN JELEN-VALÓSÁGkÉnt a VAGYok, a LÉT tiszta, kondicionálatlan VALÓjakÉnt jelen, minden létező Belső Szobájában: a Szívben.**

Koncentráltan, és mindennél erőteljesebben fordítsd hát befelé a figyelmed, helyezd azt a Szívedbe. Akkor lelki szemeid által „látni fogod”, önMAGadkÉnt érezni, hogy minden elkülönültség pusztán látszat, illúzió, varázslat, melyet az elméd hozott létre, és eme mély, belső önfelismerés szikrája lángra fogja lobbantani a Szíved. Ez a Szent Láng, ami a LÉLEK örökkéVALÓ tüze pedig el fogja pusztítani mindazon hamisságot, melyet önMAGadnak képzelés és hiszel, melyhez azóta ragaszkodsz, amióta ebben az emberi testben személyes én-tudatodra ébredtél. Ez **a valódi Tisztító Tűz, a Lélek Lángja, mely ha egyszer fellobban a Szívben, a KÉGYelem által elemészt minden hamisságunk**, mely LÉLEK-TUDATunkra, igaz VALÓnkra telepedett, a kozmikus illúzió fátylát vonva igaz látásunk elé: Szívünkre. *Tudsz-e hinni MAGodban, hogy mindez lehetséges? Hiszed-e, hogy ÉN-VALÓnk által mindez lehetséges?* Egy **mustármagnyi hit** elengedhetetlen mindehhez.

Emlékezz vissza, egészen kicsi gyermekként, amikor még nem telepedett rád a saját identitásod, melyet ma önMAGodnak KÉPzelés, vágytál-e a megszabadulásra, avagy nem is volt aki vágyjon erre, mert te MAGod voltál a LÉT, a Szeretet ami önMAGakÉnt ragyogott a világban? Mi az az ellenállhatatlan vonzerő, bölcsesség, ragyogás, szépség, gyönyörűség, ami lenyűgöz minden felnőttet, amikor beletekint egy **egészen kicsiny Gyermekek** szemébe? *„Ha nem lennétek olyanok, mint az egészen kicsiny Gyermekek, bizony mondom, a Mennyek Országába – ami ti bennetek van - nem léphettek be.”* Ebből az örökkéVALÓ országból jövünk és ebbe tartunk vissza mindnyájan, sőt a földi létezés is ebben van benne, pusztán saját hamisságunk által megtévesztve felejtkezünk el minderről. Aki újra megtalálta önMAGában és önMAGaként az örök Gyermekek a Szívében, az eljutott az üdvösségre. Aki el sem feledte ezt, az mindig is benne volt ebben, és ezen kivételes létezők azok, akik egész életükben árasztják MAGukból a fÉNYt a létezésben, az életben, a világban is, hogy MÁSoknak mindez emlékeztető, örök útjelző legyen, az önMAGunkban futó, önMAGunkhoz, EGY-ÉN-MAGunkhoz visszavezető ösvényen.

Kérdező: Talán a hitem gyenge, mert annyira átérzem mindazt amit mondasz, de a félelmeim még mindig megkötöznek. Mit tegyek, ördögi kör ez?

MaGuru: Erősebb-e benned az ellenállhatatlan vágy a megszabadulásra, mint a félelmeid?

Kérdező: Ingadozó mindez, de sokszor úgy érzem, a vágy sokkal erősebb. Egyre többször vannak olyan, önfeledt pillanataim, amikor úgy érzem, már OTT VAGYOK, már AZ VAGYOK, és semmit

sem kell tennem mindezért a létezésben, csak valahogy benne kellene maradjak mindebben a tudatosságban.

MaGuru: A figyelem a kulcs mindehhez. Ha van hited, és tapasztalásod is, belső, mély átélésed önMAGunk IÉNyEGét tekintve, akkor **a Szív tiszta fÉNyén kell tartanod a figyelmedet.** Ez az erőfeszítés – bár látszólag egyéni – azonban figyelemként MAGunknak az ÉN-VALÓnak, az örökkéVALÓ LÉLEKnek a MAGnyilvánulása, örök, időtlen, jelÉN-LÉTe. A LÉLEK örök és elpusztíthatatlan Boldogsága ez, és ha ezen tartod a figyelmed a Szívedben, végül végleg MAGába olvaszt téged, mint személyességet. Feloldja mindazon félelmeinket, melyek saját egó-énünkhöz, hamis-énünk világához kötöznek bennünket, s amelyek nem engedik, hogy a végső ugrást, a nagy szaltó mortalét „végrehajthassa” MAGunkban a LÉLEK. *Halál nélkül nincs újjászületés, nincs feltámadás.* Az egó-énnek maga a borzalom ez, amit minden áron elkerülni szeretnénk, azonban a LÉLEK számára az üdvösség egyetlen útja, mely ugyanakkor számtalan életútban és élettörténetben fejezi ki magát a létezésben, a személyes ének történeteiben. **Halálugrás vezet a VALÓdi Életbe.**

Kérdező: Akkor ugorhatok-e? (a szobában jelenlévők között derűs nevetés tör utat, az eddig komoly és feszült, gondolatokkal, érzésekkel terhelt szellemi térben)

MaGuru: Van-e más az ITT és a MOST örökkéVALÓságán kívüli pillanat, amikor megtehetnéd ezt? VALÓ ÉN-MAGunk sohasem engedi el a kezéd. Nincs EGY-ÉN-MAGunknál biztosabb kéz, MAGasztosabb SZERetet, amiben bízhatnánk, bízni lehet, a világ(unk) minden megtévesztő, ennek ellentmondó illúzió-valósága ellenére sem. A valódi Szabadság, a Lét, Tudat és Boldogság AZ, amibe ha belezuhantunk, minden szenvedése véget ér a léleknek. **Tudd és érezd, hogy zuhanásod végén nem juthatsz máshová, csakis Isten, ÉN-VALÓnk tenyerébe.** Most csendesedjünk el, és engedjük át MAGunkat ÉN-MAGunknak az örökké áramló, fÉNsÉGes isteni SZERnek, ITT és MOST, a LÉLEK lakhelyében: a SZÍVünkBENN. Áldott a LÉT, A KI VAGY!

23. A szűk ösvény

Kérdező: A Mennyek Országá és a Szamádhi, vagy a Nirvána között mi a különbség?

MaGuru: Különbségek és megkülönböztethetőségek csak az elmében léteznek. **A Mennyek Országá avagy a Szamádhi, a Nirvána** vagy nevezd ahogyan akarod, **nem egy mentális koncepció, amit meg lehetne érteni.** Így ha elmével akarod megragadni, felfogni és elérni azt, soha sem fogod megtalálni valódi önMAGadKÉnt önMAGadban. Mivel mint szimbólumok a *Tudat és a Lélek* eredeti, időtlen, születetlen, minden mentális és érzelmi szennyeződéstől mentes, kondicionálatlan, önMAGától VALÓ, önMAGában és önMAGától fÉNyIÓ VALÓjára vonatkoznak, ezért a valóságban semmi különbség sincs ezek között.

Kérdező: Bizonyos megközelítésekben a Szamádhinak egymástól elkülöníthető fokozatait különböztetik meg, amit rangsorolnak, nevekkkel illetnek. Jézus Krisztus a Mennyek Országáról nem hagyott hátra ilyen tanításokat tudtommal, ami nem jelenti azt, hogy belső tanítványi körének, nem adhatott át ilyen ismereteket. Mivel az én megértésemben a spirituális utakon a végső cél a Tudat és a Lélek eredeti állapotába, az üdvös boldogságba való visszajutás, ezért foglalkoztat mindez, mert nem tudom, hogy pontosan *mit is kellene elérnem* ilyen értelemben?

MaGuru: Jézus nagyon bölcsen cselekedett, hogy nem terhelte elméletekkel az utókort, az üdvös boldogság „természetét” illetőleg. Kétségtelen, hogy az üdvösség felé irányuló úton, vannak olyan állomások az életünkben, amelyekre utólag visszatekintve láthatóvá válhat, hogy az ÉN-VALÓba való elmerülésnek vannak feltételei, amelyek egyetemes jellegűek, ám minden emberi sorsban, aki a kEGYelem által megtapasztalásra juthat e tekintetben, mindez más és más formában nyilvánul meg.

Kérdező: Azt akarod mondani, hogy akkor mindazon meghatározások, skálák, amelyek a tudatosságban fokozatokat, úgynevezett „megvalósítási szinteket” különböztetnek meg, és ezek elérésére különböző utakat és módszereket jelölnek meg, feleslegesek? De hisz a spiritualitás jelentős része e körül forog, rengetegen tulajdonítanak jelentőséget ezeknek!

MaGuru: Legyen mindenkinek a maga hite szerint. Nem feladatom elméletek, rendszerek, módszerek és utak rangsorolása, megítélése. Azonban a IÉNy-EGet tekintve ez a kérdés nagyon EGY-SZERŰ. A Mennyek Országá, a Szamádhí és a Nirvána, az üdvösség és a Lét, Tudat, Boldogság olyan szimbólumok, amelyek lényegüket tekintve messze túlmutatnak mindennemű elmében és elme által megragadható tudati kategóriákon, megkülönböztetéseken. Amikor *a Lét és a Tudat* – a jézusi terminológiában ennek megfelelőjeként alkalmazott, ám ezzel lényegileg azonos *Igazság és Élet* – a Krisztusban, azaz az Abszolút Tudatosságban EGYbeolvad, akkor csak az ÉN-VALÓ marad, AZ ATYA. Így kimondva ezek pusztán szimbólumok, de az ÉN-VALÓ, az ATYA, a Krisztus avagy az Abszolút Tudatosság nem tudati tárgy, ami bármilyen módon megragadható lenne, még csak nem is valamiféle tudatállapot, amit elérni és fenntartani, avagy „megvalósítani” lehetne. Van egy pont, ahol az elméleteknek menniük kell, hogy a VALÓ a kEGYelem által ÉN-ÖN-MAGunkban és ÉN-ÖN-MAGunkkÉnt MAG-jel-ÉNhessen (megjelenhessen).

Kérdező: De én nagyon szeretnék mindent megtenni ennek érdekében. Sokat olvastam ezekről, sokan fejtegetik a tudatállapotokkal kapcsolatos dolgokat, ajánlanak utakat, módszereket, technikákat, *hogy elérhessük a belső békét és a csendet*. Rendszeresen meditálok, van egy jógamesterem is, de más utak felé is nyitott vagyok, úgymond szinte „mindenevő” ebben a tekintetben. Ugyanakkor egyre inkább azt érzem, minél jobban akarom az üdvösséget, annál inkább kicsúszik a kezemből, annál elérhetetlenebbé, megfoghatatlanabbá válik mindez. Több utat és módszert kipróbáltam, de a lényeghez nem juthattam közelebb. Azért jöttem hozzád, hogy segíts, mert úgy érzem teljesen reményvesztett lettem. Mintha Isten csak egy csalit húzna előttem, amit sohasem érhetek el. Minél többet olvasok, annál több kérdésem van, minél többet gyakorlok, annál inkább érzem, még több gyakorlás kellene, minél többet meditálok, annál inkább látom, hogy még többre vágyom, hogy a nyugalmam fenntartható legyen. De amint abbahagyom ezeket, kezdődik minden előlről, és lassan kezdek belefáradni ebbe. Mit tegyek?

MaGuru: (Hosszasan ül a CsendBENN, majd megszólal) *Letted-e már a Szíved Isten lábai elé?*

Kérdező: Nem értelek. Mindenfélével próbálkoztam már, de ezt nem tudom hogyan kell, és mire szolgálna mindez?

MaGuru: A MI-ATYÁNKnak a központi MAGva igen tömör: „legyen meg a Te akaratod”. Ameddig az emberi akarat, az emberi törekvés, az emberi elme próbálja elérni az üdvösséget, pusztán csak azt az üdvösséget tudja elérni, amit ő maga üdvösségnek képzeli. Legelőször is tehát ennek *a képzelőnek kell mennie*, aki a KÉPzeletében felépítette a saját, *mentális természetű* Mennyek Országát, Szamádhiját, Nirvanáját. Míg a mag héja meg nem törelik, nem válik el annak belsejétől, a csíra nem jelenik meg, és a növény nem szökkenhet szárba, hogy bőséges terméssel ajándékozhasssa meg a Földművest. Amíg azt hisszük, hogy „én vagyok a MAGvető”, én fogom

elérni az önmegvalósítást, én fogok bejutni a Mennyek Országába, az örök Szamádhiba és Nirvánába, így **én aratom majd le a termést**, addig a héj akar uralkodni a mag felett, addig az egó-én, a hamis-én, a szemÉJ tudatlansága és ebből fakadó cselekedetei határoznak bennünket meg.

A Mennyek Országá, a Szamádh, a Nirvána nem egy cél, amit az elme önmagának kijelölhet, hogy annak elérése érdekében különböző utakat és módszereket kövessen. Nem cél, mert ha cél lehetne, akkor az elme megismerhetné azt, és uralkodhatna felette. Azonban **az üdvös boldogság, ami az ÉN-VALÓnk EGYetlen, VALÓ, természetén túli természete nem egy hely, ahová az elme eljuthatna, nem egy KÉPzet, ami megismerés tárgyát képezhetné.** Az Abszolút közÉP-PONT láthatatlan az elmének, és örökké rejtve van minden észszerű vizsgálódás előtt. Tény és való, hogy a kettősségek világában, a tudatosságban megkülönböztethetőek egymástól úgynevezett „megvalósultsági szintek, fokozatok”, de mivel **az ÉN-VALÓt nem lehet megvalósítani**, és az egó-én végső soron semmiféle „önmegvalósítást” nem végezhet, csak a kettősségek egó-világában, ezért az összes ilyen elmélet okafogyott ÉN-VALÓnk tekintetében.

A LÉLEK – mint az ÉN-VALÓ, az ATYA MAGa – nem határolható be, nem határozható meg, nem ragadható meg sem képekkel, sem szimbólumokkal, sem elméletekkel. Semmilyen mentális út sem vezet hozzá, mert Ő MAGunk minden ÚT MAGElevenítője. Semmilyen igazság sem mondható ki róla, a kettősség világának fogalmaival, mert az értelemmel nem látható a MAGa teljességében. Azonban tükröződik, megnyilvánul mindenben és mindenki, mindenként és mindenkiként, mert mindenek abszolút értelemben vett, de értelmén is túli Forrása, és minden szimbólum, KÉP, gondolat általa elevenedhet meg és létezhet.

Kérdező: Ez olyan nesze semmi fogd meg jól. Bocsáss meg, de kicsit feldúlt vagyok.... Így még annyi reményem sem marad az spirituális értelemben vett önmegvalósítás tekintetében, mint eddig volt. Teljesen kétségbeejtő amit mondasz, mintha mindent el akarnál venni tőlem, amibe mindeddig kapaszkodhattam. Rendben, játsszunk el a gondolattal, hogy elméletileg elengedek mindent. Mi is marad akkor nekem? Semmi, és ebbe a semmibe akarod hogy megkapaszkodjak? Hogyan lehetséges ez?

MaGuru: A gazdag ifjú története pont erről szól. *A sok kincs, nem feltétlenül pénzt jelent, jelentheti ama sok ismeretet, spirituális gyakorlást, vagy akár ilyen úton és módon elért különleges képességeinket, melyek által az üdvösségre törekszünk, ám ezek ugyanúgy foglyul ejtenek minket, mint annak előtte az úgynevezett profán világ dolgai.* Az én kérdésem nagyon EGY-SZERŰ: megpróbáltad-e már letenni az Elméd és a Szíved, Isten lábai elé? Ez azt jelenti, hogy **rendelkezel-e egy mustármagnyi hittel, és feltétel nélküli bizalommal** a tekintetben, hogy létezik – az emberi személyedet meghaladó, ám annak Abszolút Forrását jelentő – VALÓ, ami sokkal jobban tudja nálunk, hogy mihez mire van szükségünk, hogyan és mikor.

Kérdező: De hát hogyan tehetném mindezt meg? Állandó cselekvési kényszert érzek magamban, hogy tanulmányokat és gyakorlatokat végezzek, és mindezt csak úgy tegyem a sarokba, dobjam félre?

MaGuru: Mire vágysz tulajdonképpen? Mit nevezel te önmegvalósításnak? Mi az amit elérni szándékszol? Van-e erről egy világos képed?

Kérdező: Szeretnék megszabadulni minden szenvedéstől, és eljutni az üdvösségre, a megszabaduláshoz, amiről úgy vélem, hogy ez maga a spirituális értelemben vett önmegvalósítás. Ha ezt elérem, és tartósan megállapodhatok benne, akkor bejutok a Mennyek Országába, a

Szamádhiba, a Nirvánába, nevezzük ezt bárminek is. Minden törekvésem erre irányult eddig, csak sikertelenül.

MaGuru: *Megvizsgáltad-e már, hogy „**ki vagyok én, aki meg akarja valósítani önmagát?**”*

Kérdező: Miért lenne ez szükséges?

MaGuru: Ha nem ismered azt az **ént**, aki önmagát meg akarja „valósítani”, akkor mivé, miként és hogyan valósulhatnál meg? **Ha egy árnyék akarja elérni a Napot, hogyan lenne lehetséges mindez?**

Kérdező: Na most megfogtál... *De a mag sem ismeri önmagát a földben, mégis kicsírázik, szárba szökken és termést hoz. Nekem miért kellene tehát ismernem saját magam mindehhez?*

MaGuru: *Ameddig az árnyékvilágot önmagától létezőnek hisszük, gondoljuk és tapasztaljuk, addig nem merül fel a kérdés bennünk a tekintetben, hogy megvizsgáljuk: mi által jön mindaz létre. Így **ha egy árnyék meg akarja valósítani önmagát, szerinted mennyi ennek a realitása, a FÉNY ismerete nélkül?** Az árnyék magától tovább tud haladni-e, át tud e változni, meg tudja-e valósítani önmagát, avagy mindez lehetetlen a Nap, a fény Forrása, annak akarata és szándéka nélkül?*

Kérdező: Várj, mert úgy érzem valami fontosra tapintottál rá, és ez igencsak gondolkodóba ejt. Azt akarod mondani, hogy az általam vágyott üdvösség eléréséhez eddig téves utat követtem? *Mert nincs is olyan hogy „önmegvalósítás” ebben az értelemben, hanem mindez csak az emberi én, az emberi elme téveszméje?*

MaGuru: Nincs téves út, csak olyan, ami hatalmas kitérőkön keresztül vezet. Minden folyó az Óceán felé törekszik, és nem hiba, tévedés, téveszme az, ha akadályokba ütközve különböző kanyarulatokat tesz. Emberileg nézve úgy tűnik, létezik a spirituális értelemben vett „önmegvalósítás”, és ezért létezik út és cél, amit járva ennek elérésére kell törekednünk. **A téveszme azonban az, hogy az emberi én megvalósíthatja önmagát EGYetemes ÉNné átalakítva**, emberi utak, módszerek, törekvések által, **amikor pontosan ez az emberi, egószzerű, hamis, elkülönítő és árny-ékszerű képzetvilág az, ami akadály a annak, hogy az üdvösség Napja, az ÉN-VALÓ a létünk égboltján MAGunkban és MAGunkkÉnt ragyoghasson fel**, elpusztítva minden téveszménket, ami az árnyék-világ valóságába vetett hitünk által létezhet. Így ameddig nem vizsgálod meg alaposan, hogy „**ki vagyok én?**”, „**ki vagyok én, aki az önmegvalósításra törekszik, aki az önmegvalósítást végre akarja önmagában és önmagán hajtani?**” addig hasonlós vagy az agárhoz, aki a versenyen egy guminyulat kerget. A saját árnyékkal akarod „megvilágosítani”, megvalósítani a saját árnyék-KÉPzeteidet, még akkor is, ha azok a FÉNYből származnak, és a FÉNY által létezhetnek.

Kérdező: De akkor honnan származik a vágy minderre? Kezd világos lenni amiről beszélsz, és bármennyire kellemetlen, de érzem, hogy lényeges dologra világítottál rá az életemben. Ugyanakkor ellenállhatatlan vágy él bennem, hogy megszabaduljak jelenlegi állapotomból, aminek a boldogtalanság, a szenvedés és a reménytelenség képezik az alapjait. Mit tegyek?

MaGuru: *Magadnak kell megvizsgálnod, hogy az, amit eddig önMAGadnak hittél, a saját egó-éned az önmagától való-e, állandó, változatlan, örökkévaló, amit „megvalósíthatnál”, üdvös boldogságképpen. A VALÓ, üdvös Boldogság MAGunk a LÉLEK, az örökkéVALÓ Lélek-Tudatosság amely önMAGától VALÓ, önMAGa által FÉNYlő és örökké változatlan, így Teljes. Ezt megvalósíthatod-e? Ugyanakkor ne feledd, amiről beszélek AZ túl van a szavakon, a fogalmakon és*

szimbólumokon, amikkel utalok rá. *Mert lényegileg csak a Szív tökéletes Csöndjében és békéjében tárja fel önMAGát önMAGadkÉnt, és ez nem érhető el, semmilyen egószerű emberi törekvéssel sem, csak a kEGYelem által.* Vitatkozhatasz ezzel, sőt, kérdőjelezd is meg nyugodtan minden szavamot, de előbb arra kérlek, vizsgálj alaposan meg, amit javasolok neked. Teljesen szabad vagy az elfogadás vagy az elutasítás tekintetében, semmiről sem akarlak meggyőzni téged. Csak tanúságot teszek arról a VALÓról, amire érzem és tudom, hogy igazán, és mélyen vágyasz, ám az akadályok nem rajtad kívül vannak, nnek elérését tekintve.

Kérdező: Csak maradjak csendben? De a gondolataimtól nem tudok megszabadulni, és az állandó lázas kutatási törekvéseim is akadályt jelentenek. Hogyan juthatnék el a csendbe, ami által mindaz, amiről beszélsz, megtapasztalhatóvá lenne?

MaGuru: Legelőször is ismerd fel, „*ki és mi nem vagy*”, majd irányítsd a figyelmed a lét tiszta érzésére. De még egyszerűbb és ***a legcélravezetőbb az lenne, ha mindezek előtt átadnád a Tudatod (elmédet) és a Szíved, a VALÓ Igaz és Élő Mesternek, ÉN-VALÓknak, ATYÁknak, a Krisztusnak, bárhogyan nevezzük is, a Legbelső LÉNYEGnek.*** Van-e hited és bizalmad abban, hogy létezik ez a mindent meghaladó Bölcsesség, SZER és fÉNy, aki a te valódi ForrásodkÉnt vezetni képes téged, még akkor is, ha számodra mindez komoly megpróbáltatásokat is jelenthet?

Kérdező: Maradt-e még más lehetőségem?

MaGuru: ***Ha elegend lett a szenvedésből, akkor nemigen, de ha még nem, akkor végtelen sok lehetőség van még arra, hogy tovább tapasztald mindazt amitől szenvedsz.*** Nincs mit szépítsek, ameddig ragaszkodsz a hamissághoz, minden hamis képzet és ebből fakadó törekvés, csak újabb hamissághoz vezethet. Ha azonban hajlandó vagy arra, hogy a Nap felé fordulj, kezdetben nagyon fog fájni a sötétséghez szoktatott szemed, de végül saját ember-magad, akárcsak mindent és mindenkit annak és akként fogsz majd látni ami, és nem annak, aminek addig KÉPzelted. Legvégül EGGYé fogsz válni VALÓ ÉNneddel, akivel bár már most is egy vagy, de mindez a tudatodban és a lelkedben jelenleg még csak egy vágy, egy elméleti valóság elérésére. Azonban ***ezt nem te fogod megvalósítani.*** A valódi „önmegvalósítás” az, hogy az az egó-én, az a hamis-én, az az árnyék, aki önmagát valósnak hiszi eltűnik, felszámolódik, meghal a fÉNyességben, és az ÖrökkéVALÓ LÉLEK, A KI VAGY, végül megszabadul saját árnyékvilágának rabságából, újjászületik a VALÓ Életre, az Igazság által, mi EGY és EGYetlen, túl van az elme minden gondolatán, felhőjén és árnyékán. Csak add át magad a kEGYelemben szilárd, mindennél erősebb hittel és vágyódással Istennek, de ne az elméd Istenének, hanem az EGY-ÉN-VALÓ Istennek, aki a te VALÓdi fÉNyed, és „ott lakik” a Szívedben.

Kérdező: Olyan ez kicsit, mintha vissza kellene forduljak a vallásosság felé, pedig büszkén hirdettem, hogy már nem vagyok vallásos ember, magamat „spirituális törekvőként” határozva meg. De úgy érzem a hit és a bizalom elkerülhetetlen, magamba kell forduljak, magamba kell nézsek, és ***végül meg kell hajtsam a fejem Isten előtt.***

MaGuru: Szűk a Kapu és keskeny az ŐS-vÉNy ami az üdvös boldogságra és AZ Igazságban létező, boldog Életre vezet, ezért a hamis-egónk, és annak terhei nem férnek keresztül ezen. Ez a Kapu a KRISZTUS, az Ösvény pedig, ***az Út MAGunk az ÉN-VALÓ, az „ÉN VAGYOK”, AZ ATYA, aki az Igazságot feltárja nekünk az Életben, és az Életet az Igazságban, önMAGunk legbensőbb IÉNyEGében: a Belső Szobánk, a Szívünk szentélyében.*** ÉN,VALÓnk, az EGYetlenEGY Isten: **Lélek**, és csak LélekkÉnt, minden hamisságunktól megválva, minden árnyékunktól megszabadítva láthatjuk meg önMAGunkban, ragyogó, ***hét ágra sütő NapkÉnt, fÉNyességkÉnt*** meg.

Nem mi tisztítjuk meg *magunkat*, hanem EGY-ÉN-MAGunk (IS-TE-ÉN) által tisztulunk meg, elengedvén minden megbéklyózó, fájdalmas ragaszkodásunkat saját sötétségünk világának a képzeteihez. Mert ***az elengedést Isten sem tudja megtenni helyettünk***. Azonban minden mást rábízzhatunk a Gondviselésre. ***Az az Erő, Bölcsesség, Értelem, SZER, fÉNyessÉG és ÖrökkéVALÓ LÉLEK, aki életbe hívta emberséged tudja, hogyan és miként tegyen önMAGával újra EGGYé téged***. A fÉNyek FÉNYe MAGod vagy, de engedd, hogy Isten-MAGunk vezethessen téged, hogy mindez mindennél világosabb világossággá válva ragyoghasson, önMAGodban, önMAGunk igazi LÉNyéBENN: LélekkÉnt a Szívedben.

A nem-kettősség IÉNyEGe

A *nem-kettősség* (nem két Ő-ség) lényegét fogalmakban tükrözve, az alábbiakban közelíthetjük meg:

Csak az EGYetlen ÉN VAN, és ÉN-MAGom EZ az EGYetlen ÉN VAGYOK. (ÉN-ÖN-MAGom)

Csak az ÉN létezik, mindÉNKÉnt és mindÉNKikÉnt ez az EGYetlen ÉN tapasztalja önMAGát.

Minden ami *van* és létezik a tudatban van, és az elme által létezik, mert *vagyok*.

Minden ami a tudatban elme-valóságként tapasztalható, az ÉN által elevenedik meg, válik átélhető tapasztalássá a *figyelemben*.

Minden valóságként tapasztalható tapasztalás tudati, elmebéli valóság, mely lényegét tekintve viszonylagos, ezért nem abszolút, így illúzió-valóság (tünemény).

Az EGYetlen ÉN minden *személyest és személytelenet meghaladó*, tér és idő által nem korlátozott, ám minden személyes és személytelen, térbeni és időbeni megnyilvánulás forrása, teljessége, mely nem az elme teremtménye, így független mindezekről. (AZ abszolút tudatközéppont)

Minden elkülönültség a tudatban van, amely az EGYetlen ÉNnek az elme által megnyilvánított *világgal* és *valósággal* történő azonosulása által létrejött tudati megtapasztalás. Minden elkülönültség illuzórikus, lényegét tekintve álomszerű, KÉPlékeny tünemény.

A kettősség minden aspektusa illuzórikus, *a kettősség tudatállapotában* megtapasztalható valóság pedig teljességében érzéki tünemény (illúzió) amely az elkülönültté, személyessé, viszonylagossá, nézőpontoszerűvé vált *figyelem* tudati, elmebéli teremtménye.

Az EGYetlen VALÓ ÉN a LÉT, TUDAT, BOLDOGSÁG teljessége.

EZ VAGY TE.

ÉN VAGYOK

MaGuru tanúsága

Ha összetévesztesz azzal a személlyel akit önmagadtól különálló személyként ismerni vélsz, nincs hogy ráérezz arra, A KI VALÓjában ÉN-MAGod VAGY(ok). Ha elengeded mindazt, akkor már nem fogsz küzdeni azzal az árnyék énnel, akit elmédben MAGadtól elkülönült létezőként éltetsz. Te, ő és én csak az elmében létező fogalmak, VALÓjában csak MAGunk az EGYetlen ÉN VAGYOK VALÓs minden létezésben. MAGamnak szólok mindent és MAGam is hallgatom, MAGamtól elkülönült valóságként álmodva mindezt. Az értelem fakad belőlem, s nem ÉN VAGYok az értelem szülötte, így az nem foghatja fel örök, minden tudatban s elmében létező KÉPzetektől szabad LÉTem. A tudat a tükör, az elme a VALÓ tudati tükröződése. Az illúzió-valóság eme ÉN, eme tiszta FÉNy végtelen, színekre bomló játéka, melyet az elme prizmája hoz létre. Igazság és hamisság csak a tudat, az elme játéka. ÉN túl VAGYOk mindezen. EZ VAGY TE. Az elkülönültség pusztán illúzió: a tudatban és az elmében.

VALÓjában soha senki sem született és soha senki sem halt meg. Soha senki sem született Krisztus után és soha senki sem született Krisztus előtt sem. Nincs aki elkárhozzon és nincs aki üdvözljön. Nincs tudatlanság és nincs tudás sem. Nincs kezdet és nincs vég sem. Nincs elkülönülés és nincs egyesülés sem. Nincs igazság amit megismerhetnél és nincs igazság amit elfeledhetnél sem, mert az igazság AZ EZ: ÉN VAGYOK. Ezen VAGYOK, AZ-ként, a tudatban tárgyiasult valóságként fel- és megismerhetetlen Teljes ÉGként az elkülönültségben. A Tudat, a Lét, az Élet, a Lélek, az üdvösség, a boldogság is – pusztán fogalmak, mind a tudat(unk)ban léteznek, az elmén(k)ben. Mind-EGY minek nevezet, néven és formán túl VAGYOK. Mindez bennem VAN, de ÉN túl vagyok mindezen. Túl vagyok a fogalmakon, fogalmak nem foghatják meg- és fel kezdet és vég nélkül VALÓ LÉTem.

Fogalmakkal csak fogalmakról tudunk közléseket tenni. A tudat, az elme is BENNEM VAN, de ÉN LÉTként és Életként túl VAGYOK mindezen. Túl vagyok Krisztuson, Istenen, isteneken, az Írásokon, fényen és sötétségen. Idő, tér, elme, tudat, semmi sem határol és határolhat engem sohasem, ám bennem VAN minDEZ. Fel- és megfoghatatlan vagyok a tudatnak és az elmének. Amikor mindezt önMAGunk igaz VALÓjaként önMAGadban önMAGadként ÉRZED, többé nincs fogalmakra, jelképekre, szavakra szükséged. Ekkor nem megérted, hanem mindennél tisztábban LÉTként (Lélekként) érzed, abszolút Tudatként tudod: mindörökkön-örökké TE VAGY A TISZTA, ÉRINTETLEN LÉT és senki és semmi sincs rajtad kívül, csak az EGYetemes tudatban és elmében létezik minden és mindenki, egymástól látszólag elkülönülten.

Nincsenek *mások*, nincs valóság és világ, VilágEGYetem sem rajtad kívül, csak ennek az illúziója a tudatodban és az elmédben, mert minden és mindenki amit és akit addig MÁS-Oknak láttál, AZ-OK, mindenek ŐS-Oka, forrása addig is benned volt, van és lesz az örök időtlensÉGben. ÖnMAGad soha sem foghatod fel a saját elkülönült tudatoddal, elméddel, fogalmaiddal és képzeleteiddel, de nincs is szükség erre. Minden nézet és nézőpont a valóságról benned, általad és veled létezik és létezhet. MindÉN és mindÉNki benned VAN, és MAGod VAGY, a létezésben. Nincs kívül, nincs belül, nincs lent és fent, csak a LÉT VAN és TE AZ VAGY. Te vagy Isten IS, A LÉT, az Élet akiben mindig is benne volt, van és lesz Isten IS, ám te túl vagy Istenen. Minden más a tudat és a tudatosság játéka, az isteni elme teremtménye, ami úgy-szín-TE-ÉN általad VAN és benned.

Túl az elkülönült én-tudaton, az elmén, a világon, a valóságon, Istenen: ÉN VAGYOK. Soha senki és semmi sincs nélkülem, és soha senki és semmi sincs elszakadva tőlem. Minden MÁS pusztán illúzió, álom-valóság a tudatban és az elmében. Mindez pedig csak játék a szavakkal, fogalmakkal, KÉPekkel, amelyek pusztán a tudatban megjelenő tükröződései: AZ ÉNnek. A IÉNyEGet, amire és

akire utalnak, nem ragadhatják meg. Csak a CSEND AZ, ami felfedheti MAGunkban s MAGodként mindezt. A szavak csak akadályát KÉPezik ennek.

Tartsd hát az elméd EGY-SZER-ŐS-ÉG-benn!

Szat - Csit - Ánanda

Lét - Tudat - (üdvös) Boldogság : EGY - ÉN - VAGYOK

Az Élet a LÉT MAGnyilvánulása, aminek örök tudatában levő ÉN VAGYOK (A KI VAGYOK), az örökké-való, önMAGunkban teljes Boldogság. (Lét, Lélek, Élet – Mind EGY)

Az örökké mozdulatlan, önmagamtól való, oszthatatlan LÉT vagyok, aki elme-valóságként, a tudat tükrében életként, világként létezni látszom.

Egó-énem sohasem tudja elfogadni a végső valóságot: hogy minden elkülönültség látszat, varázslat, májja és álom, így igazából személyként nem is létezem, csak létezni látszom.

A VALÓ kincse

Ha a kettőt EGGYé teszitek...

A világ kincseiért másoknak kell meghalniuk, hogy magunkénak tudhassuk őket.

A VALÓdi kincsért magunknak, hogy a Szívünkben **Lélek-Tudat**ként másokkal EGYütt – újra EGY-ÉN-MAGunk kincsekÉNT létezzünk.

Ha úgy érzed, túl nagy a világban a sötétség ne feledd, a FÉNYesség – ami az árnyéket keltette – mindÉG nagyobb MAGunkban.

A kiadványról

Kedves Olvasó!

Ez a mű még nem lezárt, folyamatosan bővíthet újabb fejezetekkel. A legújabb változat dátuma mindig nyomon követhető a „Legfrissebb elektronikus változat” alatt a könyvben és a *transzmEnta* kiadó oldalán.

A mű szerzője és kiadója

egy-én - *transzmEnta* kiadó – 2023. január 12.

© AZ EGY SZERE | Legfrissebb elektronikus változat: **2023-07-12**

Megjelent és letölthető kiadványok

<http://transzmenta.fazekas.info/kiadvanyok/>

Jogi nyilatkozat

Ezen elektronikus kiadvány tartalmának, valamint elektronikus és/vagy nyomtatott másolatainak a kereskedelmi célú felhasználása a Szerző és a Kiadó által nem engedélyezett. Személyes felhasználásra azonban ezen mű módosítás nélkül, jelenlegi formájában ingyenesen másolható, továbbadható, olvasásra kinyomtatható.